C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK06_-_Se_smrti_v_zadech.PDB

PDB Name: JFK06_-_Se_smrti_v_zadech
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.11.2006
Modification Date: 17.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent John Francis Kovář

6

Miroslav Žamboch

SE SMRTÍ V ZÁDECH

Agent John F. Kovář:
Statut: odjíždí na dovolenou
Historie: Při poslední misi úspěšně objasnil zmizení agenta, objevil rasu nebezpečných mutantů schopných skákat mezi realitami (viz. Subjekt JFK5: Chladná hra). Navzdory extrémnímu riziku spojenému s celou akcí přežil.

Charakteristika:
Silná individualita, vůdčí typ. Dokáže pracovat v týmu. V závislosti na předchozích zkušenostech a výcviku nemá problémy s násilím. Psychologové se obávají nadužívání násilí. Mé psychologické rutiny toto směřování nepotvrdily, naproti tomu zjistily přítomnost komplexu rytíř - ochránce. Pokusit se využít pro další službu.

Společenská analýza:
Doplnil mezeru v týmu Ljuby Bytewské po mrtvém K. Cilovském. Výkonnost oddělení díky němu významně stoupla, doporučuji přednostně nasazovat (celý tým) do rizikových akcí neumožňujících dostatečnou předchozí přípravu.

Nejbližší spolupracovníci:

Vincent Vega:
Syndrom osamělého vlka. Návrh na dovolenou a další vyšetření. Značná konzumace alkoholu a další nezdravé návyky (návrh na kompletní očistu plic - viz. Doutníky). V celkovém žebříčku úspěšnosti agentů je na pátém místě (z 15 236 458 agentů v poli). Závěr - udržet ve službě, jak dlouho to bude možné.

Komtesa Andrea de Villefort:
Kdo je komtesa Adrea de Villefort? Pravděpodobně chyba v datech.
Žádám o informační zálohu.

Konec vyžádané zprávy

KILLER

DÁMA A NANUKÁŘ
Sněžný pluh projel se zřetelným zaburácením motoru a nahrnul na prosklenou stěnu ještě větší hromadu sněhu. JFK věnoval obloze znechucený pohled a raději se otočil k baru. I tak však mohl v leštěném obložení stěn pozorovat odraz sněžné kalamity.
V nejzazší části sálu seděli tři muži. Zimníky a rukavice si odložili na věšáky, teď upíjeli z šálků kávu a o něčem tlumeně diskutovali. Barman jim právě na tácku přinášel tři číšky s decentním nápisem Finlandia.
Kovář si uvědomil, že je mu zima. Ve sportovních kalhotách z lehké bavlny a košili s krátkým rukávem nebylo divu. Vlastně měl pocit, že od jeho pobytu v mrazivém Praagu mu ani zima být nepřestala. Poslední, co potřeboval, bylo znovu vidět sníh. Hnědovláska v světle modrých džínech, vínové červených kozačkách na vysokém podpatku a svetru s norským vzorem mu věnovala zkoumavý pohled, pak se sklonila ke svému časopisu a espressu.

Barman se vrátil od stolů, opláchl dvě pivní sklenice a postavil je na odkapávač k jejich blyštícím se kolegyním. Pak se na Kováře tázavě podíval.
"Martini s vodkou. Smirnoff," objednal si JFK.
"Protřepat, nemíchat?" chtěl vědět barman, ve tváři se mu nepohnul ani sval.
"Přesně tak," přikývl Kovář. "Kde je tady nejbližší obchod s oblečením?"
Nápoje a led zacinkaly ve sklenici, muž přistrčil před Kováře papírový ubrousek a přesně do jeho středu číši postavil.
"Hned přes ulici. Nějaké značkové věci, ale chodit se v tom dá," prozradil.
Kovář přikývl a obrátil do sebe dvojitého panáka na ex.
"Vrátím se hned," prohodil přes rameno a zamířil ke dveřím ven. Tašku přes rameno, jediné, co mu z jeho zavazadel zbylo, nechal na místě.
Venku ho přivítala přesně taková slota, jak se obával. Vítr, záplava sněhu, namrzlá cesta. Blikající majáky sněžných pluhů a fréz se už na pár desítek metrů ztrácely v bílém šeru, z dálnice k letišti sjížděly celé kolony nákladních aut, aby pomohly udržet přistávací plochy v provozuschopném stavu. Kovář se předklonil, ruce přitiskl k tělu, aby si uchoval co nejvíc tepla, a poklusem vyrazil k zářící výkladní skříni obchodu. Cestou se musel vyhnout Mazdě napůl pohřbené pod sněhem, o kus dál zahlédl podobně postiženou dodávku. Už nevěřil, že budou schopni letiště udržet provozuschopné. Zapadl do obchodu doprovázený závojem vloček, na leštěnou dlažbu se okamžitě nahrnul sníh. S potížemi za sebou zavřel a setkal se s trojicí upřených pohledů. Tři prodavačky, všechny pečlivě udržované a oblečené do oděvů značek, kterým ve výkladní skříni patřilo přední místo, ho pozorovaly se zvědavým očekáváním.
"Dobrý večer," pozdravil Kovář a vyklepal si kapky vody ze svých krátkých vlasů.
Nejstarší z prodavaček s mladistvým rezavým melírem ve vlasech kriticky zhodnotila jeho oděv.
"Mám pocit, že byste se rád porozhlédl po něčem řekněme teplejším, než máte na sobě."
"Přesný odhad," zazubil se Kovář.
Do baru se vracel už pomalejším tempem v bytelných kožených botách vhodných pro horské túry, kalhotách z materiálu speciálně odolného vůči vetru a víceúčelové zateplené bundě s polopropustnou membránou. Přes rameno si nesl tašku s dalším oděvem. Netušil, jak dlouho zde bude muset zůstat, a nevěřil, že jeho věci za ním přiletí dřív než za pár dní.
Už při prvních krocích zaregistroval, že sněhu přibylo, a pokud to bylo vůbec možné, padal ještě hustěji. Šňůry světel na nedaleké dálnici se přestaly pohybovat a obloha, i když bylo teprve krátce po poledni, potemněla jako v noci.
Vklouzl do baru, tašku odložil pod věšák s kabáty a svlékl si bundu. Kromě původních hostů přibyli dva muži neurčitého vzezření. Oba měli dlouhé pláště, na nohou polobotky, ale kupodivu kožené rukavice. Kovář je odhadoval za oběť počasím vynucených opatření leteckých dispečerů, jako byl on sám. Než se stačil přemístit k barovému pultu, do podniku se vevalila čtveřice mužů, všichni pokryti sněhem, v teple vyhlížejících bundách praktického střihu. Když je odložili, bylo vidět jejich pomačkané šaty. Tohle byli očividné zaměstnanci letiště, kterým teď skončila mimořádná směna. Namačkali se kolem baru a jeden po druhém si objednávali. Kovář rezignovaně pokrčil rameny a začal si vybírat stolek. Přitom se pohledem střetl s hnědovláskou v červených kozačkách a tázavě nadzdvihl obočí. Nepatrně souhlasně pohnula hlavou. Bylo to tak jemné gesto, že ho mohl zaregistrovat jen ten, kdo ho hledal.
Když si sedal, odložila časopis.
"Oběť cyklonu?" zeptala se.
Kovář ukázal k obrazovce, kterou právě barman zapnul. Zprávy o počasí zajímaly všechny.
"Přesně tak," potvrdil.
Hlasatel lítostivě oznamoval, že tropická cyklona dále sílí, lety do ohrožené oblasti jsou odkláněny a stále větší počet destinací musí uzavírat letiště.
"Měl jsem letět úplně jinam, ale díky mizernému počasí jsem skončil právě tady. Bohužel bez zavazadel."
Barman se přiblížil diskrétním krokem lidí, kteří jsou pro svou práci přímo stvořeni, přes ruku přehozenou sněhobílou utěrku. Sebral šálek od espressa a na krátký okamžik strnul uprostřed pohybu. Ta pauza byla určena k vyslechnutí objednávky. Bylo to přirozené vybídnutí rozbíjející všechna předsevzetí k odchodu, ke střídmému životu a vůbec.
"Ještě jednou to samé," prohlásil Kovář a tázavě se podíval na svou společnici.
"Džin a tonik, zvlášť," objednala si.
"Protřepat, nemíchat?" zeptal se barman bez mrknutí oka.
"Jak jinak," potvrdil se stejně kamennou tváří JFK.
"Protřepat, nemíchat?" zopakovala barmanovu ujišťovací otázku a přeměřila si Kováře pobaveně podezíravým pohledem.
"Naučil mě to pít jeden můj kolega, není to vůbec špatné," usmál se na ni.
Chvíli si ho prohlížela, jako by zjišťovala, jak moc vážně ho může brát, a pak mu úsměv vrátila, pobavený a vřelý. Skoro se ani do baru plného cizinců, které pod jednu střechu nahnala sněžná kalamita, nehodila. Kovář si uvědomil, že je opálená, a přestože jí nebylo o moc víc než třicet, má okolo koutků očí drobné vějíře vrásek.
"To se mi líbí. A co děláte s tím vaším kolegou?"
"Prodáváme nanuky a všechny možné zmrzliny. Ve velkém. Ale teď jsem na dovolené. Chtěl jsem si užít slunce, teplého moře a skončil jsem tady."
Martini s vodkou i džin se před nimi na stole objevily jako mávnutím kouzelného proutku. Kovář měl na okamžik pocit, že mu dva muži v pláštích věnují větší pozornost než ostatním, ale bylo to jen zdání. Patřilo k místní zábavě zjišťovat, co jsou zač další postižení nešťastníci.
"A vy?" začal se vyptávat Kovář, aby se nebavili jen o něm. "Vypadáte jako místní."
Přikývla.

"Jsem instruktorka lyžování. Čekala jsem tady na partu bohatých lidí, co se považují za milovníky adrenalinu a chtějí si vyzkoušet extrémní lyžování. Jsem placená za to, aby měli pocit, že jde o extrémní lyžování, a přitom se nikomu nic nestalo."
"Zajímavější práce než prodávání nanuků," zhodnotil Kovář. "Řekl bych, že dnes nepřiletí."
Pohlédla na obrazovku, kde se střídalo hlášení o počasí s informacemi o stavu na letišti.
"Ani dnes, ani zítra. V linkách je pěkná paseka. Dva tři dny minimálně bude trvat, než se situace vrátí k normálu. Lyžujete? V horách je zatím pěkně bez ohledu na místní počasí. Udělala bych vám dobrou cenu, když jsem přišla o tu partu ze Saň Franciska."
Kovář zavrtěl hlavou.
"Nelyžuji, a i kdyby, mám ledu a sněhu po krk."
V myšlenkách se vrátil do Praagu a světa postupně zmírajícího v novodobé době ledové.
"Při své minulé obchodní cestě jsem se dostal daleko na sever a zůstal jsem tam déle, než jsem plánoval."
"Na sever? Myslela jsem, že prodáváte nanuky a tak," zatvářila se, jako by ho nachytala při téměř dětské lži.
"Však jo," řekl s vážnou tváří Kovář. "I Eskymáci si rádi zamlsají a se skladováním našich produktů nemají nejmenší problémy. Pokud nespěcháte domů, pozval bych vás na večeři. Když mi doporučíte nějaký slušný podnik, ke kterému se přes hromady sněhu dostaneme. Jmenuji se John, John Francis Kovář."
Váhala jen chvíli a to se mu líbilo.
"Muchassiho restaurant. Přinejhorším tam dojdeme pěšky."
"Musím se někde ubytovat," upozornil ji.
"Jasné, hodím vás do hotelu a vy mě pak vyzvednete doma. Nejlepší bude, když půjdeme pěšky. Večer už neprojede po ulicích vůbec nic. Já jsem Kristýna. Kristýna Růstová, ale všichni mě tady znají jako Kristýnu."
Kovář souhlasně přikývl a naznačil barmanovi, že zaplatí.
Venku měl pocit, že ho už k žádnému hotelu nehodí. Sníh se i na pluhy nejčastěji protahovaných cestách vršil do výše dobře patnácti centimetrů a valy podél cest rostly. Poté, co nastoupil do otřískaného Range Roveru s pneumatikami vybavenými předimenzovaným zimním vzorkem, svůj názor změnil.
"Řetězy mám vzadu, ale nechtějí se mi nasazovat. Snad to zvládneme," zabručela, vyřadila diferenciál, zapnula redukci, pohon na všechna čtyři kola a vyprostila vůz ze závěje.
"Jsem já to holka šikovná," pochválila se.
Z protisměru je minul sněžný pluh. Na poslední chvíli přizvedl radlici a nezaházel je sněhem, Kristýna na něj zablikala.
"To vaše auto vypadá jako poslední taxík, který jsem mohl ve městě sehnat," zkonstatoval Kovář, když sledoval, jak se pozorně proplétá městem zavalovaným sněhem.
"Ani ne, Fidzi má taky rovera a lepšího než já a při nejhorším to vždy zvládnou sněžné skútry. Předpokládám, že už je kluci připravují."
"Zdá se, že tu znáte každého," poznamenal Kovář, když opatrně přibrzďovala před dvoupatrovým domem připomínajícím svým vzhledem horský srub.
"Jo, když nepočítáme letiště, jsme jen malé město. Každý člověk, který tu pár let vydrží, se stane starousedlíkem. Většina lidí žije z turistů. Já vlastně také."
"A Fidzi? Budete od něj mít aspoň provizi, že jste mě sem hodila?" zeptal se, než za sebou zavřel dveře.
"Holka se sice musí otáčet, aby se uživila," zasmála se, "ale jen odsud posud. Má provize je večeře s vámi."
Blikla na něj dálkovými světly a pak už Kovář jen sledoval, jak mizí v chumelenici. Ještě jednou si zopakoval adresu, na které se má pro ni zastavit. Prý je to jen pár minut pěšky.
Líbila se mu. Než zamířil k žlutému obdélníku dveří, chvíli nad tím přemýšlel. Líbila se mu svou bezstarostností a bezprostředností. Občas měl pocit, že za poslední rok zestárl o století nebo dvě. Možná, že tahle večeře byl ten správný začátek dovolené.
První věc, kterou Kovář udělal poté, co se ubytoval, byla, že v telefonním seznamu našel číslo Muchassiho restaurantu a rezervoval stůl. Zdvořilý hlas se ujistil, že je mu známa dopravní a sněhová situace v kraji, a teprve poté s poděkováním rezervaci přijal. Potom se Kovář osprchoval a oblékl se do nedávno zakoupeného oděvu. Smoking, dokonce ani sako neměl, ale předpokládal, že v době sněhové kalamity nebude na společenský bonton kladen takový důraz.
V recepci si vyzvedl mapu a u šálku kávy z automatu ji chvíli studoval. Opravdu to nebylo daleko, i když ve spleti úzkých uliček okolo vilek se zahradami by se dalo snadno zabloudit. Ještě jednou si mapu pečlivě prohlédl, sroloval ji a zastrčil do kapsy. Než vyšel z hotelu, zapnul si bundu až ke krku a zkontroloval, zda má s sebou baterku.
Venku ho přivítal zesilující vítr a záplava ledových krystalů, které nahradily předchozí huňaté vločky. Kráčel středem ničím nerušeného bílého koberce. Vedlejší ulice už se nikdo ani nesnažil udržet průjezdné, občas se bořil až po kolena. Pohyb ho rozehřál, zima mu byla jen na konečky prstů. Nechtělo se mu oblékat si těžké zimní rukavice a spokojil se jen s bezprstými. Zase takový mráz nebyl a cítil se mnohem obratněji.
Došel k domu, jehož adresu dostal od Kristýny. Byl to třípatrový dům s malou předzahrádkou, podle oken a fasády postavený někdy před válkou. Ve všech oknech se svítilo, se záclonami si obyvatelé starosti nedělali.
Sklonil se ke zvonkům a stiskl ten se jménem Swaiš. Nevěděl, zda zvonek funguje - ledem ucpaná mřížka reproduktoru a mikrofonu nepůsobily příliš důvěryhodně.
Odstoupil od dveří, aby se podíval, zda za nějakým z oken nezahlédne pohyb.
Nejvyšší patro se otevřelo, spatřil blonďatou hlavu.
"...ýna už jde! Bude tam ..ed!" rozeznal ve skučení větru.
Okno se zabouchlo, současné zaslechl praskání sněhu pod nohama, Blízko, příliš blízko. Otočil se na patě s levou

rukou v instinktivním krytu před tělem. Byl to chlap v plášti, chlap z baru. Muž švihl pravačkou, jeho paže se zázračně prodloužila, Kováře ochromila bolest. Teleskopický obušek, došlo mu až v poslední chvíli. Hlavice kobry ho naštěstí nezasáhla do obličeje. Byli dva, vybavil si a současně se vzpomínkou ho uslyšel. Pokračoval v úhybu, rotace využil k úderu pěstí a pak loktem. Muž oběma rukama držel provaz, který chtěl Kováři přehodit přes hlavu, a díky tomu nestačil zareagovat. Čelist zapraštěla. Dál se s ním Kovář nezabýval a levou nohou vykopl vzad. Zasáhl, ale druhý útočník už byl v pohybu a příliš blízko - pata se svezla po stehnu a koleno už nemělo tu razanci. Oba se skáceli do sněhu. Kovář si najednou uvědomil, že nevidí, krev mu zalila oči. Někdy v pádu inkasoval do obličeje. Boxerem. Naštěstí rána z větší části sklouzla.
Váleli se v závěji v divokých kotoulech, jak se snažili získat výhodu jeden nad druhým. Protivník byl silný, tvrdý a jeho prsty byly jako dubové kolíky. Kováře zhmožděná ruka téměř neposlouchala, uvědomoval si, že ještě okamžik a podlehne. Pak ucítil, jak se soupeři svezl kabát z ramene. Zahákl prsty za okraj látky a potáhl; tkanina sklouzla ještě níž a na okamžik uvěznila mužovu paži. Kovář využil nastalé nerovnováhy, shodil ho stranou do sněhu, oběma nohama sevřel jeho trup do zámku a nasadil páku lokte. Kloub zapraštěl, současně mu do obličeje narazila lokomotiva. Po ní plně naložený vagón, ale to už kopající nohu stačil zachytit a potáhnout za ni.
Všichni tři skončili na jedné hromadě. Sníh byl hluboký, bořili se do něj, skrumáž se změnila ve změť krátkých úderů a tápání po očích. Kovář zasáhl čísi nos, praštění chrupavky zaznělo téměř vítězně, pak mu cizí dlaň přerazila jeho vlastní. Zaklesl prsty za náhodou nahmátnutý opasek jednoho z mužů, stáhl ho před sebe jako štít, při té příležitosti objevil látkové pouzdro pro skryté nošení zbraně. Stačil jediný pohyb a držel ji, charakteristicky hranatou pistoli, plast byl kupodivu na dotek teplý. Glock. Odkulil se, stlačil spoušťovou pojistku. Pistole byla natažená s nábojem v komoře. Přímo z leže vystřelil, kulka zmizela ve sprše sněhu krok stranou od dvojice připravené se na něj znovu vrhnout.
"Co jste zač?" zaskřehotal Kovář, ústa plná krve. Pistoli držel jednou rukou s loktem zabořeným do závěje. Ve sněhu nebyla zbraň téměř ani vidět.
Muži se podívali jeden na druhého, bez domlouvání se zvedli a úprkem vyrazili skrz řadu okrasných keřů do tmy.
Kovář se vrávoravě postavil a snažil se popadnout dech. Až teď si všiml vyděšené postavy u dveří. Byla to Kristýna. Rozpačitě vyhodil náboj z komory a schoval zbraň do bundy. Byl celý zamazaný krví, levá ruka mu zchromlé visela podél těla.
"Obávám se, že než půjdeme na tu večeři, budu se muset očistit," prohlásil klidné.
"Vy potřebujete ošetřit, a ne jít někam do společnosti."
"Pravda," připustil, "viklají se mi přední zuby. Mohl bych si dát maximálně něco k pití a krupicovou kaši."
Kristýna se pousmála, Kovář sledoval, jak postupně získává sebekontrolu a rozhoduje se, co dál. Rychle a bez váhání jako v baru.
"Maminka mi říkala, že se mám držet dál od mužů násilníků, ale nebyla jsem vždy poslušná dcera," pokrčila rameny v předstíraném gestu lítosti.
"Ošetřím vás, ale pojďme raději do hotelu, pokud to dokážete. Kamarádku bych do toho zatáhnout nechtěla." Jen přikývl a naznačil směr.
"Co byli zač?" zeptala se, když klopýtali sněhem zpět k hotelu.
"Konkurence," odtušil. "Prodej nanuků je tvrdý byznys a nikdo se s nikým nepáře."
"A všichni pijí Martini s vodkou?" zeptala se, zatímco čekali, až jim recepční dá klíče.
"Srazil jsem se se sněžným pluhem," objasnil Kovář příčinu svého pochroumaného zevnějšku.
"Dáte mi hotelovou lékárničku?" požádala Kristýna recepčního. "Mám základní zdravotnický kurs, ošetřím ho stejně dobře, jako by to udělal každý rodinný lékař. Dnes by se sem stejně žádný nedostal. Zítra vyhledá specialistu," vysvětlovala věcným tónem.
"Jo, ten pluh byl fakt tvrdý," huhlal Kovář snaživě a způsobil recepčnímu problémy s udržením vážné tváře.
Na pokoji, zatímco Kristýna chystala obvazy a protizánětlivou mast, se Kovář svlékl do půl těla.
"Na prodavače nanuků máte docela slušnou postavu," poznamenala zamyšleně, když se k němu otočila.
"Jo, hodně hraju squash a bowling, to my obchodníci musíme, abychom vypadali fit," zamumlal.
"Vypadáte na to," ocenila ho s úsměškem a Kovář měl pocit, že se celou situací víc a víc baví.
Na jeho účet, samozřejmě.
"A když vidím to roztržené obočí - budu vám ho muset zašít."
"To je osud," pokrčil odevzdaně rameny.
Než se dala do práce, vytáhl z hotelové ledničky dvě miniaturní půldecové lahvičky whisky a každému z nich nalil panáka.
"Bože, pálí to jako čert," poznamenal, když si vykloktal. "Nebude vám vadit, když budu mluvit, zatímco mě budete látat?"
"Vaše tvář," pokrčila rameny. "Když sebou budete moc škubat, budete mít na čele klikatou jizvu a začnou vám přezdívat Harry Potter."
Kovář naznačil úsměv a Kristýna mu začala čistit ránu, on zatím sáhl po telefonu.
Před sebe položil ukořistěnou pistoli a vytočil známé telefonní číslo. Při druhém zazvonění byl hovor přijat.
"Tady Kovář, John Francis Kovář," představil se Kovář.
"A tady Jan Novák. Neozval ses celý roky. Předpokládám, že něco potřebuješ."
"Přesně tak, jinak bych tě takhle večer nerušil," souhlasil Kovář a bleskově propočítal časový posuv. Netrefil se.
"Mám tady pistoli s číslem a potřeboval bych znát majitele - pokud je to možné."
"Já mám brzké ráno a k tomu společnost, kterou bych nerad budil. Nadiktuj mi to a počkej minutku."
"Je to Glock 27, subkompakt, ráže .40 S&W, číslo je 020351"

"Nechám ti vzkaz tam, kde obvykle," odpověděl hlas a zavěsil.
"Začínám šít," upozornila ho Kristýna.
"A mě dochází whisky," ucedil Kovář, "to se mi prostě stává pořád. Dejte se do toho, madam," věnoval jí úsměv.
"Hrajete si na tvrďáka? I když možná ne."
Zatvářila se jako někdo, komu se podařil dobrý vtip. "Přesvědčíme se."
Udělala první steh.
"My prodavači nanuků jsme prostě studení jako kámen," ušklíbl se na ni Kovář a vytočil další číslo. "Kdybych omdlel, nic si z toho nedělejte. To my drsňáci děláme, aby se neřeklo."
"Tady John Smith," představil se do sluchátka.
"A tady je svatý Bartoloměj," ozval se známý Vegův hlas, tentokrát ještě o poznání hlubší a chraplavější, jako by měl za sebou dlouhou noc plnou doutníků a tequily.
"Napadli mě dva chlápci. Nemyslím, že by mě chtěli zabít, spíš poslat na pár týdnů do nemocnice."
"Jak vypadali?"
Kovář je zevrubně popsal.
"Jsou trochu pocuchaní a myslím, že odsud budou chtít co nejrychleji vypadnout. Museli mě sledovat. Skončil jsem tu náhodou."
"Podívám se po nich a dám ti vědět," ukončil Vega hovor.
Kovář položil sluchátko a se stoickým klidem čekal, až Kristýna skončí se svou samaritánskou prací.
"Na prodavače máte zvláštní známé. Berou takové věci úplně klidně," nadhodila.
Kovář se usmál, chtěl udělat rezignující gesto levou rukou, ale místo toho jen zasyčel. Bolelo to víc, než čekal. A taky všechno ostatní. Ze zkušenosti věděl, že zítra to bude mnohem horší a pozítří to zase bude nejhůře vypadat.

Mobilní telefon, který stále držel v ruce, zazvonil. Melodie - skladba Pochod valkýr - patřila jedinému člověku.
"Má šéfová," řekl Kristýně. "Mlčte prosím, nebo mi zkazíte pověst a bude se o mně říkat, že na dovolenou jezdím za lyžařskými instruktorkami," požádal vážným tónem.
"A o mně, že se tahám s prodavači nanuků. Nevím, co je horší," nenechala si to líbit.
Kovář na ni mrkl a přijal hovor.
"Johne? Jste v pořádku?"
"V naprostém. Jen jsem nedorazil na Riki-Wapi, ale někam do malého zapadákova pod horami, kde mě uvěznilo počasí. Au!" zaklel, když Kristýna zatáhla víc za steh.
"To je za ten zapadákov," artikulovala neslyšně.
"Stalo se vám něco?"
"Ne, jen mé štípl místní komár. Jsou děsní. Velcí skoro jako F-patnáctka."
"O komárech si promluvíme později. Potřebovala bych vás tady, myslím v Praze. Naskytlo se něco neočekávaného a jste poslední člověk, kterého mám k dispozici. Za dovolenou se omlouvám, ale vyřešíme to později."
"Rozumím, šéfe," řekl Kovář. "Ale nic odsud nelétá a pár dní ještě nebude."
"Moment," ozvala se Bytewská. "Mám to. Dostaňte se na letiště. Budete mít soukromý taxík. Tak za tři až čtyři hodiny."
A pak už držel jen ohluchlé sluchátko.
"To byla prodavačka nanuků?" zeptala se Kristýna a odstoupila, aby si prohlédla svou práci.
Vypadala spokojeně.
"Nejlepší na světě, prodá je i v pekle," přikývl Kovář. "Dokážete mě dostat na letiště?"
Pak jako by si uvědomil, co po ní žádá.
"Beru zpět. Neznáte někoho, kdo by mě tam někdy kolem půlnoci dostal?"
"Tohle si přece nenechám ujít," mávla Kristýna odmítavě rukou. "Za každou cenu chci vědět, čím létají prodavači nanuků za psího počasí."
Kovář nevěděl, zda za to mohou znecitlivující masti, tabletky, panák nebo přítomnost mladé ženy, ale najednou se cítil mnohem lépe.
"Co byste řekla naší opožděné večeři u Muchassiho? Na letiště byste mě mohla hodit rovnou z restaurace."
"Dobrý nápad," souhlasila okamžitě. "Půjčím si od Fidziho sněžný skútr."
Kovářovi se z vyhřátého restaurantu do vánice nechtělo, ale alespoň kvůli Kristýně se snažil vypadat rozhodně a v pohodě. Moc se mu to nedařilo, vítr se změnil ve sněžný blizard a ten pronikl i jeho módně dokonalou, ale funkčně o něco horší bundou. Okamžitě ho začaly bolet všechny šrámy, které toho dne utrpěl, a měl pocit, že mráz probudil i pár starších.
"Jedeme?" Kristýna se k němu musela naklonit, aby ji v běsnícím vichru vůbec slyšel.
"Určitě!" řekl s větším přesvědčením, než sám cítil, a poslušně si sedl na místo spolujezdce. Byl to půjčený stroj, navíc znala cestu. Motor naskočil na letmé stisknutí tlačítka a pohonný pás se zakousl do zledovatělého sněhu. Rozdíl mezi chodníky a silnicí zmizel, zůstala jen pláň sporadicky osvětlená lampami pouličního osvětlení.
"Za tohohle počasí nemůže nic přistát!" křičela, zatímco projížděli mlčenlivým městem směrem k vysokým sloupům s osvětlením patřícím k letišti.
Mnohatisíciwattové reflektory se nezdály silnější než plápolající svíčky.
"Dostaňte mě na runway, to bude stačit," snažil se ji uklidnit a v duchu doufal, že Kristýna má pravdu - v téhle slotě se mu do vzduchu nechtělo.
Přistávací plochu nikdo nehlídal a už skončily i všechny snahy o její průběžné čištění. Zůstala jen bílá pustina a hlavní

budova zapadaná sněhem.
"Teď projíždíme přes ploty!" zahulákala Kristýna a přidala plyn.
Kovář z jejího hlasu cítil nadšené vzrušení, jí se celý výlet očividně zamlouval. Doufal, že nenajedou do žádné vyfoukané kapsy a nevyklopí se. Ujeli ještě pár set metrů a Kristýna zastavila.
"Řekla bych, že jsme na místě. Kde máte ten váš nanukářský taxík?"
V tu chvíli zazvonil telefon a Kovář ho po chvíli hledání vytáhl z náprsní kapsy. Místo jména nebo čísla blikalo na displeji agenturní logo.
"Mám vás na přístrojích. Přistanu tak padesát metrů od vás, zůstaňte na místě a nepopojíždějte," oznámil mu strohý hlas a vzápětí se odmlčel.
Kovář se rozhlédl, pak se z noci vynořil hranatý tvar stroje s neohrabanými křídly. Letadlo se v poryvech větru mírně kývalo a na vertikálně skloněných tryskách opatrně klesalo k zemi. Těsně nad zemí ho nápor větru sklonil dopředu, až se příď stroje dotkla sněhu, ale pilot manévr ustál a posadil stroj na bílý koberec.
Téměř současně znovu zapípal telefon.
"Pospěšte. Jestli na mé ta roztátá voda přimrzne, neodlepím se," zapraskal telefon.
"Díky za pomoc!" zahulákal Kovář, naklonil se k Kristýně, políbil ji na tvář a pak už se brodil sněhem k letadlu.
"Kdybyste náhodou měla špatnou sezónu, dejte vědět, objednám si u vás lyžovačku!"
"Nazdar, nanukáři!" odpověděla mu na pozdrav.
Sotva se Kovář přiblížil k letadlu, otevřel se zadní prosklený poklop a vyklouzly z něj teleskopické schůdky. Opatrně vlezl dovnitř a zapasoval se do křesla, které ho až nepříjemně sevřelo ze všech stran. V okamžiku, kdy se kabina zavřela, běsnění živlů ochablo a nahradil ho svist turbín. Bez pobízení sáhl po palubním komunikátoru a zavěsil si ho na ucho,
"Připoutejte se, nasaďte si helmu," oznámil mu stejný hlas, jako před tím v telefonu. "Startujeme."
"Co to je za stroj?" zajímal se Kovář, zatímco plnil pokyny. "Harrier?"
"Ne, Lockheed X-35BII, americká armáda je dostane příští rok. Mají větší dolet než Harriery a modernější elektroniku."
Turbína se rozburácela, stroj se zhoupl, když se pilot odlepil od země. Ve chvíli, kdy letadlo přešlo ke konvenčnějšímu způsobu letu, se motory trochu uklidnily.
"Kdo byla ta holka, co vás dovezla na plac?" zeptal se pilot.
"Známá, potkal jsem ji náhodou ve městě."
"Šikovná známost, a taky pěkná," ocenil.
"Vy mě zavezete kam?" zeptal se Kovář.
"Jen z téhle sloty. Tahle mašina to do Evropy nezvládne."
"Fajn, zdřímnu si."
"Pokud to dokážete..." zabručel pochybovačně pilot a odmlčel se.
O pět hodin později seděl Kovář v přímém letadle směr Praha. Měl rezervované místo na své jméno a letuška mu přinesla trochu odřeně vyhlížející notebook. Když mu ho podávala, tvářila se při pohledu na jeho tvář účastně.
"Bouračka," vysvětlil. "Ale dopadlo to dobře. Jen vyklepou čelní masku, co jsem jim pocuchal hlavou."
Šampaňské odmítl a nechal si přinést pivo.
"Díky bohu," zamumlal, když před něj postavila odlehčenou láhev se známým emblémem Radegastu.
Sotva se odlepili od země a nabrali výšku, zapnul počítač. Nechápal, proč na něj Bytewská tak spěchá. Jen v jejich oddělení Kritických záležitostí Divize pro potírání interrealitního pašování bylo několik desítek dalších agentů a on byl jedním z nich. Pouhý pěšák na šachovnici. Na obrazovce se objevilo okno s požadavkem hesla a varováním, že není připojen ke KILLER - Kvantový Interrealitní Inteligentní Retranslátor, agenturní umělé inteligenci řídící počítačovou síť a její připojení k bázím v dalších paralelních světech. Po krátkém váhání zadal své jméno a vzápětí se před ním otevřel brífingový dokument.
Po zběžném přečtení stále nechápal, co je na paralelní realitě Z-232-125, jejíž data mu poslali, tak zvláštního. Vesmír patřící do svazku realit Země, i když nacházející se někde na jeho okraji. To znamenalo, že to bude ryze technický svět s minimální, nebo dokonce žádnou původní magií, jeho historie by měla s nejvýš pětiprocentní odchylkou kopírovat historii centrálního vlákna svazku - to znamenalo přímo Kovářova světa. Poslední v databázi vedená návštěva se odehrála v roce 1832 místního času a vzhledem k tomu, že výsledky potvrdily dálkový rozbor za pomoci tykadel časových fantomů a měření Valinského pravděpodobnostních monopolů, byla další fyzická návštěva naplánována na interval mezi sto padesáti a dvě stě lety. Což znamenalo do blízké minulosti nebo budoucnosti. Nic dalšího zajímavého v materiálech neobjevil a začal proto vypracovávat klasické hlášení, které patřilo k povinnostem každého agenta po skončení mise. Bytewská mu přerušila dovolenou, to znamenalo, že pokud mu má být započítána do odvedeného penza práce, musí vypracovat standardní hlášení. Okamžik uvažoval, zda se má zmínit o Kristýně, ale pak to udělal. Jen v popisu osobního vztahu k ní byl rezervovanější než obvykle.

V Praze přistáli přesně podle letového řádu. Kovář s notebookem v ruce poslušně kráčel v zástupu dalších cestujících k výdeji zavazadel. Jeho sportovní brašna se zimním oblečením, které mu bylo uprostřed léta v Praze k ničemu, se kupodivu objevila na pásu jako úplně první. Bez povšimnutí absolvoval pasovou i celní kontrolu, a když se před halou rozhlížel po taxíku, přitočil se k němu všedně vypadající chlápek v tuctovém saku.
"Odvoz do Prahy, pane? Nepatřím k letištní službě, ale bude to dvakrát lacinější a o půl hodiny rychlejší. A klidně i do centra, znám Prahu jako svoje boty."
Kovář si chlapíka, který ho tak pohotově oslovil, nenápadně prohlédl.
Na hlavě kšiltovku, co před stoletím propagoval největší vůdce dělnického proletariátu sám Lenin, ustupující vlasy

ostříhané na ježka a vypadal tak nenápadně, až se to jeho cvičenému zraku zdálo podezřelé.
"Jo, proč ne," souhlasil.
"Tamto šedé auto," ukázal muž a šel jako první.
Šedé auto bylo Subaru 4x4, které ze všeho nejméně připomínalo taxík.
Kovář se posadil, tašku si položil vedle sebe. Zatímco se nelicencovaný taxikář proplétal ruchem na parkovišti, uvažoval, co mu je na něm povědomé.
"Mám pocit, že jsme se už někdy viděli," nadhodil, když se nedobral k žádnému závěru.
Subaru zrychlilo, předjelo dodávku a Mercedes s nápisem taxi a zařadilo se zpět do jízdního pruhu. Hluk motoru se přitom téměř nezměnil.
"Také mám ten pocit," přitakal řidič. "Tehdy to byla vaše občanská povinnost," dodal, když prudkým přibrzděním uhnul hazardérovi s černým nablýskaným Mitsubisi.
PŘÍLIŠ MNOHO PODEZŘENI
"Vy jste Kryštof Bárka od pražské kriminálky. Ale v..." slova v jiné realitě už Kovář spolkl.
Vybavil si situaci, kdy před necelými dvěma lety, zdálo se mu to spíš jako století, skákal do Vltavy za havarovaným policejním vozem, ze kterého pomohl vyprostit poloomráčenou posádku. Jenomže to se stalo, když ještě nepracoval pro Agenturu a v úplně jiném světě.
Okamžik přemýšlel, zda se nestal objektem únosu nebo pokusu o atentát, ale nepřipadalo mu to pravděpodobné. Pokud Bárka sehrál svou úlohu taxikáře tak zdařile, měl už spoustu možností, jak to s ním krátce skoncovat, a vůbec ho nemusel na svou skutečnou totožnost upozorňovat.
"Jak jste se sem dostal?" zeptal se Kovář.
Ve zpětném zrcátku zahlédl Barkův spokojený úsměv.
"Dostal jsem od vás doporučení a Agentura mě kontaktovala," odpověděl.
Motor zavyl, s přímo raketovým zrychlením minuli kamion, který si to navzdory všem zákazům šinul směrem do centra města.
"Doporučení?" zamumlal Kovář. "Jo, ta hlášení!" došlo mu, že každé hlášení agenta v poli prostuduje tým psychologů a veteránů a ti určí lidi, kterým je možno nabídnout zaměstnání v naší nadnárodní společnosti.
Bárka se znovu usmál. "A já jejich sítem prošel a teď jsem oba na jedné lodi. Víceméně."
Provoz rychle housti, Kovář to odhadoval na trojku, která se rychle změní ve čtyřku a blíž centru v nefalšovanou, nervy požírající pětku.
Okamžik přemýšlel, proč mu zaměstnanec Agentury dělá taxikáře. A k tomu tak podivným způsobem. Kvůli rychlosti to nebylo. Kdyby to Bytewská považovala za nutné, klidně by pro něj poslala helikoptéru.
"Pro kterou divizi pracujete?" zeptal se Kovář, i když nečekal, že dostane odpověď.
"Jsem poloviční úředník, takový ten neoblíbený," řekl Bárka a doprovodil odpověď letmým pohledem do zpětného zrcátka. "Divize vnitřních záležitostí," prozradil.
JFK věděl, co to znamená. Divize vnitřních záležitostí byli hlídači hlídačů, "policajti honící policajty".
Hlídali, aby agenti, kteří měli v měřítkách svých domovských světů neskutečné pravomoci a volnost, neporušovali pravidla Agentury, aby respektovali zákony, které měli sami prosazovat. Zlé jazyky samozřejmě tvrdily, že všechno je jinak, že vnitřní divize je trójský kůň, určený k likvidaci těch nejschopnějších. Kovář na to měl svůj vlastní názor, který však nikdy nikde neventiloval.
A teď, aniž by tušil proč, šla vnitřní i po něm. Tenhle odvoz z letiště byl Barkovo soukromé varování. Zařídil to tak, aby ho z něj nikdo nemohl podezírat.
"Odhaduji, že člověk, který se do Agentury dostal na nevědomé doporučení jisté osoby, tuto osobu nebude nikdy vyšetřovat," nadhodil Kovář, když čekali na červenou.
"Samozřejmě," potvrdil mu Kryštof Bárka. "Ale i takový člověk se může dostat k velmi zajímavým informacím. A hodit starého přítele z letiště domů, na tom přece není nic špatného, nebo ne?" usmál se.
"Není, na tom opravdu nic špatného není," potvrdil Kovář. "Ušetřil jste mi spoustu času. Máte to u mě." Kovář se na bývalého policistu zpříma podíval. "Zastavte mi na zastávce, pěšky budu doma rychleji."
Subaru zastavilo téměř na místě, Kovář vyskočil, vytáhl tašku z auta a nenápadně šedý vůz byl pryč, jako by ani neexistoval.
Lidé, které potkával na ulici, vypadali permanentně nadurděně, zřejmě jim třicetistupňová vedra, ještě násobená betonovými stěnami, vadila - Kovář byl za ně naopak vděčný. Měl pocit, že se konečně začíná trochu rozehřívat. Ať je to, co je to, už nechci nikam do zimy, zaklínal se, zatímco se prodíral davem.
Ve vestibulu pražských kanceláří Agentury na něj čekal strohý příkaz Bytewské - byl očekáván v zasedacím sále oddělení - doplněný vzkazem od Vegy na pomuchlaném papíře potřísněném červeným vínem a načichlém tabákem. Byl stručný.
Ti dva patří k vojákům. A nejsou to žádný citlivky. Pokud jsi jim načesal peří, musel ses ukázat. Dobrá práce. Budu teď nějakou dobu mimo.
Než Kovář pokračoval v cestě, chvíli se zamyslel. Co Vega myslel tím - budu chvíli mimo? Pokrčil rameny, nechal se zkontrolovat hlídkou, prošel celotělovým skenerem a svižným tempem stoupal po schodech. Výtahům po svých záchranářských zkušenostech nedůvěřoval a vyhýbal se jim, kdykoliv to bylo možné.
Zaklepal a vešel do místnosti. V čele stolu Bytewská, po její pravé ruce stroze vypadající, vysoký a současně vyschlý chlap, na druhé straně dva mladší, vyhlížející jako odlití z jediné formy - výkonní vojáci nacpaní do civilních šatů. Zbylá místa obsadil starší muž se špatně zastřiženým plnovousem, po jeho pravé ruce seděla blondýnka. Kovář se k ní napůl proti své vůli vrátil pohledem. Dokonalá blondýnka, zhodnotil ji. Vlnité lokny zpracované kulmou, natáčkami či jinou

finesou ženského zušlechťování, která se k němu ještě nedonesla, pitomoučce sladký obličejíček, jehož sladká nevinnost byla ještě zdůrazněna růžovým nádechem rtěnky. Bílá halenka by vypadala střízlivě, kdyby perleťový knoflíček v dekoltu nebyl rozepnutý a neodhaloval tak pohled na počátek bujně extravagantních křivek. Vypasovaná minisukně, vzorované punčochy a boty na podpatku, který byl jen o centimetr nižší než střevíčky plakátových modelek. Jediné, co Kováře zaráželo, byl fakt, že tahle štramandózné šťabajzniózní blondýnka, proti které stará dobrá Marylin vypadala jak jeptiška, sedí na agenturním jednání.
Vyschlý muž se při pohledu na Kováře okamžitě vymrštil do pozoru.
"Madam!" obrátil se k Bytewské. "Obviňuji tohoto muže z násilného přepadení dvou zaměstnanců našeho oddělení, z omezování jejich osobní svobody a současné z těžkého, úmyslného a promyšleného ublížení na zdraví."
Kovář zůstal stát a tvářil se nechápavě. Současně už mu bylo jasné, proč se Vega nějakou dobu zdrží mimo. Vega se zřejmě vyptával. Důsledně a tvrdě. A souchotinář za stolem trochu přehnaně označil jeho snahu získat pár informací jako těžké, úmyslné a promyšlené ublížení na zdraví. Vegovi prostě nikdo nikdy nerozuměl.
"Kapitáne Grivene," oslovila Bytewská muže formálně, "nepochybuji, že kapitán John Francis Kovář, agent Divize pro potírání interrealitního pašování, agent Oddělení krizových situací, bude mít alibi, aby vaše vášnivé obvinění vyvrátil."
"Kapitán Armády České republiky," dodala po chvíli.
Suchar polkl vztek a se stěží zastíranou nechutí Kovářovi zasalutoval jako první.
"Kapitán Rumin Griven," představil se.
Jedním z mnoha nepsaných pravidel v Agentuře bylo, že při rovnosti hodností měl formální přednost ten, jenž se nacházel na území svého domovského světa. Bytewská si toho byla určitě dobře vědoma a teď to využila k tomu, aby svému protivníkovi přisolila a Kovářovi dala čas na rozmyšlenou a zorientování se v situaci.
"Johne, posaďte se, prosím," pobídla ho. "Jsem ráda, že jste dokázal dorazit tak rychle. Vědecká divize zastoupená tady profesorem Kuarekem a doktorkou Lavassi," ukázala na staršího muže a sladkou blondýnku, "nás požádala o jistou delikátní misi. Máme jen velmi málo času na její zorganizování."
"Mohu vás ujistit, že nám nebude dělat nejmenší potíže vejít se do startovního okna," přerušil ji Griven."
Kovářovi začínala být jasná první věc. Tady šlo o pravomoci. Mimo jiné, samozřejmě.
"Profesor Kuarek však požádal jako první nás," odbyla kapitána s úsměvem Bytewská. "A my si dobře uvědomujeme, jak je pro nás vědecká divize a každé její oddělení a každý jeho muž, či žena," přikývla se spikleneckým úsměvem k doktorce Lavassi, "důležitý. Proto uděláme všechno, abychom jim vyhověli. Pokud neuspějeme, je řada na vás a na vašich silných a extrémně schopných mužích."
Podívala se na dva netečné vyhlížející vojáky doprovázející svého nadřízeného.
"Které však někdo zákonů nedbalý surově a ošklivě nedávno ztloukl," dokončila. "Johne? Mohl byste prosím poskytnout tady kapitánovi vaše alibi, samozřejmě jen jako věc dobré vůle? Nepředpokládám, že by vaše obvinění bylo myšleno vážně."
Kovář nasadil zdvořilý úsměv a položil na stůl letenky.
"Nevím, samozřejmě, kdy se ten politováníhodný incident stal, ale posledních dvanáct hodin jsem strávil v letadlech. Nepochybuji, že pro vás bude jednoduché si to ověřit. A také - nedokážu si představit, že bych já sám mohl zvládnout dva muže naší proslulé Military divize."
Griven se zatvářil, že mu do oka střík li šťávu z grapefruitu, doktorka Lavassi se zasmála, jako by právě sledovala povedený komediální výstup.
"Johne, teď k práci," chopila se opět slova Bytewská. "Ve světě Z-232 -125 zmizel zkušený pracovník vědecké divize. Nepodal hlášení ve dvou po sobě následujících komunikačních oknech. Tudíž se domníváme, že se dostal do extrémní situace - nebo je mrtvý."
Poslední slovo vyslovila Bytewská stejně stroze jako všechna předchozí, ale přesto se do něj jakýmsi záhadným způsobem vkradla účast a lítost.
"Vaším úkolem bude zjistit, co a proč se mu stalo a kdo to zavinil."
"A zabezpečit dokončení měření, které Albert Muros prováděl," promluvila poprvé doktorka Lavassi.
"Nejsem vědec. Pravděpodobně nebudu schopen dokončit jeho práci," odpověděl Kovář a přitom si ji prohlížel.
Úsměv, který jí vykvetl na tváři, byl dokonale nevinný a prosťoučký.
"Tu práci samozřejmě provedu já," vysvětlila.
"A zajistit bezpečnost doktorky Lavassi, bude váš další a vlastně nejdůležitější úkol," dokončila Bytewská.
Kovář měl bůhvíproč pocit, že mezi těmi dvěma ženami, které stály téměř na opačných stranách spektra ženství, je jakési tajné spojenectví.
"Kapitáne!" otočila se Bytewská na Grivena. "V okamžiku, kdy zjistíme, že je to úkol nad síly našeho malého oddělení a vědecké divize, nebudeme váhat vás kontaktovat. Děkujeme za váš zájem," propustila ho.
Kovář si byl jistý jednou věcí. Griven ani vojenské oddělení ho od dnešního dne nebudou mít příliš v lásce. Spaní mu to však rušit nebude.
Kovářův mobil zazvonil. Místo jména na něm zablikalo logo Agentury, tentokrát však pokroucené, jako by ho někdo prohnal centrifugou a potom ještě nechal zbortit gravitačním polem minimálně Jupitera.
"Wonder," ozvalo se stručně. "Za dvanáct hodin vás chci mít na rampě, Johne. Startovní okno se otvírá v čase T nula plus dvanáct hodin, padesát pět minut a třináct sekund. Přesně."
Kovář si automaticky zapnul časový odečet na svých hodinkách.
"Ještě jsem nedostal zadání mise a oficiální příkaz, profesore," odpověděl a současně přepnul na hlasitý odposlechl.
"Tak vyřiďte šéfové, ať sebou hodí. Čas běží a transportní okna nepočkají na nikoho. Jdu ladit fantóma. Tentokrát to bude polodynamický transfer se značnou polohovou nejistotou, řídící parametry budou založeny na T- fluktuacích.

Navíc s časovým šiftem oproti našemu toku času čtyři dny"
Telefon oněměl.
Kovář se tázavě podíval na Bytewskou.
"Zajistit bezpečný návrat doktorky Lavassi, zjistit, kde se nachází agent Albert Muros a případně, co se mu přihodilo," zopakovala.
"A spolupracovat se mnou na dokončení T-měření," doplnila se svým sladkým úsměvem doktorka.
Kovář přikývl.
"Komtesa Villefort náhodou v budově není?" zeptal se.
Bytewská jen zavrtěla hlavou. "Náhodou ne, ale nechala mi pro vás vzkaz."
Podala mu obálku se starobyle vyhlížející voskovou pečetí, do které byl otisknut rodový znak Villefortů.
Kovář ji před zraky všech otevřel.
Papír vypadal na ruční výrobu, stylizovaná korunka na začátku stránky evokovala dojem starého dokumentu. Méně tak už text vyvedený energickým písmem.
Ahoj JFK,
Jen té upozorňuji, že Lenka, myslím doktorku Lavassi, sice vydrží hodné, ale ani ne polovinu toho, co já, tak se vyvaruj všech šílených eskapád, které oba s Vegou tak rádi provozujete. Je vědec, ne adrenalinový narkoman. Pokud se vrátí jakkoliv pošramocená, oplatím ti to dvakrát, rozumíš? Dávej na ni pozor jako na vlastní - následovala série znaků v kanji, kterým Kovář nerozuměl, ale odhadoval, že budou představovat vulgární označení pro jistou část lidského těla, pravděpodobně ve staré japonštině nebo čínštině.

Jinak mnoho štěstí, a nenech se zabít (dlužíš mi pozvání k Marku Antoniovi v Benátkách a mrzelo by mě o to přijít).
Místo podpisu připojila jen monogram, vypadal jako vyvedený jediným mávnutím čepele.
Kovář beze slova papír schoval do kapsy a uvědomil si, že ho všichni pozorují. Doufal, že nedal ve tváři při čtení vzkazu nic znát.
"Půjdeme?" obrátil se na doktorku Lavassi. "Měli bychom se připravit."
Zvedla se od stolu, sto pětašedesát centimetrů boubelatých tvarů, kterých někde možná maloučko přebývalo, za to nikde v nejmenším nic nechybělo, minisukně obtahovala boky a při každém kroku prozrazovala, že se pod ní skrývá krajkové spodní prádlo.
"A ještě něco," řekla mu Bytewská, čímž ho vyrušila z jeho pozorování, založeného jen na profesionálním zájmu - potřeboval odhadnout schopnosti své nové parťačky.
"Ano, madam?" zareagoval.
"S Vegou jste se v poslední době nepotkal?"
"Ne, Vegu jsem neviděl ani nepamatuji," odpověděl Kovář klidně.
"To je dobře, mohla bych si pak myslet, že za tím fyzickým ublížením, které se přihodilo našim vojenským spolupracovníkům, stojí on. Teď jsem klidnější."

DOKONALÁ BLONDÝNKA

Na chodbě Kovář spěchal za doktorkou. Její podpatky ostře klapaly a pohybovala se na nich rychleji, než Kovář považoval za možné. Ještě pár sekund ji zezadu z profesionálního hlediska zkoumal a pak ji dohonil.
"Máme jedenáct hodin čtyřicet pět minut na přípravu. To znamená navštívit doktory, zbrojíře, techniky, já pak potřebuji vyřešit nějaké své drobné resty a pak rychle na Moravu za von Wonderem. Co na to říkáte?" předestřel program na čas do startu.
"To zní rozumně, vašich restů využiji k tomu, abych si pobrala přístroje a nakalibrovala je."
Fakticky věcný tón ostře neladil s jejím zevnějškem.
Ze zatáčky se vynořil Chuck tlačící rozměrný vozík s jakýmsi diagnostickým přístrojem. Věnoval Kovářovi nevraživý pohled. Stále mu vyčítal, že zavinil smrt jeho bratra, a nenechal na něm nit suchou. Při pohledu na doktorku však na Kováře zapomněl a sledoval ji pohledem mlsného kocoura, měřícího si misku smetany za zamřížovaným oknem.
Po lékařské prohlídce se Kovář jako vždy cítil lehce omámen a podchlazen. Mohlo za to množství preparátů, které mu aplikovali pneumatickou injekční stříkačkou, a několik vyšetření, která musel absolvovat téměř nahý. Zdálo se mu, že tentokrát to bylo zdlouhavější a otravnější než obvykle. Doufal, že mu to zpestří přítomnost doktorky Lavassi, ale tu lékaři prohlíželi pouze formálně a spíš s ní debatovali o věcech, které mu nic neříkaly.
"Je to nespravedlivé," poznamenal k ní Kovář, když se konečně oblékal. "Sexuální šovinismus. "Já donaha a vy stále oblečená."
Na tváři ji zahrál úsměv.
"Asi byste to raději v opačném gardu," odpověděla. "Bohužel pro vás, já tohle všechno už mám za sebou," ukázala po komplexu ordinací, kterým právě prošli, "a v poněkud přísnější a podrobnější formě. Nepracuji v terénu tak často jako vy."
"No, co se dá dělat, jdeme ke zbrojířům pro výbavu," zašněroval si Kovář tkaničku.
Zbrojírna Agentury, přesněji Zbrojírna Divize pro potírání interrealitního pašování, se nacházela v jednom z nejnižších pater pražské pobočky. Další část zbraní, většinou hmotnější a rozměrnější kousky, které by se hůř transportovaly trubkou, jak agenti důvěrně nazývali tajnou linku hyperrychlého podzemního vlaku spojující Prahu s Moravským krasem, se nacházela rovnou pod Macochou.

Sjeli do patřičného patra rovnou do spárů hlídky muže a ženy v neprůstřelných kompletech a přilbách zakrývajících obličeje.
"Už jste tady někdy byla?" zeptal se Kovář doktorky.
Jen zavrtěla hlavou.
"Ti dva provedou osobní prohlídku, u stropu jsou automatické palposty, které nás v případě, že se jim nebudeme líbit, rozstřílí na kousky. Takže raději žádné ztřeštěnosti."
"Jsem vážnost sama," odpověděla mu Lavassi polohlasem. "Nemám ráda zbraně."
Kovář potlačil nutkání obrátit oči v sloup - tohle byla jeho nová parťačka.
Vyšli z výtahu, postavili se na červenou barvou vyznačená místa a nechali se zkontrolovat.
Kovářovi se zdálo, že jak muž, tak i žena věnují pozornost hlavně doktorce. Nedivil se jim, nedokázal si představit osobu, která by se do supertajné zbrojnice hodila méně.
"Můžeme jít," pobídl ji, když na dveřích zablikalo zelené světlo.
"A za všemi těmi dveřmi jsou zbraně?" zeptala se doktorka, zatímco procházeli sterilně vyhlížející chodbou osvětlenou namodralým svitem stropních panelů.
"Ano," potvrdil Kovář.
Byl oprávněn ke vstupu do většiny skladišť i laboratoří.
"Zbraně všech možných epoch, realitních svazků, zbraně vyrobené za použití nejroztodivnějších, moderních i dávno zapomenutých technologií."
"Aby byl eliminován degradační účinek Maurbyho efektu," zkonstatovala doktorka Lavassi.
Kovář po ní překvapeně střelil pohledem a pak si uvědomil, že její vzhled dokonalé blondýnky musí alespoň částečně lhát - měla dva doktoráty a navíc byla specialistkou na poli biologie. O teorii Maurbyho efektu, který způsoboval, že zbraně a veškeré jiné zařízení přestávalo ve světech fungovat tím rychleji, čím víc se technologie a know-how vzdalovaly úrovni dané reality, pravděpodobně věděla víc než on.
Z dveří označených piktogramem meče a kladiva se vynořil spory muž opásaný zástěrou, současné s ním zaznělo zvukovou izolací netlumené dunění kladiv, syčení kaleného železa a hukot vývěv.
"JFK! Už jsme se dlouho neviděli!" rozzářil se jeho pohled, když spatřil Kováře. "A v takové půvabné společnosti!" doplnil, otřel si mourem špinavou ruku o zástěru a nabídl ji k pozdravu.
"Patrik Bezděch, náš specialista na výrobu zbraní od pravěku až po kategorii Středověk I," představil muže Kovář.
"Doktorka Lavassi, vědecká divize," představil i svou novou partnerku.
"JFK má u nás všech dveře vždy otevřené," zasmál se Bezděch.
S dokonale bílými zuby v začerněné, jizvičkami po drobných popáleninách poznamenané tváři připomínal démonického kovmistra.
"Není nejlepší šermíř, ale když meč vydrží jemu, vydrží každému. Protáhne se peklem tam i zpět!"
"O tom v nejmenším nepochybuji," zkonstatovala Lavassi a Kovář si nebyl jistý, zda v tom není stopa kyselé ironie.
"Teď ale děláme na něčem úplně jiném!" změnil Bezděch téma.
Kovář ho znal, Bezděcha zajímaly zbraně, kov, pak zase kov a zbraně.
"Právě jsme ve spolupráci s Anderlechtem dokončili perkusní revolver, velký kalibr, který by měl být stabilní už od roku třináct set pozemského ekvivalentu! Nechceš si vystřelit?"
"Stejně se musíme ozbrojit a na naší misi budeme spoléhat na palné zbraně, takže to máme kolem střelnice. Zdrží nás to jen nepatrně," Kovář tázavě pohlédl na svou partnerku a ta rezignovaně přikývla.
Než dorazili na střelnici, zastavili se ještě v oddělení Dvacáté století plus, kde Kovář na pojízdný vozík zdánlivě bez rozmýšlení naskládal celou hromadu krátkých i dlouhých zbraní nejrůznějších druhů a typů.
"A co pro vás?" zeptal se a podíval se pochybovačně na doktorku.
Správce střelnice z ní byl nervózní a v průběhu celé operace na ni ani nepohlédl.
Doktorka se podívala na své pečlivě upravené ruce s nalakovanými nehty. Oproti mužům, v jejichž společnosti se právě nacházela, vypadala až neskutečně drobně.
"No, tamta pistole," ukázala na Glock 30 v ráži 0.45 ACP, "se mi zdá přece jen příliš velká.
"To asi jo," souhlasil střelmistr.
"Líbilo by se mi něco menšího, něco, co by mi šlo k šatům a pleti," Lavassi nasadila koketní úsměv.
Bezděch se bezradně podíval na tisíce kusů zbraní ve stojanech okolo. Zjevně si nedokázal poradit s termínem zbraň, co by mi šla k pleti a šatům. Kovář se zamyslel a snažil se vzpomenout si na předpisy, které museli splnit agenti pracující v poli. Jedním z nich byla určitě schopnost rychlé střelby bez přípravy s nadprůměrnými výsledky. Možná, že pro doktorku udělili malou výjimku, ale pochyboval o tom.
"A co tahle věcička?" vybral revolver S&W s jeden a tři čtvrtě palce dlouhou hlavní ráže .38 s pěti náboji ve válci.
"Odlehčená konstrukce, dobře se nosí, rozměrný asi tak jako vy. Není to žádná odstřelovačka, ale na pět metrů s tím dvěma ranami přišpendlíte k zemi každého chlapa."
"Pokud ho trefíte," dodal pochybovačně střelmistr.
Doktorka Lavassi sáhla po revolveru, vyklopila válec, zkušeným pohybem namáčkla do komor z podavače všech pět nábojů současně, zaklapla válec, nasměrovala hlaveň do kouta a vyzkoušela si držení rukojeti.
"Fajn, to mi jde k pleti," odsouhlasila Kovářův výběr. "Ale možná by byl lepší černěný povrch, abych nebudila příliš velkou pozornost."
Tři muži se po sobě mlčky podívali.
"Možná to není pravá blondýnka," pronesl Bezděch neslyšně za doktorčinými zády.
Na střelnici šlo vše už ráz na ráz, Kovář si přál pouze vyměnit rukojeť u pistole, kterou si vybral, a doktorka projevila

překvapivou pohotovost a přesnost v zacházení s revolverem.
Kovář na rozdíl od ostatních její úspěchy nijak nekomentoval. Jedna věc bylo vědět si rady na střelnici, druhá zamířit na nepřítele - a stisknout spoušť s úmyslem zabít.
Po lékařských kontrolách a návštěvě zbrojírny se převlékli do oděvu, který na pohled evokoval vandráky, v lepším případě poutníky na dlouhé cestě. Ve skutečnosti však představoval multifunkční uniformu, která do výzbroje nejmodernějších armád měla přijít až v příštím desetiletí.
Pak se před počátkem mise ještě nakrátko rozdělili, aby si každý zařídil osobní věci. Kovář potřeboval mluvit s Jarem Varkem, vedoucím inventurního oddělení. Dostal od něj naléhavý vzkaz.
Zaklepal a vstoupil. S Varkem zatím nikdy nejednal. Na pohled to byl suše vypadající mužík drobné postavy v košili staromódního střihu a oblakem vůně ještě staromódnější kolínské kolem sebe.
"John Francis Kovář," zkonstatoval Várek ve chvíli, kdy JFK vstoupil.
"Osobně," potvrdil mu a čekal, co po něm vedoucí inventurního oddělení může chtít.
"Podle oficiálních dokumentů dlužíte Agentuře jeden meč z damascénské oceli, jeden nůž, podle popisu bojový scramasax, k tomu 16 nábojů S&W .40
Kovář nechápal, o co se vlastně jedná.
"Patrik Bezděch nebo jiný ze zbrojířů si stěžoval?" zeptal se.
Varek rutinované udeřil prsty do klávesnice a z tiskárny vypadl ještě teplý papír.
"Ne, zbrojíři jako obvykle kryjí vás agenty a všechny předměty, majetek Agentury," při posledních slovech Várek významně zvýšil hlas, "vykázali jako zničené nebo ztracené v akci. Ale protože jste mi nepředal likvidační protokol, musím po vás chybějící věci vyžadovat."
Kovář se snažil tvářit zdvořile. Netušil, že se s takovým typem lidí může setkat i tady.
"No, pak bude stačit, když vám ten likvidační protokol předám, ne?"
Várek se zatvářil vítězoslavně a povstal.
"To právě nejde! Nejprve musí být předán likvidační protokol, potom zpráva o vyřazení zbroj mistrem."
Kovář přikývl.
"Tak fajn. Já vám ty náboje a nůž dodám. Ale z těl už si je musíte vypreparovat sám."
Kývl ztumpachovělému úředníkovi na rozloučenou a spěchal k nástupišti trubky. Tímhle jen zbytečné ztrácel čas.
S doktorkou Lavassi cestovali do technologického centra v Moravském krasu sami. Kovář už v plné zbroji s jediným batohem, doktorka před sebou tlačila vozík s přístroji.
"To s sebou potáhneme i v průběhu mise?" ukázal na těžký náklad a pomohl jí ho dostat dovnitř cestovního modulu.
Dveře se za nimi se zasyčením zavřely, z proskleného velína na ně na rozloučenou zamával výpravčí, hlídka i hlavní technik v jedné osobě.
"Tunel je čistý, tlak klesá podle křivky, za minutu vás vypustím," slyšeli jeho hlas z reproduktorů.
Kovář vozík zaparkoval a zajistil, sám se posadil a naznačil Lavassi, ať udělá totéž.
"Za dvacet minut jsme v centrále. Vytáhnou nás na pětistovkovou rychlost, pak nechají klouzat a na konci zase prudce přibrzdí, je lepší sedět," vysvětlil.
To už světla zablikala.
"Pět sekund do startu, držte si klobouky, přeji šťastný návrat!" rozloučil se s nimi jejich výpravčí, zvuk lineárních urychlovačů přešel do vyšší tóniny a magnetoplán vyrazil kupředu.
"Už jste stačil prostudovat kompletní zadání mise?" zeptala se doktorka, když nabrali cestovní rychlost.
"Až na poslední kapitolu zahrnující operační postřehy Murose a detaily krytí," připustil Kovář. "Mám na to dalších dvacet minut."
"Myslela jsem si to, tohle si vetřete do vlasů," podala mu lahvičku bez etikety.
"Co to je?" zeptal se podezřívavě.
"Barva na vlasy. Máme vystupovat jako bratr a sestra a přece po mně nemůžete chtít, abych si já měnila barvu svých kadeří."
Kovář si ji zamyšleně přeměřil.
Ani pracovní oděv se všemi jeho skrytými kapsami nedokázal zastřít, že je žena, za kterou se každý muž ohlédne.
"To by mě ani nenapadlo," připustil. "Proč bratr a sestra? Nemohli jsme vystupovat jako manželé?" nadhodil s úsměvem.
"Na to se zeptejte psychologů," odpověděla pobaveně.
Kovář si poslušně začal vtírat do svého krátkého ježka nevábně vypadající gel a za chvíli z něj byl blonďák.
Doktorka Lavassi ho přitom se zájmem pozorovala.
"Menší, no, spíš větší plastická operace na zjemnění rysů obličeje, ubrat pár kilogramů svalstva, s kostrou se toho už asi moc udělat nedá, ale to nevadí. Při troše dobré vůle by vás pak mohli považovat za plážového povaleče nebo lepšího gigola a nemusel byste se kvůli živobytí trmácet po všech čertech a ďáblech jako zaměstnanec naší úžasné Agentury," zhodnotila jeho zevnějšek.
"Snad jo," souhlasil s ní pochybovačně Kovář. "Vás by za zaměstnankyni supertajné organizace nepovažoval nikdo," ujistil ji.
"Také si to myslím," odpověděla hrdě a upravila si své bujné kadeře.
Na to už Kovář neřekl nic a začal studovat poslední stránky materiálů.

TÉMĚŘ HLADKÝ START

Von Wonder naposledy zopakoval instrukce. Transport byl tentokrát komplikovanější než obvykle, protože se neorientovali podle lokálních souřadnic cílového světa, ale podle hodnot T-pole, podle kterého se soudilo na přítomnost nebo nepřítomnost zakázaných technologií v různých světech. Albert Muros stačil v průběhu své mise zkontrolovat dva jeho lokální extrémy, jeden se nacházel v okolí Paříže, druhý nedaleko Hannoveru. Třetí byl někde na Moravě, přesnější informace neměli. Proto měl von Wonder tolik práce s vyladěním časoprostorového fantóma a se synchronizací urychlovače.
Teď už bylo vše připraveno.
Kovář se povzbudivě podíval na doktorku. Seděli namačkaní v kapsli, kterou měla horská dráha, jak technici zařízení důvěrně nazývali, urychlit na pětinásobek rychlosti zvuku. Pak je měl převzít fantom a dopravit do cíle.
"A opravdu budeme muset skákat padákem?" pronesla Lavassi.
Kovář musel uznat, že dosud zachovává dokonalé sebeovládání. Ani jeho, veterána několika misí, nenechal všeobecný ruch, občas hraničící s chaosem, úplně klidným.
"Ano," potvrdil, "ale vy už jste skákala, ne?"
To patřilo k základnímu výcviku všech agentů.
Zvenčí k nim doléhala sílící kakofonie sirén, hlášení kontrolních systémů, syčení aktivovaných požárních zabezpečovacích mechanismů.
"Četla jsem takovou knihu," nechala otázku bez odpovědi. "Byla o vojenských specialistech, asi takových, jako jste vy. Skákali s padákem a jeden z nich dopadl špatně, vítr ho usmýkal po skalách k smrti."
Hlas se jí zachvěl.
Kovář ji uchopil za ruku a lehce ji stiskl. Věděl, o které knize mluví. Napsal ji Frederick Forsyht, jmenovala se Boží pěst a patřila k těm lepším beletristickým dílům o práci agentů a mužů zpravodajských služeb.
"Takové věci se už nestávají. Dnes existuje mnohem lepší vybavení a my máme to nejlepší. A také - nezapomeňte, jsme v tandemu a já mám za sebou stovky seskoků."
Doktorka Lavassi se na něj vděčně podívala. Viděl, že opět získala svou rovnováhu. Pustil ji, opřel se o stěnu tak, aby mu nepřekážela složená křídla, a snažil se nemyslet na jednu nepodařenou misi u speciálních jednotek, snažil se nemyslet na Dicka Szalardiho, kterého nečekaný poryv větru vrhl na pobřežní útesy. Ještě chvíli křičel, bezmocně vklíněný do hluboké škvíry, a pak se přes něj převalil stoupající příliv. Našli ho až o tři dny později, při čekání na helikoptéru. Ryby ho ohlodaly a krabové mu vyloupali oči. Už to nebyl Dick Szalardi, ale něco úplně jiného. Takové věci se prostě stávaly, ale doktorka Lavassi o tom nemusela vědět. Ne dřív, než to bude bezpodmínečné nutné.
Sirény umlkly, čas se zastavil, s ním i tlukot srdce, oběh krve hnané neúnavným svalem i drobné elektrické pulsy tvořící lidské já. A pak se zase rozběhl.
Ledový vítr, tma, divoký kotrmelec, jak se převraceli do správné polohy. Světélkující displej ukazoval výšku něco přes šest tisíc metrů. Vzhledem k problematické kalibraci mohl lhát, ale vzduch chutnal řídce a ledově. Vysadili je vysoko, přesně podle plánu. Kovář roztáhl ruce, počkal, až kevlarová pouzdra sklouznou přes klouby a vyztuží je, pak teprve stiskl tlačítko ovladače skrytého v dlani. Křídla, dosud složená do velkého vaku na zádech, se začala postupně rozevírat. Zprostředkovaně cítil vzrůstající odpor vzduchu, počítač pomocí stabilizačních mřížek automaticky vyrovnával turbulence vyvolané procesem rozevírání. Nestačili poklesnout ani o pět set metrů a pád se změnil v klouzavý let, řev vzduchu v uklidňující svistot.
Bylo to opojné. Nepatrnými pohyby paží řídil Kovář směr letu, rychlost a klesání, o zbytek se starala automatika.
"Tak, vybrat cíl je na vás," zamumlal.
S doktorkou byli spojeni vysílačkami s krátkým dosahem, jinak by se asi neslyšeli, přestože byla připoutána zády k jeho trupu tak, aby mu nevadila ve výhledu.
"Měli bychom vidět světla malých měst nebo vesnic. Tohle není neobydlená krajina," slyšel ze sluchátek její odpověď.
Znovu obhlédl horizont. Dole tma, nahoře hvězdy. Byla hluboká noc, svítání se nestalo ani příslibem.
"Negativní," odpověděl stroze a soustředil se, aby ztráceli výšku co nejpomaleji.
"Takže podle přístrojů," odpověděla a za chvíli hlásila směr a polohu cíle.
Kovář si okamžitě uvědomil, že musí urazit ještě dalších padesát kilometrů. Ve stoupavé termické proudy v noci příliš doufat nemohl. Změnil nastavení křídel, aby využil každý decimetr čtvereční, a zamířil přesně k cíli. Přesto šli dolů příliš rychle, s výbavou byli prostě těžcí. Ovlivnit to však nemohl, proto se soustředil jen na let a svištění větru. Cítil, jak se doktorka ve svém kokonu pohybuje. Teď měla ideální příležitost ke sbírání dat a podle toho, jak ždímala baterie své výbavy, se činila. Pak se na ně usmálo štěstí, výškoměr poskočil o pár metrů nahoru a Kovář vykroužil ostrou zatáčku, aby se do stoupavého proudu vrátili. Nevěděl, zda narazili na večerním sluncem vyhřátou skálu nebo rozsáhlou vodní plochu, která v noci ztrácela teplo pomaleji než okolí a ohřívala vzduch nad sebou.
Skoro deset minut kroužil na místě a za tu dobu nabral právě těch šest set metrů výšky, které potřebovali. Zbytek cesty urazili bez potíží.
"Jsme na místě, výška sedm set metrů," oznámil doktorce a pak bez výstrahy, dřív než si uvědomila, co přijde, uvolnil závěsy.
Cítil, jak se od něj odpojila, změna hmotnosti způsobila, že poskočil vzhůru, to už však odhodil křídla a po nezbytné stabilizaci otevřel padák.
Ve sluchátkách slyšel její těžký dech.
Kousek napravo od nich se nacházela planina obklopená lesem, infra prozrazovalo, že za podlouhlým kopcem se nachází zdroj rozptýleného tepla - pravděpodobně městečko nebo velká osada.
"Cíl přistání azimut dvě stě sedmdesát," hovořil dál.

"Už to mám," odpověděla po krátké pauze, s pomocí noktovizoru viděl, jak obdélník jejího padáku mění směr pohybu a zatáčí doprava.
Opatrné ji následoval.
Zatím jim přálo štěstí, vše probíhalo podle předpokladů.
Sotva se poprvé dotkl země, vyklouzl z popruhů.
"Jak jste na tom?" zeptal se pomocí vysílačky, zatímco rychle smotával šňůry a skládal padák do chuchvalce, aby ho pak mohl snadněji zakopat.
"Ležím na zemi, držím ten zatracený padák, aby mi ho nevzal vítr," ozvala se zadýchaná odpověď. "Jinak jsem v pořádku."
To bylo lepší, než doufal. Noční seskok do neznámého terénu nebyl procházkou růžovým sadem ani pro zkušeného výsadkáře.
"Hned jsem u vás, pokud vás to nepotáhne pryč, držte šňůry."
"Obávám se, že jsem celá umazaná od bláta, spadla jsem do jakési louže," oznámila mu naštvaně, když ji zbavil jejího břemene.
Kovář se na svou partnerku podíval, ale optika na zobrazení výrazu jejího obličeje nestačila.
Myslela to vážně, nebo si z něj utahovala? Nebyl si jistý.
Když s jejím zmuchlaným padákem pod paží zamířil ke kraji lesa, kde chtěl oba zakopat, strnul uprostřed kroku. Byla to hra světel a stínů, nebo něco víc? Přístroj pro noční vidění, který měl nasazený, nedokázal zobrazit všechny detaily, přesto měl pocit, že zahlédl charakteristický tvar nástražných drátů skákavé miny.
"Stůjte na místě a už ani krok," poručil doktorce, aniž by se k ní otáčel.
"Proč?" nechápavě se zeptala, ale poslechla.
"Mám takový nepříjemný pocit, že jsme přistáli v minovém poli," odpověděl Kovář, klesl na kolena a sáhl pro nůž.
"Přikrčte se k zemi na místě, kde stojíte," hovořil klidně do mikrofonu a očima prozkoumával terén okolo.
"Střepiny mají smrtící účinek až na sto padesát metrů. Kdyby se mi něco stalo, počkáte do rána a pak se za světla odsud pokusíte dostat sama. Půjdete kousek po kousku, nožem budete propátrávat každou píď země, kam vstoupíte."
Zatímco Kovář vysvětloval, sám se začal plížit zpátky k doktorce, cestou, kterou před okamžikem tak bezstarostně prošel.
"Budete zabodávat nůž do země pod úhlem asi pětačtyřiceti stupňů. Pokud narazíte hrotem na kámen, sjede, povrch min bývá drsnější. Ale lehce, pěchotní miny mohou být nastaveny už na tlak půl kilogramu."
Našel minu, kterou při první cestě díky štěstí minul, a označil si ji klackem zabodnutým do země. Konečně byl u doktorky a pečlivě kolem nich prozkoumal prostor. "Tady je jedna, měla jste ji hned za zadkem."
"V první chvíli jsem si myslela, že si děláte legraci," vydechla Lavassi. "Proč by proboha někdo na louce uprostřed lesů rozhazoval miny?"
"Legraci?" opáčil Kovář nedůvěřivě a zamyslel se, aby posoudil možné rozložení minového pole. Kdo ho tu položil, proč, proti komu. Správná odpověď na tyto otázky mu mohla usnadnit cestu pryč.
"Komtesa Villefortová o vás říká, že jste muž s velmi originálním smyslem pro humor, proto mě to napadlo."
Kovář se k ní otočil, doktorka klečela a i v nepohodlné poloze zpracovávala data na počítači.
"Tohle že o mě říká? Taková urážka!"
Lavassi se usmála.
"No prosím," zkonstatovala.
Připomněl si tvar vymýceného prostoru, jak ho zahlédl ze vzduchu. Možná přehrazoval snadno přístupnou cestu mezi dvěma kopci, za nimiž se skrývalo město. Pak by bylo logické, že dál před nimi v lese už žádné miny nejsou.
"Už víte, kde jsme se zhruba ocitli?" zeptal se po další čtvrthodině práce, kdy pro ně oba vybíral cestu z otevřeného prostoru k lesu.
"Ano, asi dva kilometry před námi, za kopcem v azimutu 93 stupňů, by měla ležet Kopřivnice. My se nacházíme na území Štramberka. Ale mé údaje jsou založené na mapě naší reality. Každopáďně, je to tu mnohem větší divočina než u nás. Minimální zalidněnost v porovnání s naším světem.
Na vzdálenějším kraji louky se objevila skupina zvířat. Kovář je v první chvíli považoval za srnčí stádo, až potom si uvědomil, že je to vlčí smečka.
"Jo, je to větší divočina," potvrdil.
Na konci louky narazili na zhruba metr vysoký plot z ostnatého drátu.
"Vypadá to, že minové pole je ochrana proti lidem a plot proti zvířatům," poznamenal, když ho přelézali.
Podle předchozího předpokladu už v lese žádné miny neobjevil a po pár dalších metrech mu problémy s vyladěním noktovizoru napověděly, že zprava k nim proniká záře silného světelného zdroje. Opatrně, s automatem HK MP 5 připraveným k palbě, změnil směr. Svah prudce klesal, občas pod nohama cítili víc skály než půdy.
"Dojděte mě a lehněte si na zem," přikázal doktorce, když dorazili až k posledním stromům. Kmeny byly tenčí než v okolí, stromy nižší, porostu celkově méně než na počátku jejich cesty.
"Nacházíme se na území města Štramberk. Podle vegetace bylo opuštěno před necelým stoletím. Les už ho stačil pohltit," informovala ho Lavassi.
Kovář cítil, jak se vedle něho položila do vlhké trávy a zavadila o něj nohou. I teď, po několika hodinách v akci, rozeznával její parfém. Ve vůních se až tak nevyznal, ale měl pocit, že je v dokonalém souladu s jejím zevnějškem. Prosté ženská vůně plná příslibů a náznaků.
"Vidíte to světlo na stožáru s tím malým domkem? Opuštěné místo, stromy v okolí poražené, tráva vysekaná. Co vy na to?" nadhodil Kovář a dál studoval terén.

Celkové to zde vypadalo opuštěné, nikde žádná jiná světla, až se zdálo nemožné, že v okolí se nachází větší město. Jenomže infra záznam poskytoval úplně jiný obraz - na azimutu osmdesát ležel velký zdroj tepla.
"O kus dál vede stezka, v tomhle světě je to možná cesta," přemýšlela nahlas doktorka Lavassi.
"Řekla bych, že to místo slouží virovému protokolu. Každý poutník, který chce jít dál, se tam musí zastavit, aby vyčkal pokynů místních."
Kovář její analýzu chvíli zvažoval. Nechtělo se mu na tak exponované místo, ale v temném okolí mohlo být nachystáno víc překvapení než jen minové pole. Lavassiino zhodnocení bylo v souladu s pár stránkami poznámek nezvěstného Murose, které si mohl prostudovat.
"Se vší opatrností půjdeme kousek zpět podél cesty, aby nás případný pozorovatel neviděl, a pak se přiblížíme po ní."
Než vyrazili, zakopal automat i s podvěsným granátometem a pistoli s velkokapacitním zásobníkem. Ponechal si pouze revolver.
Doktorka přitom dál studovala své přístroje.
"Nejprve jsem si myslela, že vůbec neberete k úvahu informace, které máme k dispozici," okomentovala jeho počínání, když skončil.
"Nejsem tak hloupý, jak vypadám," zasmál se. "Poslední věc, kterou potřebujeme, je averze, kterou by vůči nám místní mohli mít kvůli mému arzenálu," odpověděl věcně. "Navíc, v devadesáti procentech případů stačí na vyřešení přestřelky dvě kulky."
"Proč potom máte pět sad nábojů v těch speciálních podavačích na opasku?" chtěla vědět.
"To kdybychom se dostali do války," odpověděl s vážnou tváří. "Ale teď už pojďme, pokud se chrání minovým polem, můžou tady mít v lese nainstalován i systém citlivý na zvuk."
Dvě stě metrů, které považoval za minimální nutnou vzdálenost, aby se dostali z dohledu domku u lampy, jim trvalo dobrou hodinu. Kovář prohmatával každou podezřelou píď země, všechno prohlížel na maximální optické zesílení a také s pomocí infračerveného reflektoru s následnou konverzí odraženého záření do optické části spektra. To si dovolil potom, co zjistil, že místní v noci dodržují pravidla zatemnění, ale technologicky řádově obtížnější odstínění infra paprsků nezvládají.
Bylo dlouho po půlnoci a noc chladla jako pokaždé v druhé půli srpna.
"Držet se v mém stínu," přikázal Kovář, když se blížili k lampě. Pak už nevnímal, zda ďoktorka uposlechla jeho rozkaz nebo ne, a se smysly vybičovanými k prasknutí postupoval dál. Všechny jeho instinkty spolu s vědomím zmizení zkušeného agenta ho varovaly. Tohle místo bylo upraveno tak, aby bylo pozorovatelné z velké dálky. Možná se měli přiblížit za dne, ale pokud na předem vybudovaném stanovišti čekal odstřelovač, jen riskovali, že budou zpozorováni uprostřeď lesů, a pak by svou přítomnost vysvětlovali ještě hůře.
S pocitem ulehčení se zastavil mezi sloupem nesoucím lampu a domem. Pokud je někdo chtěl zastřelit, nejlepší příležitost už propásl.
"Kousek dál vidím čáru, vypadá jako sypaná vápnem, ale v tomhle světle si nejsem jistá," pronesla do ticha doktorka Lavassi.
Kovář si až teď uvědomil, že stejné, možná ještě větší napětí než on cítila i ona. On byl přece jen na podobné situace cvičený a pár podobných už zažil. A přežil.
"To je hranice, nesmíme ji překročit, než dostaneme povolení."
"Jak to víte?" zeptala se.
"Když se otočíte, uvidíte, že stěna tohohle domku je prostřílena skrz na skrz. A lampa je umístěna tak, aby právě na čáru dopadalo nejvíce světla. Možná uděláme nejlépe, když si zalezeme dovnitř a odpočineme si. Místní přijdou až za světla. Budeme potřebovat veškerou naši pozornost a pohotovost."
Doktorka kupodivu zašla do přítmí domku bez oken a dveří jako první.
"Vy se nebojíte?" zeptala se, když si na hliněnou podlahu rozkládali spací pytle.
"Já?" opáčil Kovář a přikryl se, aniž by zapnul zip, revolver položený na zemi, dva prsty pravé ruky opřené o jeho pažbu.
"Já, rytíř bez bázně a hany? Jen trošku."
Doktorka Lavassi se uchichtla a zanedlouho slyšel jen její tiché oddechování. V duchu jí vzdal hold. Za dnešní den zvládla slušnou porci výsadkářského řemesla.

DÁMA A ZMRZLINÁŘ

Interkom pípl.
"Tady seržant McConelli, mohu dál?" ozvalo se, sotva Kristýna Růstová stiskla přepínač a na černobílé obrazovce bezpečnostní kamery, kterou nechal nainstalovat majitel, spatřila známou polopleš starého McConelliho. Jinak mu nikdo ze starousedlíků neřekl.
"Jistě, seržante," přikývla a bzučákem otevřela dveře.
Slyšela, jak se hřmotný McConelli oklepává na chodbě. Do jejího bytu, který měla pronajatý v dvoupatrovém srubu, vešel už bez kabátu a s botami očištěnými od sněhu.
To už v konvici vřela voda. Místo pozdravu mu do ruky vtiskla hrnek s dvojitou dávkou šípkového čaje, jak to měl rád. Pohledem střelila k oknu. Po čtyřech dnech slušného počasí opět padal sníh.
McConelli se rozpačitě podíval na hrnek, pak pokrčil rameny a opatrně ho uchopil.
"Nejprve služebně, ano, Kristýno?"

"Jistě, seržante," souhlasila.
Dobře věděla, proč tady je.
"Jeden z členů vaší lyžařské skupiny se pustil zakázanou oblastí. Gilhomským žlabem, který je vyhlášený rezervací se zakázaným vstupem. Víte o tom?"
"Jo, Marek Stoner," potvrdila. "Udělal to navzdory mému varování. My ostatní jsme sjížděli po západním svahu a pak Kolmatským žlabem."
McConelli přikývl, jako by jinou odpověď nečekal.
"A máte svědky na to, že jste ho informovala o skutečném stavu věci? Že jste ho varovala? Rozumějte, Kristýno, já o vašich slovech nepochybuji, ale Stonerovic jsou pěkně bohatý zvířata - varovali mě z okrsku. Bude lepší, když neřekneme nic, co nebudeme moct dokázat."
"Říkala jsem jim to všem pěti u Karmyho v jídelně. Slyšel to sám Karmy, Brody, číšník a možná i ten jeho nový kuchař."
McConelli si s viditelnou úlevou vydechl a napil se čaje s o poznání větší chutí.
"A sněží a sněží, léto skončilo dřív, než začalo," pronesl zdánlivě bez souvislosti. "Vy jste úžasně krásná a chytrá holka. Vždycky jsem si přál takovou dceru."
"A místo toho máte pět rabiátských synů," zasmála se, vytáhla z baru placatici whisky a s tázavým úsměvem s ní zatřásla.
"Jo, rád, úřední věci máme za sebou."
Chvíli oba mlčky usrkávali čaj a pozorovali rej vloček. "Stejně si myslím, že jste to na něho nahrála," řekl starý policista, když dopil.
"Jo," přitakala. "Byl jako kohout, který si myslí, že když po rodičích zdědil hromadu zlata, může si dělat nárok na každou."
"Nádhernou labuť," dokončil za ni.
Pozvedla hrnek s čajem k fingovanému přípitku.
"Jste džentlmen," zasmála se. "Třikrát jsem mu řekla ne, jednou jsem před ním málem utíkala. Věděla jsem, že se namočí do průšvihu, když ho trochu popíchnu."
"Myslel jsem si to," přikývl McConelli. "No, musím se rozloučit. Objedu svědky, abych to měl z krku a taky aby nikdo nezměnil výpověď poté, co mu nabídnou pár dolarů. Kdyby vás obtěžoval, řekněte některému z mých kluků. Mají vás rádi."
"Já vím," rozloučila se a na chodbě mu pomohla do těžkého kabátu.
Pak chvíli zamyšleně stála u šatníku. Zítra měla kvůli počasí volno, to znamenalo, že bude mít spoustu času na spaní. Najednou se jí nechtělo být samotné. Ve Stanově baru by mohla potkat někoho z přátel; navíc, pokud si pamatovala, dnes tam měl hrát na klavír ten nový usedlík. Prý každý čtvrtek a zatím ho neslyšela.
Jako pokaždé, když nebyla ve spěchu, na něco se nepřipravovala nebo neplánovala, dostala mizernou náladu a ani první daikiry jí ji nevylepšilo. Z druhého už jen ucucávala, sem tam mávla na někoho známého. Bez permanentního spěchu a nedostatku času si připadala divná, vykořeněná. "Možná to je tím, že jsem sama," pomyslela si.
Až na pár příležitostných známostí, u kterých byla nakonec ráda, že se jich zbavila, zůstávala bez partnera.
Věděla, že až přestane sněžit, až bude studovat předpověď počasí, bavit se s chlapy od horské služby o sněhové situaci a zvažovat, kam se může se zákazníky vydat, její chmury vymizí a bude se cítit mnohem lépe. Z venku přišel muž v nepraktickém kabátě starého střihu s kloboukem, jehož krempu sníh přebarvil na bílo, a začal se svlékat. Že by klavírista?
Když si ho prohlížela, všimla si v rohu sedícího černocha. Hlavu měl vyholenou, nohy obuté do těžkých kožených bot až ke kolenům natažené před sebe, u ruky sklenici piva. V baru díky častému odchodu a příchodu hostů příliš horko nebylo, přesto měl na sobě jen sportovní košili s krátkým límcem. Uvědomila si, že na něj civí, a raději skryla pohled do pohárku. Černoch byl obrovský, svalnatý chlap. Uvažovala, zda se jí líbí, nebo hnusí. V jeho ležérní uvolněnosti a jakési netečnosti bylo něco přitažlivého. To první bylo správně.
Poslední příchozí si dal u baru hrnek grogu, prohřál si o něj prsty a usedl ke klavíru. Už první tóny změnily náladu v místnosti. Při staré melodii se zasnila, cítila, jak z ní špatná nálada padá.
"Dáš si se mnou ještě jednu?" oslovil ji Farenz, jeden z letištních meteorologů.
"Co na to tvoje žena a děti?" pošťouchla ho.
"Marge pro mě přijede, pokud nezapadne," pokrčil rameny. "Dělal jsem přes čas."
"Tak jo, jednu," souhlasila potěšené.
Zvonek zacinkal, další zákazník.
Čerstvé daikiry jí přestalo chutnat. Do sálu vešel Marek Stoner doprovázený svými přáteli. Tvář měl odřenou a přestože se smál, vypadal nabroušené. Fakt, že ho za sjezd zakázaným žlabem popotahovali ochranáři a horská služba mu nevadil, vadilo mu, že si při jeho sjíždění rozbil ústa, přesně tak, jako ho přede všemi varovala.
"Ha, naše super lyžařka relaxuje. Horší podnik tu není, co?" zakrákoral, když ji zahlédl. "Co si tak ještě jednou vyjet na lyže?"
U baru se zastavil na skleničku a pokračoval k ní.
"Už mám další klienty," odmítla ho.
Nebyla to pravda, ale měla ho plné zuby. Farenz mladíka mlčky pozoroval, zahlédla několik pobavených pohledů. Historka, jak to dala sežrat bohatému náfukovi, už se patrně rozšířila.
"Je to otázka peněz, všechno je otázka peněz, ne?"
"Ne, všechno ne."
"Pojď se mnou někam jinam, můžeme to probrat v klidu, bez zlé krve," přehodil náhle výhybku.

"Je mi tu dobře, jsem tu s přáteli."
"Všechno je otázka peněz, každá kývne, nebo si myslíš, že ne?" zasmál se.
Přemýšlela, jestli není opilý.
"Nemám chuť se s tebou vybavovat. Vypadáš, že jsi přebral, jdi se z toho vyspat," doporučila mu.
"Ty děvko!" vzkypěl v něm vztek.
Nečekala, že se jí pokusí dát facku, jen instinktivně nastavila ruku a jeho dlaň pleskla o její předloktí.
Farenz zareagoval okamžitě a vrhl se po Stonerovi, aby ho zastavil. V dalším okamžiku se však svíjel na zemi, protože ho mladík profesionálně nabral kolenem do varlat.
"Taková sračka," zasmál se Stoner.
Ustoupila o krok a vytočila se stranou, tím se vytrhla ruce, kterou se po ní sápal. Dva muži, znala je od vidění, jí vystartovali na pomoc. Stoner jednoho z nich kopl ze strany do spánku, podobně jako to viděla jen v akčních filmech, druhého zabrzdili jeho kumpáni. Slyšela zvuk převracených židlí, jak vstávali další hosté. S chladnou rozvahou si uvědomovala, že jí jdou na pomoc, ale Mark Stoner stál téměř u ní a jednu nebo dvě rány od něj dostane. Byl příliš blízko na to, aby mu utekla, a byl příliš dobrý, aby se mu ubránila. Přesto se o to pokusila. Skryla se za svá předloktí, jednu ránu srazila, druhou dostala do žeber, až vyjekla a ztratila rovnováhu.
Než stačila dopadnout na zem, podepřela ji silná ruka.
"Tady mladý pán potřebuje naučit slušnému vychování," ozval se za ní temný bas.
Už podle hlasu věděla, kdo to je. Tak hluboký hlas mohl mít jen ten obrovský černoch v rohu.
Jak se ale dostal tak rychle až k ní? uvažovala, zatímco lapala po dechu a zápasila s bolestí. Nechala se posadit na stůl.
Černoch už stál opět čelem k zuřícímu Stonerovi.
"Pánové" obrátil se velký muž k ostatním hostům v baru. "Zavolejte prosím záchranku a policii. Ten klouček bude potřebovat lékařskou pomoc. Policii, kdyby se chtěl později dovolávat pomoci svého bohatého papínka."
Ten muž ho provokuje, pochopila. A poslední větou se mu to podařilo dokonale. Stoner vyrazil jako smyslů zbavený, jeho pěst byla rozmazaná rychlostí. Černoch ji však jaksi líně kočkovitým pohybem chytl do dlaně.
"To je tvoje nejlepší boxovací rána?" zeptal se s hraným údivem. "Pokud jo, dostaneš pěkné naplácáno na zadek."
"Ty hajzle!" zasyčel Stoner a v dalším okamžiku letěl dlouhým obloukem až k pultu. Černoch mu uštědřil obyčejnou facku, která mu však málem urazila hlavu.
"Nemluv vulgárně," doporučil mu bez zloby téměř přátelským tónem.
"Na něho!" zavyl Stoner, jeho kumpáni sebrali z kulečníku tága, jeden si nasadil boxera a ze tří stran se blížili k černochovi.
Pohnul se, až když dopadla první rána - tágo ho zasáhlo do ramene. Pak se však změnil v černý blesk, Kristýna vnímala jen praštění kostí, výkřiky a zuřivé Stonerovo vytí.
Najednou bylo ticho, jen z venku se ozývalo houkání sanitky zápasící s další sněhovou záplavou.
Černoch zůstal jako jediný na nohou, tvář měl na jednom místě odřenou, košili roztrženou a umazanou od krve.
"Sanitka je tu právě včas," zkonstatoval spokojeně, otočil se k baru a objednal si.
Když se otočil, držel v ruce dvě daikiry. Kristýna si uvědomila, že o to svoje někde přišla.
"Vlastně jsem tu kvůli vám," oslovil ji a podal skleničku.
Vděčně ji přijala, napila se a ukázala na rohový stůl.
"Mohli bychom si v klidu promluvit tam?" požádala.
Myšlenky jí v hlavě vířily šílenou rychlostí, jak se snažila vzpamatovat se a všechno si zařadit.
"Vy budete asi nanukář," řekla, když se posadili.
Černý obr si ubrouskem otřel pleš.
"Co tím myslíte?" zeptal se.
"Před pár dny tady byl jeden, řekla bych z podobného těsta jako vy."
"Ach, John," přitakal. "Jo, je na nanuky. Já zase spíše přes zmrzliny. A taky jsem pohlednější než on."
Proti své vůli se usmála.
"Mám pro vás zajímavou nabídku," přešel k věci.
Muži v bílých pláštích vynášeli z baru stlučené stonerovce, klavírista udeřil do kláves, jako by se nic nedělo.
"Prodávat nanuky? Nebo zmrzliny?" odtušila.
"Přesně tak" přikývl černoch. "Jmenuji se Frank Boorman," představil se.

DRSNÍ LIDÉ V DRSNÉM SVĚTĚ

Kovář se vzbudil už za svítání, dlouho předtím, než doktorka Lavassi otevřela oči. Okny bez skel i okenic sledoval rodící se kalné ráno. V úzkém výseku okolí viděl vrcholek blízkého kopce, ztrácející se v mlze. Nebo to bylo břicho příliš nízkého mraku. Vyšlo to ale nastejno, ráno bylo sychravé. V srpnu - divný kraj.
"Jsem celá rozlámaná," ozvalo se ze spacáku vedle něj.
"Máme za sebou pernou noc."
Slyšel, jak se Lavassi souká ven a protahuje se.
"To je příšerné. Nemám po ruce žádný krém, rtěnku, stíny... Co já budu dělat?"
Kovář opět nevěděl, zda je zděšení v jejím hlase pravé, nebo si z něj utahuje.
"To vám opravdu neporadím," přiznal.
"Aspoň sprchu a slušnou toaletu," zatoužila.

"Se záchodem počkejte. Jestli nás někdo hlídal celou noc, a já bych řekl, že jo, bude teď pořádně ospalý. Mohli bychom ho polekat a on by zbytečně vystřelil."
"Rozumím," zkonstatovala střízlivě.
Slyšel, jak si rozčesává vlasy, zavanula k němu vůně hygienického kapesníku.
Pak zaregistroval zašustění trávy, zaskřípění kamene, na který někdo stoupl.
Naposledy zkontroloval jejich věci. Už u sebe měli jen to, co vypadalo jako obvyklé vybavení v tomto světě. Přístroj pro noční vidění a automat spolu s dalšími drobnostmi zakopal. Doktorka měla pár kousků svého fyzikálního měřícího vybavení maskované jako funkční rádio, jednoduchý vařič a další předměty denní potřeby, které vlastně tvořily skládačku.
"Vyjděte ven," ozval se ještě rozespalý hlas. "S prázdnýma rukama."
"Jdeme" pobídl Kovář doktorku a sám první s nepříjemnou pachutí strachu v ústech vykročil z chaty.
Klidně mohli dostat kulku do břicha, mohla je přivítat kulometná dávka nebo něco ještě horšího.
Několik metrů před domem je čekal muž na půl cesty mezi třicítkou a čtyřicítkou, ostříhaný na ultrakrátkého ježka a navzdory svému věku s výrazně ustupujícími vlasy. Oblečený byl do jednoduchého oděvu z na pohled těžké látky a vojensky vyhlížejících bot. U pasu měl v otevřeném pouzdře pistoli, na druhé straně opasku zavěšené tři zásobníky.
Model Kovář nepoznal.
Klidně čekal, až si ho muž prohlédne. Ten potom bez změny výrazu v obličeji věnoval stejnou pozornost doktorce Lavassi.
"Odkud přicházíte?" zeptal se ještě spánkem ochraptěným hlasem.
Zřejmě neměl svůj ranní šálek kávy, pokud zde byl ten nápoj dostupný. Kovář náhle silně zatoužil po silném černém nápoji, z něhož by se ještě kouřilo.
"Z Olomouce," odpověděl podle krycí legendy.
Muž přikývl, jako by to očekával.
"Máte nějaký určitý cíl cesty?"
"Putujeme, přenášíme zprávy z jednoho místa na druhé" odpověděl Kovář znovu.
"To je dnes nebezpečné," zkonstatoval muž. "A pro ženu ještě víc než pro muže. Jste manželé?"
Lavassi zavrtěla hlavou.
"Ne. Tenhle nezdvořilý neurvalec je můj bratr. Já se jmenuji Lenka Kovářová a to je můj bratr Jiří, Jiří František Kovář."
Ve chvíli, kdy prohlásila, že nejsou manželé, se v mužově výrazu něco změnilo, zatvářil se o poznání vstřícněji.
"Vítejte na hranici státu Kopřivnice," pronesl formálně. "Jmenuji se Tomáš Prof a jsem velitelem armády. Také nejvyšším policejním úředníkem. Pokud se ukáže, že nejste přenašeči žádné nákazy, zavážete se, že budete respektovat u nás platné zákony, vpustím vás na naše území."
"Jaké zákony?" chtěl vědět Kovář.
"Otroctví je nezákonné, jakékoliv použití střelné zbraně proti člověku je posuzováno velkou porotou, porušení karantény se trestá smrtí."
"To jsou lepší zákony než v mnohých jiných státech," pronesla klidně Lavassi.
"Než k vám pustím naše lékaře, odložte prosím zbraně, všechny," požádal Prof. "Stačí, když je dáte na jedno místo, například tamhle," ukázal.
To znamenalo, že nad celou situací bdí minimálně jeden odstřelovač, Kovář by tipoval spíš na dva, aby mu ztížili případný únik do úkrytu.
Poslušně odepjal revolver, odložil nůž a všechno položil na tornu na vyznačené místo. Lavassi ho napodobila.
"Ve všem se prosím řiďte pokyny lékařů. Pokud s něčím nebudete souhlasit, můžete odejít. Doufám, že se s vámi za pár dní potkám," očima vyhledal Lavassi, otočil se a zamířil po vyšlapané cestičce dolů svahem, směrem, kde se z bílé mlhy postupně vynořovaly obrysy města.
Z místa pod rozložitým kaštanem, z umně zamaskovaného přístřešku, vypochodovali tři lidé. Ozbrojený muž v šatech podobajících se Profově oděvu. Neměl však pistoli, ale loveckou pušku. Doprovázely ho dvě nezvykle vyhlížející postavy. Byly oblečené v podivných pytlovitých overalech, tváře jim zakrývaly plynové masky, dlouhé pružné trubice ústily do malých brašen na opasku ukrývající filtry, tvář chránily helmy připomínající potápěčskou výstroj devatenáctého století. Podle pohybů to byly ženy. Obě nesly v jedné ruce příruční kufřík.
"Dobrý den," pozdravila ta menší.
Kovář za kulatými skly masky nedokázal rozeznat vůbec nic.
Jejich doprovod zůstal stát v uctivé vzdálenosti s puškou zavěšenou na popruhu, ale jednou rukou položenou na předpažbí.
"Jsem z epidemiologické báze státu Kopřivnice. Oděv chrání jak nás, tak vás. Odebereme vám krev a otestujeme vás na všechny nám známé chřipkové viry, také zjistíme, zda naše chřipkové viry nejsou nebezpečné pro vás. Po prvních testech, v případě, že budou negativní, vám sem umístíme dvě zvířata, která by měla dále potvrdit naše výsledky. Krev vám odebereme injekčními stříkačkami s jehlami, které přímo tady před vámi sterilizujeme."
Kovář věděl, co se v tomhle světě stalo, ale vidět mechanismy, jakými se zbytek populace bránil vyhynutí, bylo fascinující. Připadal si jako v jiném světě. Byl v jiném světě, opravil se.
Bez zjevného příkazu začala druhá žena vykládat věci ze svého kufříku. Vařič, nádobu, láhev s vodou, druhá chystala injekční stříkačky.
"Až vám přineseme zvířata, starejte se, prosím, o ně, ať nenastydnou. Jsou to nedávno narozená selátka, ta jsou vůči většině nákaz nejcitlivější."
"Určité, nebojte se," pronesla Lavassi.

Kovář si nedokázal představit, jak se blondýnka s ještě včera nalakovanými dlouhými nehty bude starat o malé prase, ale neřekl nic.
Místo toho sledoval, jak si lékařky dál připravují své nádobíčko.
Večer seděli u ohně na hliněné podlaze chaty. Kovář opatrně přikládal naštípaná polínka, která jim před večerem přinesl muž z města, a snažil se jimi šetřit.
"Uvolnil jste se," pronesla do praskání ohně Lavassi.
Kovář k ní vzhlédl. I malý oheň dokázal zahnat sychravý vzduch z malého domku. Doktorka si odložila bundu i svetr a seděla na spacáku jen v úpletovém triku, které ještě víc zdůrazňovalo její ňadra.
"Ano," souhlasil. "K tomu, aby nás zabili, už měli spoustu příležitostí. A to dřevo... Myslím, že dokud neuděláme nějakou chybu, jsme v bezpečí.
"Párkrát jsem zkoušel zachytit vysílání psí známky Murose," poznamenal.
Každý agent s sebou na misi nosil sofistikovaný spící vysílač, který, pokud byl aktivovaný správnou sekvencí pokynů, začal odpovídat na volání. Většina lidí ho nosila na krku jako obdobu psích známek vojáků dvacátého století Kovářovy reality.
"Nic, absolutní ticho," řekl, než se stačila zeptat. "Ale nic to neznamená. Ta vysílačka je obvykle seřízená na malý výkon. V tomhle kopcovitém terénu by klidně mohl být dva kiláky od nás a neslyšeli bychom ho."
Nebo, pokud byl vysílač šest stop pod zemí, klidně ještě blíž, pomyslel si, ale nahlas neřekl nic.
"Ti lidé," prolomila mlčení Lavassi, "jsou tak vážní, tak soustředění. A přitom tak stejní jako my."
Kovář se nad její poznámkou zamyslel a musel jí dát zapravdu. Dokud se na ni nepodíval, bral ji jako rovnoprávného partnera na misi. Ve chvíli, kdy si uvědomil, jak vypadá, zaregistroval její bujné křivky, zhmotnělý sen spousty mužů, jemný obličej, zlaté blond vlasy a jaksi naivní gestikulaci, nevěděl, co si o ní má myslet.
"Máte pravdu. Asi protože každý den čelí hrozbě jisté smrti. Je možné, že to, co se tu stalo, bylo způsobeno přirozeným vývojem světa?" zeptal se.
"Je to možné," přikývla Lavassi a permanentní koketérie, kterou v jejím hlase dřív rozeznával, zmizela. "Muros zde byl právě proto, abychom si byli jisti, že za pandemii, která tento svět téměř zničila, nemůže nikdo z venku. A po něm jsem přišla já."
"Stejně si to nedovedu představit," zavrtěl hlavou Kovář.
Jako profesionální voják byl schopen rozpoznat bezpečnostně dokonalé návyky. A všichni obyvatelé státu Kopřivnice, se kterými se až dosud setkal, se chovali jako naprostí profesionálové - specialisté na přežití.
Voják, který bděl nad bezpečností lékařek, zůstával vždy v bezpečné vzdálenosti, která ho měla ochránit před nákazou, a přes své nonšalantní chování nikdy nepolevil v ostražitosti. Obě lékařky se po celou dobu, kdy je vyšetřovaly, pohybovaly způsobem, aby nikdy nepřestoupily hranici pomyslného kužele, který vytyčoval palebnou linii dvou ukrytých odstřelovačů. Kovář už zhruba tušil, kde se skrývají, ale nijak to nedával najevo.
"Co víte o historii?" zeptala se Lavassi.
"O historii válek a techniky něco málo jo," připustil. "A možná ještě něco o historii vědy a chemie zvlášť," vzpomněl si na svá mladá léta.
"V druhé polovině první světové války řádila v našem světě takzvaná španělská chřipka," rozhovořila se Lavassi. "Zabila desetkrát až patnáctkrát víc lidí než celá válka. Umírali na ni hlavně mladí lidé s nejsilnějším imunitním systémem. Celkově se její úmrtnost pohybovala okolo dvou procent."
"To je hodně?" zeptal se. "Občas jsme mívali mnohem větší ztráty."
"Ztráty mezi muži riskujícími život, mezi muži, o kterých všichni věděli, že mohou umřít," odpověděla briskně. "Ale je to dobrá otázka. A mohu vám říct, že dvě procenta, vzhledem k tomu, jak snadno se chřipka šíří, je zatraceně hodně. Dvě procenta v našem světě představovalo víc než padesát milionů lidí."
Kovář přiložil. Když Lavassi mluvila o předmětu svého profesionálního zájmu, stávala se někým jiným. Ale možná to bylo i tím, že se zešeřilo a on neviděl, jak ve skutečnosti vypadá.
"To je dost," připustil Kovář.
"A teď si představte, že v tomhle světě se neobjevila jedna chřipka, ale celý tucet různých druhů chřipek. Měly delší inkubační dobu a úmrtnost od sedmdesáti do osmdesáti procent."
Lavassi se odmlčela, Kovář cítil pohnutí v jejím hlase.
"Když jste přežil jednu, zabila vás druhá, vůči které jste nebyl imunní. Na území, přes které se přehnaly tři vlny různých chřipkových virů, zůstala naživu méně než tisícina lidí. Podle toho, co poslal Muros, to vypadá, jako by se tady spustila celá evoluční vlna virů, jako by viry chtěly ovládnout tuhle planetu."
"Nepodařilo se jim to," odpověděl Kovář po dlouhé pauze.
"A já jsem tu proto, abych zjistila, zda to byl osud, nebo vědomé zavinění někoho neznámého," pronesla Lavassi s nečekanou tvrdostí.
"A já jsem tu proto, abyste vyvázla se zdravou kůží, abych zjistil, co se stalo vašemu kolegovi a vy jste mohla dokončit jeho práci. Nepoškozená. Byla by vás škoda, když vypadáte, jak vypadáte," dokončil v méně vážném tónu.
"Na pohled jste naprosto nepřístupný tvrďák. Nikdy jsem komtese moc nevěřila, když o vás tvrdila, že jste sympatický chlápek a skrytý romantik," usmála se.
Nedokázal si představit, že by si tyhle na pohled rozdílně vyhlížející ženy dokázaly rozumět.
Doktorka Lavassi zívla. "Jdu spát," řekla a začala se zakutávat do spacího pytle.
"Občas spolu soutěžíme, která z nás dokáže chlapovi rychleji vyrazit dech," usmála se sama pro sebe a v dalším okamžiku už pomalu oddechovala.
Kovář se zamyslel. Což o to, věřil, že Andrea by dokázala většině mužů vyrazit dech velmi rychle, ať už ranou na solar

nebo jinam. Ale o tom něžně a současně sexy vyhlížející doktorka asi nemluvila.
Třetího dne ráno nepřišel ani Tomáš Prof, ani lékařky či jejich ozbrojený doprovod. Místo toho se z lesa, ze směru, kde Kovář odhadoval pozici odstřelovače, vynořil muž v pracovním overalu s opelichaným beraním kožichem přehozeným přes ramena. Tvář a oči měl unavené, na hlavě placatou čepici s malým kšiltem zvlhlou rosou, přes rameno nesl opakovači pušku Mauser s optikou Zeiss. Jeden z odstřelovačů, kteří je hlídali, zařadil ho Kovář.
U boku se mu houpala rozměrná krabice vysílačky s dlouhou anténou. Elektronika je tady maximálně ve stádiu elektronek a tranzistorů, odhadl okamžitě Kovář. Agenturní výcvik a zkušenosti už měl hluboko pod kůží.
"Jsem Jankis Marejda," představil se muž.
Kovář mu mlčky podal šálek kávy, která se právě dovařila nad ohněm.
"Kolik vás nás hlídalo?"
"Byli jsme na to s bráchou dva," odpověděl muž a vděčně nápoj přijal. "Vemte si věci a pokud si to nechcete rozházet s doktorkou Novákovou,
i prasátka. Ty ji hoďte přímo na bázi. Opatrnej Prof mi řekl, že jste v pohodě," poklepal na vysílačku. "Já se jdu vyspat. Máte přístup do trojky, stavte se v Krystalově hospodě, máte to rovnou po tyhle cestě. Velkej roubenej barák. Dávat na tebe pozor," zahleděl se Kováři do očí, "bylo těžký. Víš, vo co jde."
"Jo," připustil Kovář, "svět je dost drsné místo."
"A my si ho nenecháme zaneřádit hajzlama," usmál se bez zlého podtextu Jankis.
"Je to vidět," souhlasil Kovář a zvedl se, aby sbalil věci.
Lavassi zůstala u ohně s jejich nedávným hlídačem. Najednou nebyl ani trochu unavený a téměř nadšeně s ní konverzoval.
"Jo, abych nezapomněl," řekl Marejda, když odcházeli, "hranice mezi zónama jsou hlídaný chlápkama, jako jsem já."
"A umí taky tak dobře střílet?" prohodil Kovář přes rameno.
"Skoro, ale dole ve městě to stačí víc než dost."

LAMAČI KOSTÍ A KOROZNÍ ČLÁNEK

Pomalu scházeli z kopce po kostkami dlážděné cestě. Domy okolo, většinou postavené z trámů, už byly léta opuštěné. Prozrazovala to okna bez skel, poničené komínky, chátrající ploty.
"Štramberk, město sousedící přímo s Kopřivnicí. Prostě tu zbylo příliš málo lidí na to, aby osídlili všechno," okomentovala Lavassi okolí.
"A teď ho přeměnili v nárazníkové pásmo, v karanténní zónu IV" souhlasil Kovář.
Minuli první domy, ve kterých alespoň dočasně přebývali lidé, hlavní zástavba stále zůstávala před nimi, tam, kde se dva podlouhlé kopce od sebe odkláněly.
"Vpravo," ukázal Kovář k bytelně vyhlížejícímu dvoupatrovému domu s výrazným vikýřem. "To je hospoda, kterou nám doporučil Jankis."
"Jak jste to poznal?" zajímala se doktorka. "Nevidím žádný vývěsní štít a v okolí je víc podobných domů."
"Podle těch chlapů, co k němu míří," prozradil jí Kovář. "Pivo je pivo v každé realitě."
"Muži," zavrtěla doktorka hlavou.
Kovář na to neřekl nic.
Od menšího domu, u kterého postával velký džíp, spíš podvozek s nekapotovaným motorem osazený čtyřmi sedadly a nákladní plošinou, se odpoutali tři muži a směřovali přes travnatou pláň k hospodě. Kovář odhadoval, že se s nimi střetnou pár desítek metrů před domem.
"Zdá se, že si mě chce někdo vyzkoušet, držte se stranou, tak abych byl mezi nimi a vámi," přikázal.
Na doktorce bylo vidět, že nechápe, o co jde, ale přikývla.
Kovář zrychlil, aby zjistil, zda se neplete. I muži zrychlili. Nepletl. To bylo dobře, věděl, na čem je.
Trojice se blížila, první hřmotný ramenatý chlap se silnými boky, břichem, ale také širokými rameny a rukama s pěstmi velikosti menších hlávek zelí. Druhý byl štíhlý a vysoký, v ruce držel dřevěný obušek. Třetí měl přes obličej klikatou jizvu, rozbitý nos a šel s ležérní sebejistotou.
Zastavili se na rovném plácku mezi dvěma jabloněmi.
"Nemáme rádi přivandrovalce, vrať se, odkud si přišel," řekl největší z nich.
Kovář se na něj podíval, ale pokračoval bez odpovědi původním tempem i směrem.
"Řek jsem, že máš vypadnout," ušklíbl se grobián, potěšený vývojem situace, a vyrazil Kovářovi vstříc, ruce v boxerském střehu.
Už je dělily jen tři kroky, Kovář na riziko napadení stále zdánlivě nezareagoval.
Kolohnát si nakročil s levačkou před sebou a druhou rukou připravenou udeřit.
Kovář se nechal lehce natáhnout, pravý hák odrazil tvrdým krytem a už stál u obra. Předloktí pravé ruky mu opřel o hruď, současně muže chytil pod krkem. Byl to napůl úder, napůl držení. Bez zaváhání se na něj nalepil pravou stranou těla, zablokoval mužovu ještě stále napjatou paži a rotací trupu ho poslal k zemi. Jeho vysoký kumpán zareagoval na nepříznivý vývoj situace okamžitě a s napřaženým obuškem se vrhl vpřed. Kovář se vytočil na patě a aniž by pustil rukáv kolohnátovy bundy, kopem do strany zasáhl podrážkou těžké boty útočníka do spodní části hrudního koše. Žebra zapraskala, dlouhán vyjekl a zřítil se k zemi.
"Tos posral," řekl zjizvenec a vytáhl nůž.
Kovář na okamžik sklopil pohled, kolohnát se po tvrdém dopadu právě vzpamatovával.

"Nech toho, nic proti vám nemám," řekl směrem ke zjizvenci.
Ten jen pokrčil rameny.
"Sorry," řekl Kovář tentokrát kolohnátovi a trhnutím mu zlomil zápěstí.
"Ty hajzle!" zařval zjizvenec, ale k útoku se vyprovokovat nenechal. Postupoval přísuny vpřed, ruku s nožem u těla připravenou k rozhodujícímu bodnutí. Kovář zamlel rameny a jediným pohybem vyklouzl z bundy, v dalším okamžiku už ji měl omotanou kolem předloktí levé ruky.
"To ti bude hovno platný," zasyčel muž a výpadem zkrátil vzdálenost.
Dvaceticentimetrová čepel bowiáku se mihla vzduchem, Kovář ji srazil rukou chráněnou bundou.
"Bolí, co?" ušklíbl se zjizvenec. "Předřežu si tě jako flaksu a pak to s tebou skončím."
Kovář mlčel.
Další výpad, a další. Jeho protivník se mu už nesnažil dostat až na tělo a spokojil se s tím, že sekal po kryjící ruce. Lavassi při každém takovém setkání oceli s lidskou tkání sykala bolestí a přivírala oči. Kovář však vypadal stále stejně studeně a nezúčastněně. Další výpad, který ho měl zranit a zbavit ho sil. Tentokrát se však při krytu nestáhl, ale vyrazil vpřed. Udeřil bez nápřahu pravačkou rychle dvakrát za sebou a do stejného místa. Trefil solar. Zjizvenec ztuhl. Kovář praštil potřetí, tentokrát jen lehce, malíkovou hranou do ohryzku. Nůž vypadl zjizvenci z ruky, nezbylo mu, než bojovat o dech a rovnováhu. Kovář ho uchopil za náhle neozbrojenou pravačku, zkroutil mu ji, a jak stupňoval tlak, donutil muže, aby se vytočil zády.
"Vyhrál jsi," podařilo se muži zasípět.
"Já vím," studeně odtušil Kovář a stupňoval tlak. Zlomil mu zápěstí, pak si přehmátl, nasadil páku na loket, a když povolil i ten, vykloubil muži rameno.
Už v pádu řval bolestí.
Doktorka Lavassi sledovala ukázku bezcitnosti svého partnera s výrazem hrůzy ve tváři.
Kolohnát i jeho druh s pošramoceným hrudníkem náhle vypadali, že jsou šťastni, jak lacino z toho vyvázli.
Kovář se sehnul, zvedl nůž a ukázal ho doktorce. "Jak by se mi vedlo, kdyby se trefil?"
Viděl, jak se ve vědecké agentce mísí různé pocity.
"Máš pravdu," souhlasila po krátké chvíli zmatku, "jen - na pohled to vypadalo hrozné. Co tvoje ruka? Musel tě pořádně pořezat."
Kovář jen zavrtěl hlavou.
"Byl to břídil," odpověděl a oblékl si bundu.
"Je to speciální látka, extrémně odolná," pronesl tak, aby to slyšela jen Lavassi.
"Vypadá to, že budu mít práci," vmísil se do sténání raněných sympatický hlas.
Směrem od hospody k nim spěchal muž v černém obleku připomínajícím sutanu. Kováři chvíli trvalo, než si uvědomil, že to je skutečně sutana. Zmátl ho meč, který měl muž za pasem, a marnivá, rudo-stříbrná výšivka, která jeho hábit zdobila.
Neznámý si nejprve klekl k dlouhánovi.
"Odnesla to dvě žebra," zkonstatoval, sotva na sténajícího muže sáhl. "Nepleť se do věcí, na které nemáš," peskoval ho jako malé dítě. "Jdi na ubikace, ale opatrně, ať se ti kousky nezapíchnou hlouběji do masa. Večer se za tebou stavím."
Potom se přesunul ke kolohnátovi. "Tady to je horší."
Velký muž zatínal zuby, zatímco mu podivný kněz ohmatával jeho zranění. "Tohle se bude hojit déle," mumlal si sám pro sebe.
Kovář mezitím samozvaného lékaře sledoval. Byl menší postavy, štíhlý, na pohled téměř křehký, ale vyzařovala z něj zvláštní sebejistota. U pasu měl vlastně dva meče, krátký a dlouhý, oba dva, pokud nebyly dovezeny z Japonska, se alespoň designem japonských mečů inspirovaly.
"A tohle už bez následků nezůstane," zkonstatoval kněz u zjizvence. "Budeš rád, Hanigu, když se udržíš v sedle. Vy jste mu to udělal schválně, že?" vzhlédl ke Kováři.
"Ano," potvrdil mu JFK. "Pokud se nepřeučí na leváka, už nikdy nebude mávat tím svým nožem," podal zmíněnou zbraň knězi.
Ten se postavil, převzal ji a zkušeně si ji vetkl za hedvábný opasek, kterým měl převázané své roucho.
"Žádná škoda, jen Hyvel nebude moc rád, zmrzačil jste mu jednoho z jeho nejschopnějších mužů."
Kovář pokrčil rameny.
"Pošlu mu blahopřání k Vánocům, třeba mu to zvedne náladu.
"Jsem bratr Martin, Martin Kali," představil se kněz.
"Jiří František Kovář" zareagoval JFK, "a to je moje sestra, Kristýna Kovářová."
Bratr okamžitě zapomněl na sténání potřebných, vysekl doktorce elegantní poklonu a políbil jí ruku.
Kovář viděl, že jeho partnerka je mužovým chováním okouzlena. Na kněze mu to připadalo zvláštní, ale nijak to nekomentoval.
"Určitě míříte do Krystalky," chopil se slova opět Martin. "Je tam veselo, ale Roman Krystal je v dobrém rozpoložení, možná pro vás bude mít volné pokoje. Já, ač nerad, budu muset pomáhat bližním svým. Někdy se mi nechce, ale je to můj osud," povzdychl si s hranou rezignací.
"Vaše společnost by mi byla nekonečně milejší," obrátil se k Lavassi s úsměvem.
"Vy dva, ať už jste na ubikacích!" promluvil k dlouhánovi a kolohnátovi.
Druhého z nich nemilosrdně nabral do boku špičkou nohy. "Až tam dorazíte, pošlete někoho s nosítky pro Haniga. Počkám tady."
Kovář kývl na Lavassi, ať ho následuje.

Tenhle kněz byl opravdu zvláštní. A pokud byl podobně zvláštní celý tento svět, mohli se těšit na spoustu překvapení.
Krystalka byla zařízena podle vkusu člověka, který měl rád velké bytelné věci a příliš se nezabýval zbytečnými detaily. Barový pult z nahrubo ohoblovaného naměřeného dřeva, lavice z napůl rozřezaných kmenů, stoly podobného stylu. Výjimkou byl velký stůl v levém rohu, který osvětlovaly tři elektrické lampy poskytující víc světla než zbytek všech žárovek v místnosti. Seděl u něj velký chlap s přetékajícím břichem a vášnivě o něčem diskutoval se svými společníky. Před sebou měli nějaké papíry, ale o co šlo, Kovář netušil.
Kovář si svým vstupem vynutil všeobecnou pozornost, Lavassi úžas. Při jejím objevení všeobecný hlahol utichl, všichni na ni očarovaně zírali. Kovář zpočátku nechápal proč, ale pak se na doktorku podíval stejnýma očima, jako když ji viděl poprvé - a opět před sebou uviděl zhmotnění mužských snů - dokonalou blondýnku.
"Prý tu pronajímáte pokoje?" zeptal se u pultu.
Hospodský, nebo barman, Kovář si nebyl jistý, jak místní pána výčepu titulovali, bez mrknutí oka natočil do půllitru dávku zlatého pití s hutnou čepicí pěny.
"To se budete muset zeptat támhle u stolu," ukázal na diskutujícího muže, "Romana Krystala. On je majitel a nahoře bydlí, hosty bere jen výjimečně. Ale pivo vám můžu natočit hned. Vy ste ti dva, co je teď Kaňkovic holky držely nahoře u Štramberka v karanténě, že jo?"
"Dvakrát zásah do černého," přikývl Kovář.
Muži u pípy okamžik trvalo, než pochopil, co tím myslel, a přisunul před něj plný půllitr.
"Můžu dostat i něco pro sestru?" naznačil Kovář pohledem.
"Tak pro sestru," zamyslel se hospodský. "No, potom, co jste proved těm Hyvlovic pohůnkům, se k ní každý bude chovat velmi zdvořile. A to není nikdy na škodu... Čaj, kávu, dokonce tady mám i pravou, nejen cikorku, a grog, prostě co si bude přát," dokončil.
"Grog," usoudil Kovář prozíravě a přesunul se ke stolu Romana Krystala.
"Zase už to teče, jsem si tím jistý, ztráty plynu se za poslední dva dny zvýšily o třicet procent," zřejmě už po několikáté zopakoval chlapík v sepraném vlněném svetru.
"Je to zase na stejném místě jako před pěti lety," zabručel znechuceně Krystal. "Přestože jsme to natírali nejlepší barvou, co jsme dokázali sehnat, zase to prorezavělo."
Kovář mezitím stačil pochopit, že se baví o nějakém potrubí vedoucím z jihozápadu.
"Bude nás to stát měsíc práce a nejméně dva lidi u toho zařvou," přemýšlel znechuceně Krystal. "Na takovou práci se můžu vysrat a nerezové oceli máme tak málo, že ji na ty pitomé trubky nemůžeme používat."
"Plynovod?" odhadl Kovář.
Velký muž u stolu zvedl pohled, hospodský přispěchal a bez ptaní na kožený tácek postavil tuplák piva. Piják ho pozvedl a tisíckrát nacvičeným pohybem do sebe zvrhl dobrou polovinu obsahu.
"Přesně tak, plynovod. Tady je nějaké zpropadené místo, kde nám to vždycky rychle zrezaví. Jestli se tam ustanoví nějaký korozní článek, nebo jsou v zemi bludné proudy..." pokrčil rameny. "Nevím, nejsem chemik, nikdo tady tomu pořádně nerozumí."
"Už jste to zkoušeli s katodickou ochranou?" navrhl Kovář a tím si získal pozornost mužů u stolu.
"Posaďte se, cizinče" pobídl ho Krystal a vyčaroval odkudsi volnou židli.
Kovář chvíli studoval mapu, porovnával ji v duchu s tím, co znal on, a současně pátral v paměti po informacích z dávné minulosti, kdy studoval chemii.
"Pomocí obětovaných anod, které můžou být klidně pár kilometrů od sebe, a relativně malého napětí zdroje třicet až padesát voltů s proudovým výkonem dimenzovaným až na třicet ampér snížíte potenciál potrubí o sto až tři sta milivoltů a tím ho budete chránit před další korozí. Mělo by to vypadat takhle a takhle," začal črtat na papír, který mu kdosi přisunul.
Roman Krystal se ho začal okamžitě na něco vyptávat a Kovář se nořil dál a dál do vzpomínek.
"Tak tohle nevím, už jsem to dlouho nedělal. Ale musíte to opravdu pečlivě proměřit, abyste si to potrubí nerozpustili. Řekl jsem vám všechno, co vím."
"A dává to smysl, myslím, že teď už se v tom orientuju í já," ozval se muž na jedné straně stolu. "Romane, šel bych do toho. V budoucnu nám to ušetří spoustu práce, lidí i materiálu."
Krystal přikývl a dopil své pivo. Kovář už chápal, jakým způsobem si obstaral svůj úctyhodný břich.
"Promluvím s technickou radou. Potom, co přijde zboží z Poznaně, se na to vrhneme. Příště musím nechat kvašení probíhat trochu déle," zamumlal, když si do úst vlil poslední zbytek pěny.
"Přišel jsem se zeptat, zda máte volné pokoje, pro mne a mou sestru," zeptal se Kovář.
"Cizince," zazubil se Krystal a s nečekanou mrštností se postavil a nabídl Kovářovi ruku. "Jmenuji se Roman Krystal, jsem hlavním mechanikem, huťmistrem a technologem státu Kopřivnice. Tahle hospoda je moje a jste mým hostem na tak dlouho, jak budete chtít. Vědění je dnes vzácné a vy jste se s námi podělil!"
Měl velké ruce, pokryté jizvičkami po kontaktu s rozžhaveným kovem, a drsný stisk.
"Díky!"

DÁMA VE ŠKOLE

Kristýna Růstová se na okamžik zahleděla ven velkými polarizovatelnými okny. Poskytovala pohled na hory, které neznala, ve světě, který neznala. Posledních pár dní si připadala jako ve snu a měla strach z jediného - že se probudí do reality.

Kromě ní na jednoduchých židlích vyrobených ze dřeva u podobně strohých stolů seděli další čtyři lidé. Dosud s nimi nemluvila, ale podle všeho tady byli ze stejného důvodu jako ona - aby se učili. Primitivní židle a stoly v sále kontrastovaly s diskrétním šuměním klimatizace a se sofistikovaným projektorem a futuristicky vyhlížející katedrou.
Venku se zvedl vítr a hnal oblak narůžovělého prachu přes pláň až k horám. "Dobrý den!"
Kristýna sebou trhla. Před nimi stála žena v khaki overalu s trikem bez rukávů. Na opasku měla připnutou zbraň, boty, v nichž chodila, nebyly klasického vojenského vzoru, ale měly mírně zvýšený podpatek, takže podtrhovaly ženskost.
"Jmenuji se Kara Undset a po budoucí čtyři týdny jsem vaší lektorkou, samozřejmě spolu s dalšími specialisty, kteří se budou podílet na vaší výuce. Jste tu, protože některé divize či oddělení předložily požadavek, abychom vás proškolili a zjistili, zda jste pro práci v Agentuře vhodní či nikoliv. První kolo psychologických a zdravotnických testů jste absolvovali všichni úspěšně. Právnická divize má zájem o vás, Thomasi," podívala se na muže v bavlněných kalhotách a bílé košili, "Military divize - pan Otto, oddělení Ljuby Bytewské - madam Kristýna a vědecká divize pánové Dick a Tsu," skončila představování u malého Asijce.
"Když nebudeme úspěšní v dalším kole testů, zabijete nás?" zeptal se beze strachu, pouze se zvědavostí v hlase Thomas.
Kristýna se usmála. Netušila, že Agentura potřebuje lidi tolika profesí, ale vlastně to bylo logické. Všichni přítomní měli něco společného, něco, čím se lišili od většiny populace.
"Ne," odpověděla Kara s nadzvednutým obočím. "Zcela obyčejně vás vrátíme do vašeho civilního života s tím, že vás požádáme - doporučíme vám - abyste podržel v tajnosti, co jste tady viděl."
"A pokud to nepodržím v tajnosti?" chtěl vědět Thomas.
"Máme prostředky, jak se to velmi rychle dozvědět. V tom případě bychom zařídili, že byste byli opakovaně nalezeni intoxikováni zakázanými drogami obvyklými ve vašem světě. A představte si, kde byste skončil, kdybyste jako usvědčený narkoman tvrdil, že nad bezpečností všehomíra bdí supertajná organizace střežící statisíce vesmírů."
Kara si dovolila úsměv, ale byl to úsměv zdvořilý. Kristýna si byla jistá, že je lektorka neustále pozoruje, vyhodnocuje jejich reakce a vyplňuje položky v neviditelných dotaznících.
"V blázinci," odpověděla. "A bláznů, tvrdících podobné nesmysly, je dost."
"Přesně tak," souhlasila Kara Undset. "Nějaké další otázky?" Pět párů očí ji mlčky sledovalo.
"Takže dnes dopoledne začneme s pravidly interrealitní logiky, omezeností principu kauzality. Odpoledne bude praktický výcvik podle rozvrhu jednotlivých instruktorů, to znamená vše od kursu základního přežití, jízdy na koni a podobných věcí až po střelbu a základy boje beze zbraní."
"To se týká i nás?" ukázal Thomas na sebe a dva muže, o které měla zájem vědecká sekce.
"Ano, samozřejmě. Každý agent se může dostat do nebezpečné situace, na každém agentovi může záviset budoucnost světa nebo Agentury. Specializace se projeví až později."
Studium i praktický trénink byly náročnější, než si předtím dokázala představit. Naštěstí měli každý čtvrtý den volno, aby si odpočinuli. Kristýna relaxovala touláním se po okolí stanice. Když projevila své přání, dostala příkaz, aby nikdy stanici neopouštěla bez krátkovlnného identifikátoru, a doporučení, aby si ve zbrojnici vybrala zbraň. Zbrojmistr, kterého našla až druhý den, protože měl jinou neodkladnou práci, jí na displeji počítače předvedl exempláře místní fauny a po krátké diskusi si vybrala velkorážnou loveckou kulovnici se dvěma hlavněmi a revolver .44 Redhawk. Do počítače vyťukala svůj nově obdržený identifikační kód a víc se o ni nikdo ve volném čase nezajímal.
Chápala jejich lhostejnost vůči nebezpečí. Agent, který se o své vůli nechal sežrat někde v pustině, byl stejně neperspektivní.
Užila si dlouhou procházku v savaně a potkala několik zvířat, která jako by utekla z Jurského parku. Agentura měla své školící místo v extrémně snadno přístupném světě. Tak snadno, že s akceptovatelnými náklady bylo možno udržovat stabilní přestupní bránu. Pak stačilo nasednout do helikoptéry nebo malého letadla a proletět skrz.
Z planiny se přihnal závan větru a vytvořil sérii miniaturních tornád zvedajících obláčky růžového prachu. Kristýna chvíli pozorovala nestálou hru barev, a aby nešla skrz, odbočila do uličky mezi garážemi a budovou dílen. Byla tak úzká, že musela kulovnici shodit z ramene, aby nepřekážela. Uvědomila si, že během pár hodin se zbraň pořádně pronesla. Věc, se kterou zatím neměla zkušenosti. Než vystoupila na otevřené prostranství, zaslechla tlumený rozhovor. Poznala hlas Kary Undset, ten druhý nikdy předtím neslyšela.
"Jo, je velmi dobrá. Ve všech oblastech mimo teoretické fyzikální obory nadprůměrná. Má perfektní intuici. Z jakého důvodu se o ni zajímáš?"
Kristýně došlo, že řeč se vede o ní.
Klesla na čtyři a opatrně vykoukla z úkrytu. Kousek od ní, před dveřmi do hlavní budovy, stála Kara ve společnosti vysoké, štíhlé ženy. Měla oválný obličej s velkýma temnýma očima, lehce vystouplými lícními kostmi, které jejímu vzhledu dodávaly nádech orientální exotiky. A plné rty. Co jí Kristýna záviděla nejvíc, byla dokonalá uvolněná elegance postoje. V jednoduchých sandálech a bílém kimonu zdobeném černými stylizovanými draky vypadala, jako by sem patřila. Jako by kamkoliv patřila.
"Komteso," zasmála se Kara, "nikdy bych neřekla, že ty budeš žárlit."
Kráska mávla odmítavě rukou.
"Seržantko, a já bych nikdy neřekla, že právě ty mě z toho budeš obviňovat."
Ženy se zasmály, jako by to bylo pokračování hovoru, který už spolu opakovaně vedly, opakovaně a před mnoha lety.
"Jo, Johnovi se očividně líbila, v hlášení o ní mluvil v superlativech a já umím číst mezi řádky," rozhovořila se žena označovaná za komtesu. "A já se mu nedivím."
Kara přikývla.
"Má v sobě takové ženské fluidum. Něco, něco..." snažila se najít vhodná slova.

"Něco, co jsme my dvě už ztratily? Po všech těch letech bojů, smrtích těch, na kterých nám záleželo?" dokončila za ni komtesa.
Kristýnu zamrazilo. Opravdu se chtěla stát agentkou?
"Skoro jsme to ztratily, skoro," opravila ji Kara.
"Tak jo," přitakala komtesa. "Hned to zní lépe. Jsem tu proto, abych na ni dohlédla. Mám v poslední době problémy s vnitrákama a John zřejmě také. Možná jsem ho nechtěné do něčeho namočila. Znáš to, staré dluhy, zášti a tak."
"Myslíš, že ji na něho nasadili?" opáčila Kara zamyšleně.
"Ne, to ne. Spíš by mě zajímalo, zda s ní nenavážou kontakt. Víš, jak dokáží být přesvědčiví."
Chvíli stály v mlčení, vítr se dostal až sem a vířil okolo nich prach,
"No, musím běžet. Bytewská by ze mě sedřela kůži, kdyby věděla, že nerespektuji její rozkazy."
"Nikdy nerespektuješ ničí rozkazy," připomněla Kara komtese.
"Možná, ale oni o tom obvykle nevědí," zasmála se komtesa a vtiskla své přítelkyni krátký polibek.
"Seržantko!"
"Komteso!"
"Nashledanou v lepších časech."
Kristýna sledovala ze svého úkrytu, jak neznámá žena dlouhými kroky rázuje k helikoptéře zaparkované na otevřeném prostranství. Vysoká tráva ohraničující konec přistávací plochy zašustila, objevila se masivní hlava s červeným kostěným hřebenem. Kristýna nestačila zahlédnut, jak se to stalo, ale komtesa náhle v ruce držela velkou pistoli. Byla to starobylá zbraň se dvěma ošklivě vyhlížejícími hlavněmi. Tvor sklonil hlavu k zemi a začal přežvykovat trávu. Pistole zmizela v záhybech kimona, žena se vyhoupla do kabiny a zanedlouho začal rotor vrtulníku zpočátku líně a pak pořád rychleji vířit vzduch.

TUŠENÍ ZLA

Ze všech rozhovorů, které Kovář vedl, vyplývalo, že Albert Muros z Olomouce do městského státu Kopřivnice, jehož území bylo zhruba vytyčeno trojúhelníkem mezi Kopřivnicí, Frenštátem pod Radhoštěm a osadou Veřovice, vůbec nedorazil. To však bylo v rozporu s jeho poslední stručnou zprávou.
Oba s doktorkou Lavassi měli přístup stále jen do karanténního pásma tři, které vlastně tvořilo hranice obydlené zóny. Tady se zdržovali ti, co pracovali na polích, klučili lesy, starali se o interakci státu s okolím. Do druhého pásma, odděleného jednoduchým drátěným plotem, se smělo až po souhlasu doktorky Kaňkové, šéfky místních zdravotníků.
Teď se Kovář chystal na další z obchůzek, na kterých se snažil dálkově aktivovat identifikační vysílač skrytý v agentských psích známkách.
"Najdu vás tedy u Kaňkové," ujišťoval se na prahu dveří do pokoje Lavassi. Zůstali ubytovaní v Krystalce. Zčásti proto, že to bylo nejpohodlnější, zčásti proto, že hospoda tvořila neformální centrum karanténní zóny tři.
"Ano, bratře," odpověděla.
Na klíně měla sestavený jeden z přístrojů, kterým proměřovala hodnoty T-pole, a teď zkoumala data na miniaturní obrazovce.
"Vy se na mou účast na této misi díváte skrz prsty, že?" zeptala se vážně. "Staráte se o mě jako o malou, ale i já jsem agent."
Kovář se nad její otázkou zamyslel.
"Možná máte pravdu," připustil. "Muros zmizel a my nevíme, co se mu stalo. Nevím, jestli to cítíte, ale násilí se tu skrývá jen kousek pod povrchem."
"To však nevysvětluje, proč mě neberete jako rovnoprávného partnera," pokračovala doktorka Lavassi ve vyptávání.
"Ani nemůžu," řekl nakonec přímo. "Když se dostaneme do přestřelky a vy to schytáte do břicha, hodím si vás na záda a udělám všechno proto, abych vás vynesl z palby a postaral se o vás. Dokážete mě vy vynést z palby?"
"Rozumím," přikývla Lavassi, "rozumím vašemu pohledu na věc. Dobrá, budu u doktorky Kaňkové zkoumat její metody analýzy a potírání chřipkových virů a počkám tam na vás."
"Díky, sestro," usmál se Kovář. "Nějaké výsledky?"
Lavassi pokrčila rameny.
"Všechno potvrzuje Murosovo hlášení. Žádné doklady působení cizích technologií, místní lékaři sice dosahují pozoruhodných výsledků, ale je to výsledek jejich vlastních znalostí a zkušeností."
Kovář jí kývl na pozdrav a vydal se na další obchůzku.
Noc byla na konec srpna nečekaně sychravá. Kráčel vedle hlavní cesty co nejblíže hranic zóny a opakovaně spouštěl pátrací signál lokátoru ukrytého v hodinkách. Murosův přístroj však neodpovídal. Kovář se ze zvyku pohyboval jak nejtišeji dokázal a podvědomě postupoval z krytu do krytu. Zhruba po kilometru cesty, když se úbočí Bílé hory začalo stáčet k severozápadu, vycítil před sebou pohyb. A pak uslyšel tlumený hovor. Muži se blížili k němu, Kovář bez uvažování zalehl pod blízký šípkový keř.
"Už jsme ho zase ztratili," poznal Jankisův hlas.
"Ta anténa musí být zatraceně dobře směrovaná," odpověděl mu Tomáš Prof.
Kovář až teď proti obloze rozeznal, že muži s sebou vláčejí rozměrnou krabici vysílačky, nebo spíš přijímačky, ověnčenou pruty antén stočených do spirál.
"Myslíte si, že je to někdo od nás?" zabručel Jankis. "Zkusím jiné frekvence."
Dvojice se zastavila.

"Nevím," odpověděl Prof. "Ale pokud jo, tak nechápu, co by tím získal. Poslat na nás lovce lidí. Musel by počítat s tím, že ho nakazí."
"Pokud už není imunní. Doktorka přece také dokáže vyrobit vakcínu."
"To by ale vyžadovalo zatraceně dobré a dlouhé plánování."
Dál se muži odmlčeli, Kovář slyšel jen občasné zapískání radiového chaosu, který vylovili z ovzduší.
"Jdeme dál, tady nechytáme vůbec nic," ozvalo se po chvíli.
Počkal na místě dobrých deset minut a pak pokračoval původním směrem. Současně nechal snímat svůj pátrací dekodér širší pásmo vlnových délek. Co kdyby zachytil, po čem pátrali dva muži z kopřivnické armády.
Plahočil se tak ještě další hodinu, během které sestoupil ze svahu dolů a obcházel centrální zástavbu města. Nic, po Murosově psí známce ani stopy.
Unavený se vrátil k laboratoři doktorky Kaňkové. Byly to dva domky spojené betonovou chodbou. Do druhého, který sloužil jako laboratoř, se dalo projít jen skrze první, agregáty umístěné v nedaleké přístavbě hučely dnem i nocí - zajišťovaly, aby v laboratořích panoval podtlak, a tím zabraňovaly rozšiřování jakýchkoliv virů do okolí.
Kovář kývl na muže hlídajícího u vchodu a ten mu ukázal, že má jít dovnitř.
"Vaše sestra s doktorkou Kaňkovou o něčem už dlouho zuřivě diskutují. Nemáte čekat venku."
Kovář si nebyl jist, zda za sympatie, které k němu část populace, většinou lidé shromáždění okolo Krystala nebo Tomáše Profa, projevuje, může jeho účast na zavedení katodické ochrany na plynovodu nebo fakt, že na hromadu stloukl tři muže místního velkofarmáře Hyvela. Nebo to, že byl bratrem atraktivní Lavassi a každý s ním chtěl být zadobře. Každý z mužů, upřesnil si sám pro sebe.
Aniž by rozsvěcoval, posadil se do křesla v předpokoji, který sloužil jako čekárna. Natáhl si nohy a odpočíval. Noční průzkum byl únavnější, než čekal, skrz dveře k němu doléhal rozhovor dvou lékařek.
"Podle mých výsledků jste s vaším bratrem imunní proti všem kmenům chřipky, které znám. A mám jich ve své knize šedesát devět," hovořila vzrušeně doktorka Kaňková. "A i když nemám žádný důkaz, myslím si, že jste imunní proti všem existujícím chřipkám. Můžete mi k tomu něco říct?"
"Je mi líto, ale nemohu," odpověděla jí Lavassi s nečekanou upřímností.
Kovář z unaveného tónu jejího hlasu pochopil, že to v průběhu večera nebylo zdaleka poprvé.
"No, myslela jsem si to. Každopádně, z rozhovorů s vámi jsem si spoustu věcí ujasnila. A propó," do hlasu šéflékařky se vmísilo pobavení. "Z vašich krevních vzorků, myslím z vašeho a vašeho bratra, jsem zjistila, že ve skutečnosti nejste pokrevní příbuzní."
"A co z toho vyvodíte?"
"Nic. Nic mi do toho není a pro bezpečnost mých lidí z toho nic nevyplývá. Už jste dostala od našich mužů nějakou nabídku? Jste vděčným motivem spousty pikantních poznámek."
Teď už to nebyla vážná vědecká debata, ale pohodová konverzace dvou žen, které se cítí jistým způsobem spřízněny, pochopil Kovář.
"Zatím jsem se všem vyhnula," odpověděla Lavassi stejným tónem.
"Líbilo by se mi, kdybyste tu zůstali. Třeba by vaše dítě zdědilo tu zázračnou imunitu," povzdechla si šedovlasá lékařka.
Kovář se zamyslel, zda by biologičtí nanoroboti, jimiž agenturní lékaři posílili jejich imunitní systém, přešli i na případné potomky.
Zajímavá úvaha. A vsadil by se, že na ni někde v databankách Agentury existuje odpověď.
"Pusťte mě!" ozval se zvenčí pánovitý hlas. "Mám větší právo jít dovnitř než kdokoliv jiný!"
Odpověď Kovář nezaslechl, místo toho se otevřely dveře a předsíní prolétl muž. Zůstala po něm jen vůně tabáku a kvalitní kolínské.
"Vy ostatní zůstanete tady," zazněl zřetelně hlas strážce laboratoře. "Nikdo z vás není členem rady!"
Kovář, ukrytý v temném koutě, nevěděl, kterou výměnu názorů má sledovat dřív.
"Doktorko, přišel jsem si s vámi promluvit o budoucím hlasování rady týkajícím se rozšiřování pozemků."
"Á, pan velkostatkář Hyvel," hlas šéflékařky byl najednou až nepřirozeně kultivovaný.
"Chci, abyste mě podpořila v mém návrhu na rozšíření obdělávaného území do zóny IV. Jsem občan, který na vaše výzkumy přispívá největší měrou, a to i nad rámec povinností!"
"Pan Hyvele," začala doktorka Kaňková, "jsem odpovědná za bezpečnost všech občanů."
"Potřebuji zvětšit plochu obdělávané půdy, poptávka po obilí i bramborách roste. Za dva tři roky už může být trh obsazen!"
"Budeme to moci prodiskutovat na zasedání rady," zopakovala Kaňková.
"A co tady dělá ta přivandrovalkyně?" vybuchl Hyvel, když si uvědomil, že neuspěl. "Co dělá v biologické bázi?"
"Má široké spektrum imunity a uvolila se, že mi poskytne vzorky k mému dalšímu výzkumu, ze kterého profitujeme všichni a vy nejvíc. Nezapomeňte, že jen díky mým vakcínám neztrácíte víc než pět šest lidí za rok."
Kovář se napůl připravil, že bude muset běsnícího statkáře zpacifikovat, ale muž vyběhl ven stejně rychle, jako se do domu vřítil.
JFK se rozhodl už dále nečekat a zaklepal na dveře.
"Dobrý večer, přišel jsem si pro sestru."
Doktorka Kaňková mu připadala starší a unavenější než jindy.
"Já vám ji neberu, pane Kováři," usmála se na něj. "Někdy mám pocit, že byste mi vy dva mohli hodně pomoci," dodala.
Kovář pohledem sklouzl na jednu z mladých pomocnic šéflékařky. Při jejich příchodu do Kopřivnice mu odebírala krev.

Vypadala jako šedivá myš na konci zimy, ale ruce měla velmi šikovné a citlivé.
"Já bych vám asi s ničím nepomohl," řekl s pokrčením ramen. "Já umím jen mlátit lidi."
"Ale velmi dobře," zasmála se najednou Kaňková. "A stejně vám nevěřím."
Kováře její reakce překvapila.
"Děkuji za kompliment," rozloučil se a myslel to vážně.
Hyvel už venku nebyl, zato tam zůstali tři jeho muži. Stáli okolo strážného, podle napjaté atmosféry právě skončilo další kolo slovní výměny.
"Nemáš šanci, sáhneš po kvéru a my si dosvědčíme, že jsi zaútočil, nesáhneš a zpřerážíme ti všechny kosti."
Kovář zůstal stát v přítmí dveří a dotykem zastavil doktorku Lavassi. Ještě zdaleka nebyl zasvěcen do místní situace, ale na základě svých zkušeností dobře chápal, že trojice mužů dostala své rozkazy, nebo alespoň pobídnutí chápaná na podvědomé úrovni.
Muž obklopen trojicí nepřátel mlčel a rozhodoval se. Kovář jeho volbu rozpoznal jako první. Rozhodl se zaútočit, prozradilo mu to drobné ukrocení vzad.
"Dobrý večer, pánové," pronesl klidně, aby dal najevo, že útočníci budou mít nežádaného svědka.
Odpovědělo mu natažení závěru pušky odněkud zleva.
"Myslel jsem si, že tam někdo stojí, jenom jsem si nebyl jistý kdo," pronesl neznámý ve tmě. Kovář potlačil syknutí. Podcenil situaci, nečekal, že jich bude tolik.
"Všechno jsou to Hyvelovi muži," slyšel zezadu šeptat doktorku Lavassi.
"Řekl bych, že to máme," pokračoval hlas ukrytý ve tmě. "Zastřelíme tady Profova poskoka, svedem to na přivandrovalce. Toho samozřejmě zabijem taky."
Kovář věděl, že ideální okamžik k protiútoku, pokud se o něčem takovém vůbec dalo hovořit, právě přišel. Buď je smete, nebo zabijí jeho samotného, Profova vojáka a pravděpodobně i doktorku Lavassi.
"Ale ne, přece bys nevystřelil na bližního svého. A už vůbec ne z opakovači zbraně," ozvalo najednou zleva.
Kovář poznal hlas podivného kněze a pozdržel svůj útok. Všichni se soustředili na nového příchozího. Jeho černý oděv ho v houstnoucím přísteří změnil v matnou figuru bez obrysů. Kovář by přísahal, že musí mít nějaké maskování, protože nedokázal odhalit ani bledou skvrnu obličeje.
"Otče," prohodil posměšně vůdce bandy, "možná to udělám. Závisí to na spoustě věcí. Neměl byste chodit takhle v noci venku. Člověku se může i leccos přihodit.
Kněz už stál mezi muži.
"Minimálně jsem další svědek. A slyšel jsem tě, jak vyhrožuješ tady Vonrovi smrtí. To bude před porotou něco znamenat, nebo ne?"
Kovář nechápal, co tím kněz sleduje. Stál přímo v jámě lvové a ještě k tomu šelmy dráždil.
"Sám jste si o to řekl, otče," odpověděl mu muž, jeho hlas na konci věty zdrsněl, ruka švihla ke zbrani u pasu.
Kovář nemohl udělat nic, kněz se nacházel mezi nepřáteli a on jen částečně rozeznával, kdo je kdo.
Tmou se zaleskla ocel, vůdce útočníků ještě okamžik stál, pak bez hlesu klesl k zemi; čistou vůni noci znečistila pachuť krve.
Doktorka Kaňková nebo někdo jiný stiskl vypínač, žluté světlo slabé žárovky rozčíslo tmu.
Muž vpravo od kněze udělal tu chybu, že pozvedl zbraň. Další zasvištění čepele, rána začala dole na pravém boku a pokračovala šikmo vzhůru až k rameni. I druhá oběť katany Martina Kaliho padla k zemi bez nejmenšího hlesu.
Kněz se obrátil k třetímu muži.
"A co ty, synu, jak se rozhodneš?" zeptal se. "A co tvůj parťák v houští? Uslyším jediné zašustění listí a jsi mrtvý."
"Já, já..." zablekotal muž a pustil zbraň.
"Pomodleme se za spásu jejich duší," pronesl kněz a klesl na kolena.
Tím se dostal z palebné linie skrytého střelce, uvědomil si Kovář.
Poslední z trojice útočníků svatého muže napodobil, v tichu rušeném jen občasným zapísknutím netopýra bylo slyšet, jak horečnatě drmolí otčenáš, muž s puškou schovaný v houští prchal jak nejrychleji a nejtišeji dokázal.
Kovář očekával, že je Tomáš Prof navštíví ještě v noci. S Lavassi se domluvil, že ona bude spát za zavřenými dveřmi s revolverem pod polštářem a neotevře nikomu, kdo se neprokáže domluveným signálem.
Sám sešel dolů do sálu a čekal. Jak se informace o incidentu roznesla, hospoda hučela jako úl. Těch pár lidí, kteří pracovali pro Hyvela, rychle zmizelo. Zdálo se, že Roman Krystal patřil k druhému táboru. Podle řečí Kovář pochopil, že jsou to lidé seskupení okolo místní továrny a průmyslu vůbec.
Tomáš Prof se objevil ve dveřích a okamžitě ho přivítala bouře hlasů.
"Co tam dělali, ti hajzlové! Chtěli zaútočit na doktorku! Kněze nedáme!" překřikovali se jednotliví muži.
"Uklidněte se, pánové!" přehlušil Prof rachot, než se mu situace stačila vymknout z rukou. "Nepřišel jsem nikoho zatknout, pouze si vyslechnout očité svědky! A dám si pivo!" zahulákal k barmanovi.
Jako by objednávka ostatním připomněla, že je jen člověk jako oni - uklidnili se a pokukovali po něm jen po očku.
Velitel ozbrojených i policejních sil státu Kopřivnice se zastavil u Kovářova stolu.
"Mohu přisednout?"
Kovář místo odpovědi ukázal na židli.
"Byl jste u toho, že?" začal Prof, když se poprvé napil.
"Byl," přitakal Kovář, "stavoval jsem se pro sestru. Nechtěl jsem, aby se sem v noci vracela sama."
Prof přikývl, utopen v hlubinách vlastních myšlenek. Pak Kováře požádal, aby mu celý incident popsal.
"Kněz viníky zabil, kdo byl chlap v houští nezjistíme, protože Hyvelovi muži budou mlčet jako hrob. Oficiální verze bude znít, že šlo o vyřizování osobních účtů," uzavřel nakonec Prof těžce. "Kněz má štěstí, že proti němu chtěli použít

střelnou zbraň a on ji vůbec nenosí. Takhle, i když má Hyvel v městské radě největší slovo, proti němu nic neprosadí."
"Hyvel je místní muž číslo jedna," nadhodil Kovář.
"Jo, největší statkář. Každý rok tlačí na doktorku a na ostatní členy rady, aby mu povolili osít další pole. Faktem je, že víc obilí by prodal bez problémů a daně ze zisku odvádí poctivě. Jenomže každé rozšíření polí znamená větší riziko infekce. Jen díky doktorce Kaňkové neumře na neznámé chřipky víc než sedm deset lidí ročně. Třetina při nutných pracích vně obydleného pásma, zbytek při obhospodařování polí. Nákazu přenáší zvířata, která projdou zábranami. S tím nic neuděláme."
Kovář věděl, jaké zábrany má Prof na mysli - ploty z ostnatého drátu a minové pole. Nahlas však neřekl nic.
"A jeho protivníci?" zeptal se ještě.
"Roman Krystal, podílníci fabriky, všichni tři učitelé, co tu máme."
"A vy?"
"Já?" opáčil Prof podezřívavě. "Já jsem nestranný. Mám sto chlapů na to, abych udržel zákon a pořádek a ochránil nás před vnějšími nepřáteli. To je má povinnost."
Slovo povinnost vyřkl způsobem, který jednoznačně prozrazoval, že to není jeho povinnost, ale poslání.
"No, své pivo jsem vypil, vaše svědectví mám. Je pozdě a já jsem dnes vyřízený, půjdu spát," začal se Prof loučit.
Kovář okamžik přemýšlel, zda má mlčet, nebo ne. Situace byla tak nepřehledná, že nedokázal odhadnout, co pro ně s Lavassi bude výhodnější. Prof a jeho poctivost mu ale byla sympatická.
"Co je zač ta bílá skála vyčnívající na východě z lesa?" zeptal se nevinně.
Právě tam s pravděpodobností osmdesáti šesti procent počítač jeho vybavení umístil polohu směrového radiového signálu.
"Velký vápencový balvan, říkáme mu Váňův kámen. Je na hranici zóny III a doktorka zakázala, aby tam kdokoliv chodil. Hnízdí tam nějací ptáci, kteří podle ní mohou být přenašeči, už jsem zapomněl, kterého virového kmenu."
"Před večerem jsem zahlédl dva muže, jak tam mířili. Táhli s sebou nějakou bednu," vymyslel si JFK záminku, aby je upozornil na správné místo.
Oči Tomáše Profa náhle získaly tvrdost diamantu a pronikavost gama záření. Kovář mel pocit, že přestřelil, že zariskoval příliš mnoho. Tenhle muž se nedal opít rohlíkem a určitě historce, že s Lavassi přišli z Olomouce, nevěřil na sto procent. Okamžik testování vzájemné důvěry pominul.
"Zajímavá informace, díky. Třeba jen šli někam do polí," odpověděl Prof nevzrušeně.
"Třeba," souhlasil Kovář.
Byl si však jistý, že za pár minut vyrazí četa ozbrojených mužů zjistit, co se u Váňova kamene, nebo na Váňově kameni - to bylo logické místo pro umístění vysílačky - skrývá.
Kovářovi to nedalo a po chvíli vyšel ven, aby zjistil, co Prof zamýšlí. Zadním vchodem se vracel do Krystalky. Z její střechy čněl vějíř dlouhých antén a Kovář už dávno pochopil, že hospoda pravděpodobně slouží jako záložní centrum místního velení.

ZHMOTNĚNÍ ZLA

Při návratu do sálu kývl na pozdrav Romanu Krystalovi, který s tuplákem piva v ruce diskutoval nad plány, rozloženými před ním na stole. Ke Kováři dolehla slova jako propustnost pláště, výkon mrazáků. Byl však příliš unavený na to, aby se tím dál zabýval. V patře zaváhal, ale nakonec se přemohl a zaklepal na Lavassiiny dveře smluvený signál. Otevřela hned, jako by ho očekávala.
Na sobě měla noční košilku z fialového hedvábí zdobenou krajkou. Kovář polkl a stočil pohled stranou. Byl unavený, to ano, ale ne až tolik. Doktorka Lavassi vypadala jak z reklamy na spodní prádlo, nebo lépe, jako upoutávka na nějaký velmi rafinovaný erotický film.
"Tohle oblečení si s sebou berete na akci?" zeptal se téměř zoufale, když za sebou zavřel dveře.
"Nezabere skoro žádné místo. Je lehoučké, průhledné," bránila se doktorka.
"Jo, to vidím," potvrdil Kovář. "Mohla byste přes sebe něco hodit?"
"A taky, všiml jste si, že po celou dobu držím v ruce revolver?" zeptala se už bez omluvného tónu, posadila se zpět na postel a přikryla se pokrývkou.
Kovář na ni překvapeně pohlédl.
"Máte pravdu. Trefa do černého. Vlastně je to geniální tah, producírovat se tady v takové košilce. Myslím to vážně," prohlásil. "A jste v tom zatraceně sexy," kapituloval.
"Děkuji," zvedla koutky úst v nápodobě úsměvu.
Kovář si uvědomil, že to je opravdu jen nápodoba. Oba byli vyčerpaní, unavení prací a nutností být neustále ve střehu. Zdálo se mu, že na Lavassi to doléhá mnohem víc než na něho.
Okenice byly jako vždy zavřené. Bez toho nešlo v budově vůbec rozsvítit žárovky - opatření vyplývající z povinného zatemnění. JFK stručně Lavassi informoval o vývoji situace a nezamlčel ani své drobné zariskování, kdy Profovi prozradil místo, odkud neznámí muži v noci vysílali.
"Máte něco vy?" zeptal se, když řekl vše.
"Skončila jsem s měřeními," přikývla souhlasně hlavou. "Výsledek je negativní. To znamená, že ať se v tomhle světě stalo v uplynulých sto letech cokoliv, nemůže za to žádná importovaná technologie, žádné manipulace, mocnosti ovládající technologii nebo magii umožňující přesun mezi světy."
"Tak to je dobré," zhodnotil Kovář. "Půlku úkolu máme za sebou."

"To vůbec není dobré!" vybuchla najednou Lavassi, v očích slzy. "Co víte o chřipce?"
Kovář znejistěl, nevěděl, kam míří. Že by na ni napětí posledních dnů dolehlo tak silné? Nepotřeboval, aby se nervově zhroutila. Byla to jen myšlenka, které nevěřil ani okamžik. Doktorka Lavassi byla právě tak odolná a chytrá, jako byla sexy.
"No, chřipka je virového původu a není příliš zdraví prospěšná," řekl opatrně.
"Správně," pokračovala náhle stroze, jen slzy v očích prozrazovaly předchozí pohnutí. "Chřipka je virus, osm porcí ribonukleové kyseliny uzavřených v obalu z tuků a bílkovin. O nakažlivosti viru rozhodují dvě bílkoviny, vyčnívající z obalu viru. Hemaglutin otevírá viru buněčné dveře zvenčí, neuraminidáza zase ven. U nás, v našem světě, existuje šestnáct druhů hemaglutininových bílkovin a devět různých neuraminidáz. Tady je jich podle záznamů doktorky Kaňkové, která jen odhaduje, o co se jedná, protože nemá elektronové mikroskopy a další vybavení, které já považuji za běžné, nejméně padesát šest a osmdesát čtyři. Nejméně. A těch osm porcí ribonukleové kyseliny, které odpovídají za fatalitu onemocnění...," doktorce se zlomil hlas.
"Naše španělská chřipka měla úmrtnost dvě a půl procenta - to představovalo v letech 1916 až 1919 víc než sto miliónů mrtvých. Tady mají chřipky úmrtnost dvacet, třicet, padesát i osmdesát procent. A mutují rychleji, než je v našem světě považováno za možné. Rozumíte, co tím chci říct?"
Kovář jen zavrtěl hlavou. "Na počátku jste tvrdila, že sem nikdo ty choroby nezanesl, že vznikly - přirozeným způsobem," zaváhal při volbě správných slov.
Pokrčila rameny, v očích opět slzy.
"Ano, nikdo je sem nezavlekl. Tím jsem si jistá. Možná nějakou náhodou za války otevřeli Pandořinu skřínku a sami pustili tyhle hrůzy na svět. Chtěla jsem vám jen říct, že já, kdybych chtěla, kdybych se odhodlala, mohla bych je naučit, jak se bránit. Pro nás jsou tyhle viry jen skládačky. Dejte mi tým lidí, trochu vybavení a já zachráním tenhle svět."
Ramena se jí náhle otřásla pláčem. Kovář se zvedl, sedl si k ní na postel a objal ji.
"Vy byste ho nezachránila. Změnila byste ho, byl by to nový svět. A proto tu nejsme."
Netušil, odkud čerpá jistotu, se kterou slova pronáší, ale věděl, že je doktorka potřebuje slyšet. On nenesl její břemeno, pro něj byla chřipka jen chřipka. On uměl mlátit, a když na to přišlo, i zabíjet lidi. Jeho rozhodnutí byla mnohem snazší. Držel ji v náručí, dokud vzlykání neustalo.
Vzhlédla k němu, současně uvolnil objetí. Viděl, jak na obličej sedá optimistická maska jejího vnějšího já, sáhla pro zrcátko, aby zjistila, jak moc slzy uškodily jejímu nalíčení. Oči však zůstávaly vážné.
"Myslím, že začínám chápat, co na vás Andrea vidí, proč říká, že od dob Artuše nechodil po zemi chlap jako vy."
"Andrea?" JFK se zatvářil nechápavě.
"Myslím komtesu Villefortovou, vaši týmovou partnerku," doktorka Lavassi se usmála a s tím úsměvem se vrátila o další krok zpět do své kůže.
"Krále Artuše?" Kovář měl pocit, že mu něco důležitého uniká.
"Pra pra pra, nevím kolik pra je třeba, prostě praprababička Andrey byla saská princezna. K její smůle saská princezna v době, kdy Anglii ovládli Normané. To bylo po roce 1066. A už tahle Andreina předchůdkyně prokázala vlastnosti, které naše firma potřebuje a vyhledává, a začala pracovat pro Agenturu. Další pra pra... prababička v řadě, alespoň podle Andreiných slov, strávila dlouhá léta v Japonsku. A naše Andrea je skutečně komtesa, která podle zlých slov mužů, kterým dala košem, trávila svá teenagerovská léta na dvoře krále Ludvíka XV."
Lavassi se zasmála svému vtipu. "Takže pokud někdo z žijících lidí může alespoň částečně zasvěceně mluvit o králi Artušovi, je to právě Andrea," usmála se nakonec.
Kovář měl pocit, že byl právě podroben jakémusi testu, a netušil, zda v něm obstál či nikoliv.
S tím, jak se Lavassi vracela do své kůže, na něj opět začala působit její fyzická blízkost. V očích jí zatančily jiskry, jako na zavolanou po chodbě někdo přešel. Kovář se odsunul ke stěně a poslouchal. Kroky odezněly na schodech. Nikdo je nesledoval.
"A jak se vlastně jmenoval ve skutečnosti Artuš?"
"P-" doktorka Lavassi si zakryla ústa, jako by se chystala říct víc, než zamýšlela. "Andrea mě požádala, abych to moc nerozšiřovala."
"Tak bych řekl, že ho ta její pra... praprababička znala víc než letmo," zasmál se Kovář. "Myslím, že vám popřeju dobrou noc. Nashledanou ráno," rozloučil se a překvapilo ho, jak to pro něj bylo těžké.
Ve svém pokoji se najednou cítil k smrti unavený a padl do postele neumytý a oblečený. Sundal ze sebe pouze popruhy a pouzdro s osobní zbraní, pověsil ho na opěradlo židle postavené tak, aby na ni dosáhl. Pak s pocitem nekonečné úlevy zavřel oči.
Staccato kroků na schodech, zařinčení zvonku; noc ustoupila aktivitě. Kovář sáhl po zbrani a v okamžiku, kdy položil prst na spoušť, se nohama dotkl země. Do jeho pokoje se nikdo nedobýval, to jen dům náhle rezonoval ozvěnou horečnaté činnosti. Pohledem střelil k oknu. Úsvit se blížil, to znamenalo, že několik hodin doopravdy spal. Vykoukl na chodbu, revolver ve svěšené ruce podél těla, aby nebyl na první pohled vidět. První nápor ruchu utichl a přesunul se jinam. Z druhého patra, které obýval Roman Krystal, se ozývalo cvakání telegrafu, přerušované vzrušeným hlasem někoho, kdo se snažil zůstat za každou cenu klidný.
"Ano, Prof už je na cestě. Přebere velení okamžitě, všechna děla ohlásila připravenost."
Krátká odmlka, Kovář stál v chodbě a nedýchal. Dům mu připomínal sopku, která v uplynulých minutách využila veškerý svůj potenciál a teď už jen dřímá.
"Krystal a jeho lidé už pracují, moment!"
Další zapraskání vysílačky, slova muže na druhém konci spojení JFK neslyšel.
"První vůz s municí vyjíždí, jsme v plné pohotovosti!"

Odněkud zvenku zazněl zvuk probouzeného dieselu. Řidič zřejmě podcenil dobu žhaveni a motor zhasl. Kovář nečekal, zaklepal smluvený signál na Lavassiiny dveře.
"Jdu zjistit, co se děje. Zastřelte každého, kdo se k vám bude chtít dostat - tedy bez pozvání!" dovolil si krátký úsměv a už běžel po schodech dolů.
Motor napodruhé nastartoval, řídnoucí tmou se nesl pravidelný rachot silného stroje. Před dveřmi z hostince se Kovář přinutil zmírnit tempo a jen opatrně vykoukl ven. Udělal dobře. Zaslechl dupot osmi, deseti lidí, prohnali se těsně kolem zdi směrem k čekajícímu nákladáku. Dvěma nákladákům, opravil se Kovář. Dopřál jim ještě pár metrů náskoku a vyrazil za nimi. Teď ve tmě by musel mít opravdu velkou smůlu, aby ho poznali. Proskočil pásem keříků, sloužících k vytyčení cesty, a spatřil čtveřici brzdových světel. Přesprintoval dalších třicet metrů a skokem se zavěsil za postranici druhého vozu. Ochotné ruce mu pomohly dostat se nahoru.
"Málem jsem to nestihl," vydechl Kovář.
Někdo mu vtiskl do ruky pušku a sumku s rezervními zásobníky. Vůz nadskočil ve výmolu, zaznělo několikanásobné zacvakání zubů. To ukončilo konverzaci stejně spolehlivě jako vyříznutí jazyka. Dál jeli mlčky, šílený řidič nutil motor do vyšších a vyšších otáček, těžké vozidlo se dralo kupředu s razancí hladové kosatky. Řidič vymáčkl spojku, motor zavyl a o chvíli později vůz polovičním smykem zastavil. Kovář se, veden intuicí bývalého výsadkáře, zvedl stejně rychle jako ostatní a stejně rychle byli venku. Ucítil vůni jehličí, dějícího listí a špatně spálené nafty.
To znamenalo, že jsou na okraji lesa - tedy někde na hranicích karanténní zóny IV.
"První družstvo už je v lese! Nikdo další nepůjde dál bez ochranných obleků!" poznal úsečný hlas šéfa kopřivnické armády, Tomáše Profa.
"Obleky! Ochranné obleky!" pomocný personál se vrhnul k právě dorazivším vojákům.
Tmu krájely žluté kužely paprsků přenosných reflektorů a světla nákladních vozů. Kovář se přikrčil ke kolům zadní nápravy a pak se překulil pod podvozek auta.
"Četa jedna připravena!" ohlásil někdo.
"Zdravotník čety jedna! Potvrzuji, četa jedna připravena!"
"Jděte do toho, chlapi, váš cíl jsou zříceniny Šostýna. Nenechejte nikoho živého!"
Profův hlas zněl suše, ale jeho nezúčastněnost se zarývala hluboko do masa.
"Četa dvě připravena!"
"Kapitáne! Palpost Janička má kontakt!"
Ruch zmlkl.
"Popište situaci," práskl do ticha soustředěný hlas Tomáše Profa.
Co hlásil velitel palpostu Janička Kovář neslyšel, ale odpověď velitele byla jednoznačná.
"Palte. Střílejte přesně a nešetřete náboji. Posílám vám krytí a pohyblivou palebnou podporu."
S nepatrným zpožděním nocí zaburácely rychlopalné kanóny. Podle zvuků to byly třicítky a podle kadence minimálně čtyři spřažené hlavně.
Kovář využil chaosu, který počátek války na okamžik rozpoutal, a vyrazil do svahu za četou tři, která byla vyslána jako hlavní krytí pro palpost Janička.
Běh nočním lesem byl sebevražedná záležitost, minimálně tři muži za to zaplatili svým zdravím - vymknuté klouby, napíchnutí na větev. Za nimi pokračovali další, kteří nesli kulomety, minomety a další přenosné zbraně. Všichni spěchali, jako by to byla otázka života a smrti.
Kovář musel chtě nechtě obdivovat výdrž mužů, v jejichž stínu se pohyboval. Na rozdíl od něj běželi v těžkých pogumovaných overalech s plynovými maskami na obličejích. Někde vpředu zaštěkaly automaty.
Pohybující se jednotka zmizela, skryta v nerovnostech terénu, vývratech, přilepena ke kmenům stromů. Kovář ve vzduchu cítil překvapení, nepřátelé se zjevně dostali někam, kde být neměli. Pak se rozkvílely lehké kulomety. Kvílely dlouho, pročesávaly les před nimi zdánlivě nekonečnými dávkami zdobenými svítícími střelami, kosily slabší stromy a dělaly řešeto z těch silnějších. Pak se přidaly minomety; granáty, vystřelované téměř kolmo do vzduchu, pokryly prostor jen stovku metrů před nimi.
"Jdeme!" zavelel po pár minutách děsivé palby někdo a mlčenlivý oddíl mužů v gumových overalech se zvedl k dalšímu postupu. Odněkud zprava zazněl výstřel, někdo zasténal. Zuřivá palba útočníka v dalším okamžiku zlikvidovala.
Běželi dál. Kovář nevěděl, proč se jich tak urputně drží, možná se chtěl jen dozvědět, o co tady vlastně přesně jde. Prof před náhodnými poutníky dokázal zachovat tajemství víc než dobře.
Ve tváři ucítil závan svěžího větru doprovázejícího zrození rána. Dostali se na kraj lesa. Uvědomil si, že neslyší rychlou kanonádu. Současně s myšlenkou zazněla znovu, okamžik se zdálo, že zasáhla jen tmu, pak však obzor rozkvetl ohnivými květy zkázy.
Zazněly desítky triumfálních výkřiků, Kovář fascinovaně přihlížel. Výtrysky plamenů odhalovaly hroutící se konstrukce vzducholodí. Jedna, druhá, třetí. Neviditelný pozorovatel ohlašoval jejich pozice přímo centrále řízení palby, střelba zasahovala jeden vzdušný kolos za druhým. Z dálky vypadala koncentrovaná zkáza téměř pohádkově.
Kovář se vzpamatoval, ukryl se stranou od ostatních a čekal. Vzrušení z vítězství pohaslo, vystřídáno nejprve obezřetným čekáním na pěší jednotky nepřítele a pak na rozkaz ke stažení se. Ten přišel až dlouho po svítání, za plného dne.
Kovář dál ležel ve svém úkrytu. Stal se svědkem napadení státu Kopřivnice nepřátelskými silami. A pokud to dokázal posoudit, útočníci přiletěli v několika vzducholodích. Proč vzducholodích? O co tu šlo? Proč usoudili, že může být jejich útok úspěšný? Jak je možné, že byla obrana tak dokonalá? Očekával Prof a jeho lidé nějaký útok? Neznal odpověď na spoustu otázek, což ho popouzelo. Na druhou stranu, nebyl zde proto, aby právě tyhle odpovědi našel.

Byl tady, aby zjistil, co se přihodilo agentu Albertu Murosovi.
Zahnal velkou mouchu, líně kroužící kolem jeho hlavy, a ze zvyku sáhl na lokátor agentských známek. Indikační dioda, maskovaná jako laciný polodrahokam, nebyla bílá, ale červená. Kovář zatajil dech. V průběhu noci přijal signál Murosovy známky - to znamenalo, že se mu, nebo jeho osobní výbavě, nacházel velmi blízko. Moucha se rozhodla, že jeho zablácené koleno je ideální místo k odpočinku. Pozoroval ji a zvažoval, zda nemá o vývoji situace informovat Lavassi, ale pak se rozhodl, že ne. Čas byl přednější. Teď dokáže vlastní stopu najít mnohem snáz než za dva tři dny, kdy by se asi nejdřív dokázal dostat do karanténní zóny IV. A možná i kus za ni, do prostoru, který byl pro místní džunglí plnou smrtících virů. Dalším problémem bylo, za jak dlouho si Tomáš Prof nebo někdo jiný uvědomí, že není ve městě. Dokáže ho Lavassi krýt? Doufal, že ano a dostatečně dlouho.
Vystoupil ze svého úkrytu a rozhlédl se. Na severovýchodě, kousek před hradbou beskydských vrchů, rozeznával tmavé skvrny, to byla pravděpodobně místa, kde byly v noci zničeny vzducholodě. Vzhledem k tomu, jak vzplály, musely být plněny vodíkem, došlo mu. Bylo to však příliš daleko na to, aby bez dalekohledu rozeznal jakékoliv podrobnosti.
Otočil se na opačnou stranu a vyrazil do lesa, lokátor přepnul do aktivního režimu. Teď ždímal baterie na maximum a k témuž, pomocí komunikačního protokolu vlastního všem inteligentním zařízením Agentury, nutil psí známku Alberta Murose.
Kovář nespoléhal na štěstí a metodicky propátrával cestu, kterou v noci proběhl. Signál vzhledem ke kopcovitému terénu permanentně kolísal. Pak, v oblasti, která z dálky vypadala jako vrchol menšího kopečku, našel proláklinu vyplněnou bezovým houštím. Vedla skrze něj zarostlá, ale pro člověka znalého základů stopování stále dobře viditelná stezka.
Vydal se po ní a došel k místu, kde byla tráva řidší, bledší, jako by někdo půdu nedávno převrátil rubem na vrch a pak se to snažil neuměle napravit. Signál lokátoru zůstával stálý a silný. Kovář si klekl a neubránil se těžkému povzdechnutí. Nedovolil si žádné myšlenky a začal kopat. Ve chvíli, kdy odhalil napůl zteřelou látku ukrývající hnijící maso, si dopřál odpočinek.
Právě našel místo posledního odpočinku agenta Murose, člověka, kterého neznal, který byl však z důvodů známých jen jemu schopen pro Agenturu a její zásady riskovat život. A na tomto opuštěném místě, v beskydském předhůří, tenhle zkušený bojovník svou hru prohrál.
Kovář kopal nožem tak dlouho, dokud nevyhrabal kompletní ostatky Alberta Murose. Na vzduchu jeho tlející mrtvola začala okamžitě páchnout, musel sebrat veškeré své sebeovládání, aby se přes všudypřítomné červy přinutil k práci, ke které byl cvičen - musel provést alespoň základní ohledávku těla.
Ve chvíli, kdy obnažil natřikrát zlomenou holení kost, kde štěpiny kostní tkáně pronikaly zjevně i skrze už z větší části rozpadající se a perforovanou kůži, si dopřál přestávku k přemýšlení.
Nemohl si pomoci, ale vypadalo to, jako by Alberta Murose před smrtí někdo mučil.
Tráva zašustila, Kovář okamžitě sáhl po revolveru.
"Nechal bych tu ruku tam, kde je," zarazil ho známý hlas.
Z vysokých trsů ostřice se vynořila napůl holá lebka Tomáše Profa. Šéf kopřivnické armády v ruce držel svou neforemně vyhlížející pistoli. Výraz v jeho tváři neprozrazoval nic.
Kovář uchopil holeň mrtvého agenta a aniž by to zamýšlel, zůstala mu v ruce.
"Jestli si myslíte, že jsem ho zabil, tak to klidně zmáčkněte," řekl nahlas a pozvedl před sebe příšerné torzo.
Prof se vynořil ze svého úkrytu, pistoli, která před okamžikem tak neúprosně mířila na Kovářovu hruď, náhle bezstarostně schoval do pouzdra.
"Já vím, že jste ho nezabil, ať to byl kdokoliv. Nevím, jestli jste si toho všiml, ale z hlíny ční víc kostí, zbytky mnoha dalších mrtvol."
Kovář se obrátil k otevřenému hrobu, napůl očekávající výstřel. Ne každý muž dokáže zabít bezbrannou oběť tváří v tvář. Mohl to být jen uskok. Zjistil však, že Prof nelže.
"Vy jste něco takového tušil?" otočil se zpět.
"Tušil, máme doma škodnou. Zlou a zákeřnou," odpověděl Prof vážně. "A já po ní pátrám. Taky střežím bezpečí všech občanů našeho státu. A vy jste mi kupodivu pomohl. Stejně bych strašně rád věděl, co jste zač."
"Ten muž," Kovář se obrátil k hrobu, "byl svým způsobem můj přítel, druh ve zbrani. I když jsem ho nikdy neviděl. A já jsem sem přišel, ne k vám, prostě jdu po jeho stopách - abych zjistil, kdo a proč ho zabil."
Prof pokýval hlavou.
"Zdaleka mi neříkáte všechno, ale říkáte mi dost, abych vám uvěřil. Dejme se do toho. Chci vědět, kolik lidí tady leží."

LOV NA DÁMU

Kristýna Růstová přehlédla údolí před sebou. Bylo na něm něco cizího, něco, co nesouhlasilo s jejími zkušenostmi získanými v jiném světě, ve světě Reality A, jak si zvykla občas říkat. Chvíli jí trvalo, než informaci vylovila z podvědomí. I to patřilo mezi jednu z technik, kterým se při výcviku učila. Tenhle svět byl prosté ještě příliš mladý. Slunce nemělo čas, aby se rozhořelo k plné svítivosti, řeka, aby stačila vyerodovat dostatečné hluboké údolí odpovídající prudkosti jejího toku.
Ve svahu kousek pod ní se něco pohnulo, instinktivně sáhla po revolveru. Z trsu pichlavé trávy se vynořila mohutná hlava ještěra, pasoucího se na sporé vegetaci. Připomínal klokana zkříženého s menším nosorožcem. Kristýna si vydechla, polekalo ji zvíře, navíc býložravé. Ona se obávala hlavně svých nepřátel.

Nikdy dřív by nevěřila, že může brát obyčejnou zkoušku tak vážně. Úkol byl jednoduchý. Přesunout se z místa A do místa B. Věděla, že je pronásledována, o schopnostech svých nepřátel na počátku neměla žádné informace. Kara je všechny upozornila, že obtížnost testu je nastavena úměrně jejich plánovanému zařazení. Pak je suše seznámila se statistikami. Procento zranění, vážných zranění bylo neskutečně vysoké, dokonce se vyskytovala i nějaká úmrtí. "Dávejte si pozor na obyvatele světa, kde se nacházíte, i na svět sám," dokončila jejich hlavní lektorka a přímá nadřízená své varování. "A nezapomeňte, že musíte permanentně, neustále získávat informace a využívat je ve svůj prospěch. Je to základní dovednost agenta, ve většině případů užitečnější než speciálně vycvičené komando Military divize.
Čas přesunout se dál, zavelela Kristýna sama sobě a šikmo vzhůru začala stoupat po svahu údolí směrem k dalšímu hřebeni. Pronásledovali ji humanoidně vyhlížející roboti. Už věděla, že na rovině dokáží vyvinout větší rychlost než ona, za to hůře překonávají složitý terén a nikdy nepostupují po západu slunce. Za tyto znalosti zaplatila zásahem do ramene. Zřejmě používali nějakou jednoduchou projektilovou zbraň. Její oblek nejhoršímu odolal, ale bolest byla pekelná. Raději neuvažovala, co by se stalo, kdyby mířili lépe. Nebo nesměli mířit lépe?
V Agentuře si nikdo nemohl být ničím jistý. Před hřebenem se přikrčila a ohlédla se. Lekce ve stopování jim dával indiánsky vyhlížející muž se snědou kůží. Byl mlčenlivý stejně jako jeho literární předlohy z knížek jejího dětství. Na rozdíl od nich mluvil dokonalou angličtinou s oxfordskou dikcí a počítače a další techniku ovládal se stejnou lehkostí, s jakou se pohyboval po horách.
Po předloktí se posunula až k hraně, za kterou se jí otevíral výhled dolů. Hřeben byl široký a oproti terénu, který právě překonala, mnohem schůdnější.
Pokud území znají, mohli by být už tady, blesklo jí hlavou a přilepila se co nejvíc k zemi.
Promítla si cestu za sebou a snažila se odhadnout, kde všude ji mohli vidět. Od okamžiku, kdy překonala údolí, po celou dobu až na posledních pár desítek, možná stovku metrů. To znamenalo, že pokud zde opravdu jsou, vědí, kde teď je, a čekají na ni.
Rameno ji rozbolelo víc, ucítila strach, ale hned ho zapudila. Je to jen test, nic víc, snažila se uklidnit. Couvala račím způsobem, až se dostala na kryté místo, kde se mohla otočit. V navátém prachu spatřila stopu. Ne charakteristický tříprstý otisk končetiny robota, ale klasickou lidskou stopu s výrazným vzorkem podešve, botu odhadla na velikost osm. Kdo byl k čertu tohle? Skrytý pozorovatel? Z přemýšlení ji vytrhlo zaskřípění kamene. Její pronásledovatelé měli s tichým pohybem občas problém. Přeběhla do štěrbiny mezi dvěma kameny a vmáčkla se do ní. Šlo to jen tak tak. Pak uviděla prvního z nich. Dva a půl metru vysokou figuru připomínající nahrubo okopírovanou a lehce pozměněnou lidskou kostru. Neviděla žádné svaly, hydraulická táhla nebo jiný pohybový mechanismus. Kostry prostě kráčely a hledaly ji. Tohle musí být technologie mnohem vyšší úrovně, než máme doma, napadlo ji. S revolverem v ruce čekala, kdy si jí všimnou, připravená prostřílet si cestu ven.
Byla to její chyba, měla být opatrnější a počítat s tím, že místní krajinu dobře znají. Pruh půdy před jejím úkrytem přebarvil na šedo stín, současně pocítila, jak půda chladne. Večer se blížil. Vyjde jí to? Nebude muset bojovat? Doufala v to a znovu se v myšlenkách probírala zkušenostmi posledních dnů. Po setmění už po ní nikdy nešli.
Těsně před západem slunce všichni roboti zmizeli z dohledu. Když po špičkách, s prstem na spoušti, opustila úkryt, našla je všechny sedět v kruhu, nehybné a bezbranné. V noci neměli energii? Byli slepí? Nevěděla. Okamžik váhala, zda je nemá zlikvidovat, ale pak to zamítla. Nebyli to roboti, pronásledovali ji místní obyvatelé světa, do kterého byla vyslána. A i když ji pronásledovali, nepovažovala za správné je zabít. Odhadovala, že má zhruba hodinu na to, aby před úplným setměním získala nějaký náskok, potom ještě jednu hodinu ráno za úsvitu - to by mělo stačit.
Zkontrolovala azimut a sestupovala dolů, jak nejrychleji v houstnoucí tmě dokázala. Při přechodu přes rozsáhlé suťoviště porostlé nízkým dřevitým porostem, který ji škrábal do lýtek, zaslechla zleva sérii podobně šoupavých kroků, kterými se pohybovala ona sama.
Odolala pokušení zakřičet Hej, ty tam!, místo toho změnila směr pohybu a začala zvuk pronásledovat. Pokud si s ní její učitelé chtěli hrát na kočku a myš, nebyla proti. Jenomže právě si vybrala roli kočky.
Neznámý si uvědomil, že se k němu blíží, a překvapivě rychle začal prchat. Zapomněla na opatrnost a vyrazila za ním.
"Stůj, nebo střelím!" křikla, když na okamžik zahlédla tmavou siluetu řítící se dolů svahem.
Pak si málem zvrtla kotník a vzápětí upadla, protože přehlédla rozsáhlou prohlubeň - už bylo příliš tma. Volnějším tempem udělala ještě několik kroků, současně zaslechla zašustění látky následované zvukem dopadu. Chvíli jí trvalo, než pochopila, že stojí před dobrých pět metrů vysokým srázem. Ten, kdo před ní utíkal, z něj musel seskočit.
Ustoupila, seřídila paprsek svítilny na nejužší kužel a nejslabší výkon a po kolenou zkoumala půdu před srázem. Opravdu, na několika místech nalezla stejné otisky bot jako nahoře na hřebeni. Co byl neznámý zač? Ten skok do tmy byl mimo lidské schopnosti, přesněji mimo její schopnosti a schopnosti kteréhokoliv člověka, kterého znala. Možná, že někteří agenti byli poloviční supermani, proč ne. Ale co by tu takoví dělali? Dohlíželi na ni?
Na žádnou z otázek nenašla odpověď. Zhasla baterku a víc po hmatu než zrakem si vybrala místo k přespání. Spací pytel ji uchránil před chladem, s měkkostí lože to bylo horší.
Cíle dosáhla večer následujícího dne a pak helikoptérou letěla zpět na základnu. Netoužila po ničem než sprše, večeři a měkké posteli. Místo toho na ni čekala Kara.

"Vyhodnotíme průběh celé zkoušky," přivítala ji, "dokud máš všechno v živé paměti."
Následující dvě hodiny rozebíraly chyby, příčiny rozhodnutí a občas i volby, kterými si pomohla. Všechno zaznamenané přístroji, jež byly součástí jejího vybavení. S každou další minutou analýzy měnící se občas ve výčet chyb měla Kristýna pocit, že seržantku víc a víc nenávidí.
"Tak to by bylo všechno," uzavřela konečně Kara. "Řekla bych, že jsi uspěla na výbornou."

Kristýně chvíli trvalo, než si uvědomila, co slyší.
"Po všech těch chybách? Zaváháních?" nechápala.
"Prošla jsi územím nepřátelsky naladěných obyvatel, o nichž si předem vůbec nic nevěděla, zjistila jsi jejich slabá místa, splnila úkol a přežila. Tomu já říkám složení testu na výbornou. A chyby," žena v uniformě pokrčila rameny. "Všichni děláme chyby. A z pohodlí kanceláře, kde máš všechny informace hezky seřazené před sebou, je to něco úplné jiného."
Kristýna chvíli uvažovala a přitom bojovala s touhou jít spát.
"A co ten neznámý, kdo na mě dohlížel?" vzpomněla si.
Kara se zatvářila nechápavě.
Kristýna se vrátila k záznamu. První stopu automatická kamera nezabrala, protože semiinteligentní řídící software v té chvíli věnoval pozornost něčemu jinému, ale její noční průzkum místa odrazu šíleného běžce zaznamenán byl.
Kara si podrobně prohlížela stopy a potom ještě soustředěnéji poslouchala popis situace.
"Musel to být někdo z Agentury, nikdo jiný se sem nemůže dostat," řekla nakonec. "Ale nevím kdo, a to mě pěkně štve, protože tohle je moje základna. Zítra si na místo zaletíme vrtulníkem."

DOTEK ZLA

Kovář a Tomáš Prof s doktorkou Kaňkovou přihlíželi práci doktorky Lavassi. Spočívala v pitvání těl, která před dvěma dny nalezli v hromadném hrobě na pahorku na půl cesty mezi Frenštátem a Kopřivnicí. Prof všech sedmnáct mrtvol nechal pečlivě vybranými muži tajně přenést do jedné z karanténních laboratoří Kaňkové. Poté, co bioložka provedla základní ohledání těl a ve dvou případech i kompletní pitvu, si musela odpočinout. Lavassi se překvapivě nabídla, že další pitvy provede sama, a šéfka biologické laboratoře pomoc ráda přijala.
"Doba smrti před zhruba čtyřmi lety," mumlala Lavassi poznámky, které Prof okamžitě zapisoval.
Zručným řezem oddělila od těla látku.
"Podle čeho jste to odhadla, ani jste s pitvou nezačala?" zajímala se Kaňková.
"Pod zbytky oděvu jsem našla téměř dospělé larvy tesaříků. Tenhle druh se vyvíjí čtyři roky, to znamená, že tělo leží v zemi zhruba právě tak dlouho. Podle stavu textilie soudím, že ho pohřbili krátce po smrti," odpověděla Lavassi bez zaváhání a pokračovala ve virtuosní práci se skalpelem.
Kovář se tvářil, že si udivených pohledů, které si vyměnili Kaňková s Profem, nevšiml.
"Podobně jako v předchozím případě se na horních i dolních končetinách nacházejí četné zlomeniny, bez zjevných známek vyhojení. Pokud se to ukáže důležité, provedeme později mikroskopické ohledání," pokračovala Lavassi v suchém výčtu informací.
"Na levé ruce chybí tři prsty, lebka v okolí levého očního důlku je poškozena. Je možné, že muž byl před smrtí brutálním způsobem oslepen."
Tak to šlo několik hodin v kuse, drobná blondýnka se zdála nevyčerpatelná. Kaňková, Prof i Kovář se střídali ve vyměňování nástrojů a těl.
Nakonec únava a rutina překonaly počáteční hrůzu plynoucí z faktu, že většina mrtvých byla před smrtí mučena, zvykli si i na pach tlejícího masa prostupující všudypřítomný chemický odér formaldehydu.
"U tohoto těla vidím stopy po vpichách jehlou," zarazila se najednou Lavassi. "Kromě Murose je nejmladší, tak necelé čtyři měsíce, a rozklad nepostoupil natolik, aby stopy zahladil."
Doktorka Kaňková stiskla rty, Prof zbystřil.
"Kde jsou a kolik jich tam vidíte?" zeptala se.
Lavassi se sklonila k tělu, v prstech silnou lupu.
"Přisviťte mi," přikázala Profovi. "Rozeznávám čtyři, všechny na rameni, Doprovázela je sekundární zánětlivá reakce, proto jsou stále ještě viditelné."
Pak se narovnala, do čela jí spadala zlatá kadeř vyklouzlá zpod šátku. Její barva zvláštně kontrastovala se špinavým, tkáněmi lidského těla potřísněným overalem.
"Myslím, že mám dost, potřebuji si odpočinout."
Kovář si uvědomil, že sám sotva stojí na nohou.
Se vzájemnou pomocí se očistili, převlékli a pak ještě jednou pořádně umyli. Jankis, jeden z Profových mužů, který po celou dobu laboratoř hlídal, uvařil kávu a na stolek rozložil štědrou porci sendvičů a pár lahví piva.
"Posílá Krystal," vysvětlil.
Profovi to stačilo. Bez dalších otázek sáhl po láhvi, otevřel ji a na jeden zátah vyprázdnil. Lavassi se podívala na Kaňkovou nejistě. Ta beze slova vstala a ze skříňky na zdi přinesla dvě skleničky. Kovář každé podal otevřenou láhev a napodobil velitele Kopřivnické armády. Až když viděl, jak obě upíjejí, otřel si pěnu z rašícího strniště.
Prof omluvně pokrčil rameny a přisunul si druhou láhev. "Tohle je ležák, ten Roman do oběhu nepouští jen tak. Neposadíme se?"
Kovář si uvědomil, že stále stojí okolo prostřeného stolu.
"Můj žaludek si musí myslet, že už mě dávno zabili," prohodil, svezl se do křesla a hladově se zakousl do sendviče.
Nějakou dobu jedli mlčky.
"Shrnu to," přerušil zvuky polykání a občasného žbluňkání nalévané kávy JFK.
"Máte tady sadistického zabijáka, který už několik let chytá poutníky a zabíjí je. Před tím je mučí."
Tomáš Prof se nadechl.
"Nejen to," řekl nakonec. "Využívá ty poutníky i k něčemu dalšímu než je ukojení jeho choutek. Doktorko?" pohlédl na

Kaňkovou.
"Tady panu Kovářovi věřím, i když nám neříká celou pravdu," povzbudil ji, když se biolożka neměla k výkladu.
"Útočníky jsme tak snadno odrazili jen díky němu. Upozornil mě na místo, odkud jim vysílali ostře směrovaným signálem informace a pokyny k přistání."
"Za léta, po která vedu biologickou bázi našeho státu," začala prošedivělá lékařka, "jsem vyvinula postup, kterým se snažím identifikovat nejnebezpečnější viry v okolí. A oslabit je, vyvinout proti nim správnou vakcínu. Je to jako hrát s osudem poker, nikdy nevíte, jakou kartu si vytáhnete."
Odmlčela se, sáhla po sklence a dolila si pivo.
"Mravenčí práce, nesmíte udělat žádnou chybu, jinak pohřbíte celá léta. Lov virů, identifikaci, křížení, porovnávání příznaků onemocnění u zvířat. A po letech práce získám preparát, který chrání například vůči kmeni Lichnov."
"Hranice našeho území na jihozápadě," vysvětlil Prof.
"Pro nemoc je typická poměrně krátká inkubační doba a totální zhroucení lymfatického systému - prostě člověka zahubí extrémní přebuzení jeho vlastní imunitní reakce," navázala Kaňková. "Na zvířatech má vakcína funguje, ale na lidech nemusí. Ten virus může v našem organismu fungovat trochu jinak, nebo jsem vyvinula vakcínu pro jiný kmen," pokrčila rezignovaně rameny. "Zkouška ohněm je test na člověku. A já nejsem zločinec. Až někdo onemocní, pokusím se ho zachránit, to je všechno."
Kovář zachytil smutný pohled Lavassi a vybavil si nedávný rozhovor. Ona věděla, jak se vypořádat s metlou plenící tento svět. Muselo to pro ni být těžké.
"Takže vy si myslíte, že ten někdo zkouší vaše vakcíny na lidech, které odchytne," vyslovil, co z rozhovoru pochopil.
Dostalo se mu souhlasného přikývnutí.
"Ale ten někdo k tomu potřebuje lidi, vybavení, musí zachovávat základní bezpečnostní opatření, aby se mu infekce nevymkla z rukou, musí si dávat pozor, aby se od poutníků sám nenakazil," rozvíjel JFK svou myšlenku.
"Přesně tak," potvrdil Prof.
"To znamená, že to musí být velmi vlivný člověk, musí mít hodně soukromých zdrojů," pokračoval dál Kovář.
"Jedna věc je podezření, druhá důkazy," ukončil debatu rázně Prof. "A věřte mi, jdu po něm a dostanu ho. Za každou cenu. A teď bychom odtud měli odejít. Pošlu své muže, aby pohřbili těla."
"Myslíte si, že tohle dokážete uchovat v tajnosti?" zeptal se Kovář, zatímco vstával.
Rukou mávl k pitevně.
"Pár dní možná," odpověděl Prof. "Pak dojde na lámání chleba a pro někoho to bude buď a nebo - žít nebo zemřít," věnoval Kovářovi vážný pohled.
Ten mu ho stejně vážné oplatil.
"Ale ne dřív, než přiletí obchodníci z Hradiště, čekáme je každým dnem," uzavřel Prof.
Kovář se s Lavassi vracel pomalu do Krystalky. Šli v tichu, každý ponořen do vlastních myšlenek. Pitva potvrdila, že opravdu našli Murosovy ostatky, s sebou si odnášeli jeho agentskou známku. Už nezbyl žádný prostor pro nejistotu.
"Jak jste na tom s měřením?" zeptal se Kovář před dveřmi do hospody.
"Ještě potřebuji získat pár posledních hodnot, nejlépe z trochu odlehlejších míst, a pak budeme mít jistotu."
"Doprovodím vás," přikývl Kovář. "Máme možnost startovního okna, které můžeme otevřít v intervalu t plus 24 až t plus 120 hodin. Další transport připadá v úvahu až za tři měsíce."
"To s rezervou stihnu."
"Čím dřív odsud vypadneme, tím lépe," zhodnotil Kovář, "schyluje se tady k nepěkným záležitostem."
"A co vypátrání Murosových vrahů?" nadhodila.
"Znáte pravidla. Ty hledáme jen v případě, že to byl současně i útok na Agenturu. A to v tomto případě není pravda. I když - přál bych si ho najít a..."
Co by udělal dál, si nechal pro sebe.
Vstoupili do poloprázdného sálu.
"Všichni čekají na obchodníky," vysvětlil hospodský bez ptaní na otázku. "Je to událost roku, Krystal říkal, že přiletí novým Andělem."
Kovář si nebyl jistý, co to znamená, ale nevyptával se.
"Myslím Cepelínem," snažil se mu objasnit hospodský.
Kovář přikývl, pochopil, že hospodský asi myslí vzducholoď.
"Co znamenaly ty významné pohledy, které jste si vyměňovali s kapitánem?" zeptala se doktorka Lavassi, když se s ní loučil na zápraží jejího pokoje. "Žít nebo zemřít?"
"Nejsem zdejší. Nemám vazby na místní lidi a pravděpodobně odsud dříve nebo později odjedu. A někdo" Kovář se pousmál, "by to mohl vidět jako reálnou šanci zbavit se svého protivníka."
Lavassi se zamračila.
"Jako že by vás najal, abyste někoho odstranil?"
Kovář neřekl nic, jen ji dál pozoroval.
"Abyste odstranil právě kapitána Tomáše Profa?"
Tentokrát přikývl.
"A proč proti tomu něco nepodnikne?"
"Cítí se mi zavázán, pomohl jsem mu zachránit jeho lidi. Kvůli tomu riskuje."
"Nerozumím tomu," zavrtěla hlavou doktorka.
"Odhadl, že jsem jistý druh člověka, že nezabíjím za peníze. Navíc je mi zavázán. Proto proti mně nic nepodnikne.
"Takže vsadil život na svůj úsudek, odhad vašich kvalit," přemýšlela nahlas. "Nepodnikl první úder. Řekla bych, že jste

stejný jako on."
"Zajímavá dedukce," usmál se Kovář. "Pokud nemáme být jako ti, proti kterým bojujeme, musím jim dát šanci k prvnímu útoku. Pak, pak můžeme být nelítostní stejně jako oni," dokončil a naznačil úklonu na rozloučenou.
"Už jsou tady!"
Kovář se ze spánku probíral hůř než obvykle a připadal si unavenější než normálně. Možná za to mohlo napětí posledních dnů a nutnost dbát na bezpečnost doktorky Lavassi. Místní muži se sice až dosud projevovali až nečekaně zdvořile, ale Kovář nepropadal iluzím.
"Anděl přiletěl!"
Do Kovářova pokoje se bez zaklepání vřítila doktorka Lavassi.
"Zapomněla jsem zaklepat," zarazila se.
Kovář schoval revolver zpět do pouzdra.
"Jo," přitakal. "Máte štěstí, že nejsem zbrklý střelec."
"Mé kroky přece poznáte po sluchu," mávla rukou nad jeho výtkou. "Tomáš Prof mi slíbil, že pokud dorazíme před uzavřením karanténní hranice, můžeme se dívat na přistání vzducholodi zblízka."
Takže Anděl je opravdu vzducholoď, pomyslel si Kovář. Zvláštní, nosí smrt i život. Příhodný název.
"Má pro vás slabost, že," zkonstatoval a vyklouzl z postele.
"Ach, vy jste mě nevaroval!" zatvářila se Lavassi na oko šokované. "Musím dbát na svou pověst! Vždyť vy jste skoro nahý!"
Po celou dobu ho však se zájmem pozorovala.
Kovář se vsoukal do ještě vlhkého trika, které nestačilo dokonale proschnout.
"Myslíte, že byste se na mě poté, co jste zhlédla mé mužné tělo, vrhla a přišla tak o svou pověst?"
"Tak nějak, počkám venku," zasmála se.
Vzducholoď byla obrovská, větší, než Kovář považoval za možné. Na délku nějakých dvě stě padesát metrů, v průměru třicet nebo čtyřicet, nedokázal to odhadnout. Čtveřice velkých vrtulí spolu s motory zavěšenými na konstrukci napojené na pevnou kostru gigantického trupu vytvářela ohromné talíře vířící černi. Pod trupem byla zavěšena gondola pro posádku a kus pod ní ohromný kontejner s nákladem.
Přistávacímu manévru velel Roman Krystal, jeho obrovitá postava, směstnaná do gumového overalu, byla na první pohled snadno rozlišitelná od ostatních. Konečně bylo lano zachyceno a přitaženo ke kotvícímu stožáru. Vrtule zmlkly a kolos se začal sám od sebe natáčet po větru.
Nejblíž prostoru vzducholodě stály čety pracovníků v nejtěžších ochranných oblecích, kus od nich kordon Profových mužů také v gumových overalech s maskami a dýchacími filtry. Pak následovala padesátimetrová mezera, v ní čekali lidé zainteresovaní na obchodu v čele s Hyvelem. Přihlížející pak oddělovala vnější řada vojáků.
"To všechno je kvůli riziku kontaminace cizími virovými kmeny," vysvětlovala Lavassi polohlasem. Oba stáli na místě, které jim vyhradil Prof - v mezikruží, na opačné straně proti obchodníkům.
"Mají sice vyzkoušeno, že vir obyvatel Hradiště pro ně nemá velkou mortalitu, ale přesto vůbec nedojde k osobnímu setkání. Veškeré zboží bude sterilizováno teplotou sedmdesát stupňů Celsia, včetně obilí."
"Ten kněz!" ukázal Kovář na černě oděného šermíře. "Je přímo pod vzducholodí a šplhá nahoru!"
"Je výjimka. Všichni kněži jsou imunní. Nikdo neví proč, tajemství Vatikánu. Taky jsou prý neplodní ale každá místní holka by s ním chtěla mít dítě. Je velmi oblíbený. Promluví s hradišťáky a pak se vrátí. Kaňková ho nechá v karanténě a teprve potom ho pustí zpátky mezi lidi."
Kovář dál poslouchal a pozoroval průběh celé transakce. Vyměňovaly se látky, obrovské pláty sušeného masa, padesátilitrové barely, podle nápisů s nakládanou zeleninou, velké balíky, u nichž nevěděl, co je uvnitř. Nahoru se nakládaly novotou se lesknoucí motory vyrobené v místní továrně a obilí.
Přestože se chystali příští noc zmizet, chtěl pochopit, jak tento svět funguje. Nakládka a vykládka i přes pečlivou organizaci trvala několik hodin. Kromě Tomáše Profa a jeho lidí dohlížela na celou akci svým bedlivým okem doktorka Kaňková doprovázená několika svými nejbližšími spolupracovnicemi. Kovář si všiml nenápadné ženy vedle šéflékařky. Zapisovala si poznámky stejně pečlivě a rychle jako její nadřízená. Poznal mladou zdravotnici, která mu odebírala krev při jejich prvním kontaktu s Kopřivničany. Odhadoval, že obě ženy zaznamenávají, kdo s čím přišel do styku, a snaží se už na místě identifikovat případná rizika.
Po mnoha hodinách bylo naloženo a vyloženo několik desítek tun nákladu a celá akce skončila. Nosné řetězy na ozubených kolech přestaly rachotit, rozhostilo se ticho plné očekávání.
"Doktorko!" zahuhlal Roman Krystal přes masku a zamával směrem ke Kaňkové.
"Všechno v pořádku! Máte padla, mohou nastoupit desinfekční čety!" zakřičela v odpověď.
Všichni muži, kteří se zúčastnili práce, se na místě svlékli a pak se i se svým předákem přesunuli dál od zboží na určené místo. Kovář si až teď všiml, že tam předem někdo složil nějaké bedny. Bedny s pivem, pochopil, když Roman Krystal jako první zvedl láhev, otevřel ji a pozvedl k přípitku.
"Hej, vy!" zakřičel směrem ke kolosu vznášejícímu se s neskutečnou lehkostí pár desítek metrů nad jejich hlavami. "Máte tam jeden sud ode mě. Tak na zdraví!"
Tím byl obchod i setkání prováděné na dlouhou vzdálenost ukončen, za jásotu nahoře i dole se vzducholoď odpoutala, zvolna nabrala výšku a za chvíli se stala stříbrnou rybou na jasné obloze.
Při odchodu si Kovář po očku prohlížel osoby držící se v blízkosti místního největšího statkáře Hyvela. Většina z nich byli zřejmě lidé jeho společenského ranku. Snad s výjimkou tří mužů, kteří se do rozhovorů nikdy nezapojovali a víc se věnovali okolí. Jeden byl vyšší a i v plášti se zdál hubený, druhý naopak menší, s těžkými rameny a býčí šíjí zápasníka, třetí vypadal jako dvanáct chlápků do tuctu. Všichni však byli příliš daleko na to, aby mohl lépe odhadnout, co jsou

zač.
"Kdy bude konečně dostavěn náš vlastní Anděl?" zaslechl útržek rozhovoru, zatímco spěchal za doktorkou.
"Krystal tvrdí, že už brzo, dřív, než všichni čekají."
"To se někomu nebude moc líbit."
Jindy by se JFK možná pokusil dozvědět víc, ale jejich dny tady se krátily a nic z toho, co se po jejich odchodu odehraje, už pro ně nebude mít význam.
Zbytek dne s doktorkou Lavassi strávili pěšími obchůzkami a dokončovali sběr dat nutných k vyhodnocení. Nikdo si jich moc nevšímal, všichni byli ještě stále plni dojmů z posledního obchodu a lidé vzrušeně diskutovali o novém zboží. Ženy se bavily o nových látkách, které jsou prý lehčí a barevnější než cokoliv, co se dokázalo vyrobit tady, muži hodnotili kvalitu tabáku a množství - minulá dodávka byla prý krácena o víc než polovinu. A přeli se, zda Kaňková našla už konečně lepší desinfekční proceduru, která ho tak moc nezkazí.
"Myslím, že jsme skončili," zastavila se doktorka Lavassi a chvíli studovala miniaturní displej svého přístroje.
Kovář už měl místní geografii nastudovanou. Nacházeli se na nejvyšším bodu cesty mezi Lichnovem a Kopřivnicí. Doufal ve výhled, ale všude okolo rostly vysoké stromy.
"A váš verdikt?"
"Definitivně to potvrdí až analytické středisko, ale vsadila bych své lodičky od Versaceho, že výsledek bude negativní. Sem nebyla žádná virová technologie importována, všechny fluktuace T-pole jsou přirozená záležitost."
"Hm," zabručel Kovář a v duchu už plánoval, jakým způsobem otevřou návratové okno. Von Wonder a interrealitní fyzika to zařídili tak, aby měli několik možností.
"A kdo to je, ten Versace?" zeptal se po chvíli.
Lavassi jen pohoršené zakroutila hlavou.
Až do půlnoci Kovář plánoval všechny podrobnosti jejich návratu. Oblast návratového okna se nacházela těsně za hranicí státu Kopřivnice, to znamenalo, že budou muset překonat ploty a přejít přes strážné. Výhodou bylo, že hlídky byly připraveny na narušitele snažícího se dostat dovnitř a ne naopak. A také to, že po víc než měsíci získal slušnou představu, jakým způsobem je ostraha zařízena, a to přes Profovu snahu tyto informace maximálně utajit.
Nakonec byl se svým plánem spokojen. Čekala je poslední noc tady. Ze židle sebral ručník a zamířil přes chodbu do společné koupelny, zbraň jako vždy s sebou. Umyl se v proudu studené vody a pak s požitkem vytřel každý pór kůže do sucha. Nožem, který už předtím obtáhl na koženém řemeni, zkrátil strniště na pouhý modravý nádech vousů a spokojeně zamířil zpátky. Vřava panující dole v hostinci sem nahoru doléhala jen tlumeně, u Lavassi se už nesvítilo. Musela toho mít po dnešku také dost, usoudil. Sáhl na kliku vlastních dveří a strnul. Ve vzduchu se vznášel sotva postřehnutelný odér pánského parfému. Kovář se vrátil ke dveřím Lavassiina pokoje. Zdálo se mu, že i tady vůni rozeznává, ale mnohem slaběji.
Zhasl slabou žárovku, přešel zpět k vlastním dveřím, stiskl kliku a potlačil do dveří. Vůně byla silnější. Čekal s hlavou nízko u země, revolver namířený to tmavé místnosti, až se neznámý prozradí. Škrtla zápalka, mihotavý plamínek vystřihl ze tmy siluetu opírající se o stůl, pak zazářila cigareta.
"No, možná jste opravdu tak dobrý, jak se o vás říká," promluvil neznámý.
Na ruce, kterou držel cigaretu, měl prsten odrážející narudlou záři ohně. Druhou ruku ozařovala pohasínající zápalka - zbraň nedržel. Kovář se zvedl, revolver už namířený správným směrem.
Neznámým to ani nehnulo.
"Přinesl jsem vám nabídku," promluvil lehce pobaveným tónem někoho, kdo zná své schopnosti a předpokládá, že díky nim zvládne všechno, co si umíní.
Kovář vstoupil do místnosti, byl si jist, že dalšího muže by v malém pokojíku vycítil.
"Jakou nabídku? Co kdybych vám hned napálil kulku do hlavy?"
"To neuděláte, na to vám příliš záleží na vaší sestře. I když, ona to není vaše sestra," muž se opět pobaveně zasmál.
"Mám pro vás obchod. Zabijte do zítřejšího rána Tomáše Profa a my vaši sestru, nebo kdo to vlastně je, pustíme živou a zdravou. Jinak..." nechal větu vyznít do ztracena.
"A kdybyste se chtěl o něco pokusit - já nevím, kde se teď nachází. S chlápkama, jako jste vy, je lepší hrát na jistotu," vysmíval se.
Kovář cítil, jak mu krev tepe ve spáncích. Dával si pozor na spoustu věcí, ale tuhle možnost přehlédl.
"Pokud nebude do rána Prof mrtvý, zatočíme s ní víte jak. Ale předtím se s ní samozřejmě pobavíme."
Kovář bojoval se zuřivostí a vztekem na sebe sama. Zpackal to a ohrozil život Lavassi, kterou měl chránit.
"Tak co, berete to?"
"Beru," vypravil ze sebe přiškrceně. "Kde Profa teď v noci najdu?"
"Máte štěstí. Po celém tom shonu bude spát doma. Sám." Neznámý se zasmál a bez dalších slov prošel kolem Kováře. Opět ho ovanula vůně drahé kolínské a pak už slyšel jen kroky na schodech.

DÁMA A ZMRZLINÁŘ 2

Kristýna Růstová byla za tenhle den teoretické výuky vděčná, i když si nebyla jistá, zda jí někdy k něčemu bude. Fyzika prostě nebyla její silná stránka. Po několika dnech tvrdého tělesně namáhavého zápřahu, kdy trénovala jízdu na koni, ovládání povozu i lehkého zámeckého kočáru, přišel odpočinek vhod. A to nepočítala občas velmi bolestivý výcvik v tvrdém a účinném bojovém stylu, kterého se kupodivu účastnili všichni. V myšlenkách se vrátila ke chvílím na zápasnické žíněnce, která byla v závěru nahrazena udusaným hliněným placem venku. Až příliš tvrdým, položila si ruku

na naraženou kyčel. Netrénovali s lidmi, ale s bojovými stroji obalenými nějakým měkkým plastem, takže při fyzickém kontaktu působily téměř lidsky. Znovu se jí vybavil okamžik, kdy se jí konečně podařilo zachytit útočící paži soupeře a přehodit ho přes bok. Dopadl s těžkým zaduněním, bojový instruktor, který je všechny sledoval od svého přenosného počítače, jí ukázal vztyčený palec.
"Dobrý, Růstová! Hodila jste ho tak šikovně, že si zlomil vaz. Ale pro jistotu mu příště vytočte zápěstí víc doprava, vyhodí mu to i loket!"
Tohle jí trochu nahánělo hrůzu. Na druhou stranu, určitě se to mohlo v budoucnu hodit. Zato trénink v ovládání psího spřežení, to byla jiná káva - čirá radost. Helikoptérou je dvě hodiny vezli někam do hor, kde se pár dní starali o psy, krmili je, učili se jich nebát a jako odměna pak následovala šílená honička po zasněžených pláních s napůl divokými tahouny v zápřahu. Edward si sice zlomil při kolizi ruku, ale to byla cena, kterou byla Kristýna za takový zážitek sama ochotna zaplatit.
"Slečno Růstová?" lektor interrealitní fyziky byl sportovně vyhlížející sympaťák s brýlemi, které bez toho nosil jen proto, aby vypadal alespoň o trochu starší. Neodhadovala mu víc než sedmadvacet.
"Můžete nám říct, co vyplývá pro degradaci technologie na tomto světě? I kdyby vám náhodou část výkladu utekla, všechny nutné informace najdete v tomto vzorci."
Cítila úsměvy, se kterými si ji teď prohlížejí ostatní kursisté.
"No," zamyslela se, "Maurbyho efekt-" začala.
"-se ve své pravé podstatě uplatňuje na světech, kde již nějaká forma inteligence existuje," přerušil ji lektor.
"Tady nikdo nežije, takže rychlost rozpadu moderních věcí je menší," chytila se trochu.
"A je jí mnohem snadnější zabránit. A pominula jste fakt, že se tento svět na magicko technické stupnici nachází až úplně vpravo, stejně jako ten váš, takže -"
"-takže je rezivění ještě pomalejší," doplnila.
Okamžik si ji upřeně prohlížel skrze své brýle, Edward se zasmál.
"Myslím, že větší porozumění od pracovníka kterékoliv z akčních divizí ani žádat nemohu," ukončil lektor.
"To opravdu ne," přikývla a zvrátila se zpátky do opěradla.
Měla pocit, že začíná trochu rozumět jisté řevnivosti a profesionální žárlivosti, která mezi jednotlivými divizemi panovala.
Mladík pokračoval ještě další hodinu ve výkladu, ale už ho neposlouchala. Věděla, že jí její spolužáci - vědci večer při sklence vína bez přemlouvání poskytnou praktické závěry z celého teoretického výkladu.
Během studijního dne si docela odpočinula.
"Rustová?" vytrhl ji z polovičního dřímání strohý hlas Kary.
Překvapeně k seržantce vzhlédla. S nováčky přicházela do styku jen v rámci výcviku.
"Máš návštěvu. Bohužel ho nemůžu jen tak poslat pryč - je to speciální senior agent," pokrčila rameny.
Kristýna nevěděla, jestli si z ní neutahuje, ale zvedla se z křesla a zamířila ven.
Vítr jí jako obvykle vrhl do tváře štědrou dávku narůžovělého prachu, ale už na něj byla zvyklá. Přivřela oči a nasadila si brýle s bočními chránítky.
Na přistávací ploše stály dva vrtulníky. Jeden velký, který sem zalétal běžně, druhý menší, vypadal napůl jako hračka. Před tím menším stál velký černoch v džínové bundě a kalhotách. Jeho černá pleť se v záři slabého slunce namodrale leskla, ani volně střižený oděv nedokázal zakrýt až nelidskou svalnatost a hranatost jeho postavy.
"Ahoj, skoroagentko," pozdravil ji.
"Nazdárek, verbíři," oplatila mu úsměv. "Co ty tady?"
"Rád si občas zaletím na začátek druhohor nějakého zrcadlového obrazu Země. Jura, to je prosté moje nejoblíbenější geologické období."
"Chyba, agente," opravila. "Tady se nacházíme teprve v triasu."
"Trias, Jura, uhel, všechno jedno."
Prohlížel si ji, ústa prohnutá do zárodku úsměvu. Až na jiskřící oči vypadal naprosto vážně, jak obvykle hranaté obličeje velkých mužů vypadají. Pokud se nesmějí, pokračovala v myšlenkách. To je pokaždé proměnilo.
"No a dozvěděl jsem se, že tady, v pustině druhohor, strádá jistá dáma, která by ráda chtěla pracovat pro EF a propadá ze všech testů. Tak jsem si řekl, že by si potřebovala odpočinout a relaxovat, aby své ubohé výsledky alespoň trochu vylepšila."
"Tvé zprávy jsou naprosto chybné," zasmála se. "A to jako ty máš být tou relaxací?" zatvářila se udiveně.
Pozvedl ruce v přemrštěné parodii jejího vlastního gesta.
"A řekl bych, že zatraceně velkou relaxací."
"Ráda tě vidím, verbíři," přistoupila k němu a lehce ho políbila na tvář. Přitom si musela stoupnout na špičky. "A co nabízíš? Přinesl jsi aspoň špekáčky, abychom si mohli uspořádat táborák v pustině? Maso místních bestií není k opékání vhodné. Tuhé a páchne."
"Zkoušela jsi to?"
"Aby ne," zasmála se.
"A co bys řekla příjemné večeři v nějaké restauraci na Montmartu?" nadhodil.
Podezíravé se na něho podívala.
"To má být vtip?"
Jen zavrtěl hlavou.
"Máte nárok na volno, nebo ne? A kde ho trávíš, do toho nikomu nic není. A já tu mám vrtulník. Za půl hodiny se má tenhleten vracet. Jeden kamarád u transportních mi otevře parazitický tunel. Není to úplně košer, ale kde není žalobce,

není soudce."
Obrátil oči v sloup, jako by hledal božské vševidoucí oko.
Váhala jen okamžik.
"Ale obávám se, že večerní šaty tu nemám," prohodila pouze.
Boorman pokrčil rameny.
"Holt to budou muset v té restauraci nějak přetrpět."
Zdálo se to neskutečné, ale za půl hodiny už přistávali na plošinu umístěnou na střeše jednoho z nejvyšších činžáků v Paříži a za další usedali ke stolku v malé hospůdce skýtající výhled na rušné montmartrské náměstí obklopené charakteristickou členitou zástavbou.
Boorman prohodil s číšníkem pár slov a za chvíli před nimi stála karafa s vínem a jídelní lístky.
"Kde ses naučil tak dobře francouzsky?" zeptala se.
"Už dávno, v armádě. Můj přízvuk začíná být poněkud archaický."
Chvíli v tichu zkoumali menu a Kristýna přemýšlela, kolik let může vlastně Boormanovi být. O programech prodlužování života používaných Agenturou zatím jen slyšela. A to málo patřilo spíš do říše science fiction než do reálného života.
"Jak se dostaneme zpátky?" chtěla vědět, když si objednali.
Boorman odsunul lístek, rozhlédl se a zatvářil se navýsost spokojeně. Drobné stolky a křesla v porovnání s jeho tělesnými proporcemi připomínaly dětské hračky.
"Mám domluvený podobný tunel k návratu na základnu. Maufry poskytuje korektní služby, tam a zase zpátky," vysvětlil.
Bezprostřednost, s jakou si vychutnával kosmopolitní a současně útulnou místní atmosféru, ji nakazila.
Usrkla víno, do uklidňujícího ruchu restaurace zapípal mobil. Zpočátku velmi potichu, pak najednou hlasitě a melodie se naráz změnila.
"Sakra," zaklel Boorman, jeho uvolněnost byla pryč.
Vytrhl telefon z náprsní kapsy džínové bundy a na okamžik ho přiložil k uchu.
"Budu tam," ohlásil a zavěsil.
"Máme smůlu," zkonstatoval. "Musím do české centrály a ty bohužel se mnou. Samotnou tě do fušařského transportního okna nemůžu pustit."
"Jak se tam dostaneme?" zeptala se.
Boorman se zvedl, na stůl položil bankovku a razil jí cestu ke dveřím změtí stolků a křesílek. Najednou sem nepatřil a lidé mu uhýbali z cesty.
"Taxíkem na soukromé letiště, pak business jetem nad Česko," zatímco zastavoval taxík, podíval se na hodinky.
"A pak padákem, abychom to stihli včas. John hlásí návrat s rizikem tři, to znamená, že bude mít někoho v patách, taky může být zraněný. Budeme mu poskytovat backup. Pokud nás tam von Wonder dokáže dostat."
No, jako rande se to moc nepovedlo, usoudila Kristýna, zatímco nasedala, na druhou stranu, nenudí se. Nechala situaci volný průběh. Citroen se zhoupl, když Boorman nastoupil do vozu.
Řidič, malý snědý chlapík s výrazným afro účesem, se při udání adresy jen zašklebil a šlápl na plyn s bezstarostností rodilých Pařížanů.

TŘI PROTI ZLU

Neprůstřelné tkaninové vložky do bundy a kalhot, granátový bandalír, brašna se čtyřmi rezervními zásobníky se zvětšenou kapacitou, kontrola pěti sad nábojů do revolveru v opaskových závěsech, pistole Glock P30 a v ní další zásobník, Bezděchův nůž do pouzdra na levé stehno, další útočný na spodní stranu předloktí a poslední, vrhací, do pouzdra na botě. Shora zaznělo soví houkání a skřek pronásledovaného jestřába. Kovář zakroužil rameny, předklonil se a pak si dřepnul, aby se ujistil, že výstroj sedí, jak má. Byl spokojen. Na hlavu si nasadil masku s binokulárními objektivy spřaženého noktovizoru a infračerveného konvertoru. Akumulátorům chvíli trvalo, než se po měsíčním odpočinku v hlíně probudily, ale pak všechny hodnoty naběhly na uspokojivé parametry. Kovář s prvním rozhlédnutím čekal, až si na svět přízračných duchů opět přivykne. Úplně nakonec si nezakrytý zbytek tváře, krk i předloktí - veškeré části kůže, která mohla být při pohybu odhalena - načernil maskovací hlinkou.
Kde bydlí Tomáš Prof, věděl přesně.
Profova chalupa byla dřevěnice s kamennou podezdívkou utopená ve stráni. Vzduchem se neslo cinkání zvonců ovcí v ohradě, někde líně štěknul pes. Kovář opustil cestu, po které přiklusal, a vyšplhal vzhůru do krátkého, ale prudkého svahu a pak se pomalu a soustředěně rozhlížel. Jistý si nebyl, ale zdálo se, že ho nikdo nesleduje. Jestli už tady někdo čekal - to byla jiná věc.
Nalevo od stavení, mezi dvěma starými třešněmi, infrakonvertor po pěti minutách napjatého čekání vykreslil difúzní obraz lidské postavy ležící na zemi. Kovář chvíli přemýšlel a snažil se zrekapitulovat veškerá svá setkání s Tomášem Profem. Neznal ho, ale jedno věděl jistě - byl to zkušený, prozíravý a opatrný muž. Sklouzl se svahem dolů zpět na cestu a rychle, jako někdo, kdo nemá co skrývat, zamířil rovnou k Profově chalupě. Byl to logický, i když trochu nervy drásající přístup. Na nervy si Kovář nestěžoval. Najednou měl místo nich ocelová, chrómem a niobem dopovaná lana, vztek a strach přetavil vůlí ve studené odhodlání.
Branku v nízkém plotu spořádaně otevřel, pod nohama mu zapraskaly drobné oblázky. Světlé. Odhadoval je na vápencový štěrk z blízkého kamenolomu. Chodníček ho dovedl až k zanedbaně vypadajícím dveřím. Zvonek ani s

pomocí noktovizoru nikde nezahlédl, proto zaklepal. Rychle a rázně.
Dveře se otevřely vzápětí, nemohlo být pochyb - obyvatel dřevěnice už o něm dávno věděl.
Přístroje Kovářovi ukázaly, že před ním opravdu stojí Tomáš Prof. Bez ohledu na to, že na spodním patře cítil studený polibek jeho pistole, schoval svou vlastní, kterou mu ještě před okamžikem mířil na břicho..
"Můžeme si promluvit uvnitř?" požádal.
"Jistě, proč jste přišel?" zeptal se Prof, otočil se a zamířil zpět do pokoje.
"Chtějí, abych vás zabil."
"Napadlo mě to," prohodil Prof přes rameno. "Zavřete za sebou a zajistěte dveře na všechny tři petlice. Pak prvními dveřmi vpravo. Postavím na kávu."
Kovář vděčně přijal kameninový hrnek plný vonící tekutiny. V chalupě byla zima, Prof přesto chodil naboso, jen v šortkách. Pistoli teď odložil na stůl. Jeho poloviční pleš odrážela rozptýlené světlo tak dokonale, že se v noktovizoru jevila jako reflektor.
"Mají mou sestru. Chtějí po mě, abych vás zabil. Pak ji prý pustí," prozradil mu Kovář.
"A co vy na to?" chtěl vědět Prof a usrkl kávu.
"No, nevěřím jim. Mimo jiné."
"A co chcete po mě?"
"Místo, kde ji drží. Řekl bych, že víte, kdo za tím stojí."
Prof se zvedl, škrtl zapalovačem a rozsvítil olejovou lampu. Přehlédl Kovářovo vybavení krátkým pohledem.
"Z kterého pekla jste vylezl?"
"Mně se jako peklo jeví váš svět."
"Taky pravda," souhlasil Prof.
Z šuplíku selsky vyhlížející kuchyně vytáhl tlustou složku s papíry.
"Za únosem vaší partnerky stojí Jiří Hyvel, to jste si stejně dávno domyslel. Je tak mocný, že tvoří opozici všem ostatním členů městské rady, včetně Romana Krystala. I když tímhle svým činem přestoupil jistou hranici."
"Ale kde ji drží?"
Prof sáhl do složky a vytáhl nákres budovy postavené do tvaru zavřeného C.
"Tohle kdysi býval statek, dnes je to jeho sídlo. Ta bílá stavba na svahu hřebene Červeného kamene, určitě jste ji nepřehlédl."
Kovář přikývl, plamen petrolejky hořel klidně a ustáleně, stíny na stropě připomínaly dva tváří v tvář sedící démony, jejichž těla začínala někde v nekonečnu.
"Dnes je to jeho rezidence, ze zvířat tam chová jen koně. Ti jsou v horním křídle, v dolním přebývá asi čtyřicet chlapů, pohotovostní jádro jeho soukromé armády. On sám žije ve vile postavené prakticky na střeše starého statku."
"A kam přesně ji zavřeli?"
"Na starém statku měli velké sklepy, tady," ukázal Prof na mapu budov. "Vchod do té části je tady."
"Jak moc se na to mohu spolehnout?"
Kapitán kopřivnické armády pokrčil rameny.
"Ani já, ani nikdo z mých lidí v Hyvelově sídle nikdy nebyl. Střeží si své soukromí. Ale vím, že když to před patnácti lety přebudovával, nikam neodvážel velké množství materiálu. A vybudovat velké sklepení chce své."
Kovář přikývl na znamení, že rozumí. Moucha probuzená ke své škodě ze spánku spirálou prolétla úzkým hrdlem petrolejky a spáchala sebevraždu žehem.
"Tady je malý dům, de facto bunkr s kulometnými střílnami střežící bránu do vnitřního prostoru. Uvnitř jsou vždy čtyři muži, další dva patrolují venku. Na střeše statku okolo vily hlídají další dva."
"Jak se dostávají nahoru?"
"Po žebřících z vnitřní strany."
"Víc než statek nebo rezidenci mi to připomíná pevnost," zkonstatoval Kovář.
"Vnitřní dvůr je osvětlen, na stožárech jsou navíc dva pohyblivé světlomety."
"Není to nemožné," zhodnotil po dlouhém mlčení Kovář. "Ale také ne jednoduché."
"Ještě jsem neřekl všechno. Po stranách, nad konírnou a kasárnou, jsou dva menší stožáry, každý nese reflektor, který nesvítí. Jankise tak odhalili, když slídil okolo. Tvrdil, že to je nějaké černé světlo, které není vidět. Myslím, že to Hyvel nějakým způsobem dokázal koupit od obchodníků z Bratislavy. Nic jsem mu však nedokázal."
"Infra, aktivní kombinované s pasivními. U nás to už měli Němci na konci druhé světové války," zachmuřil se Kovář.
"To trochu mění situaci.
"Prosím?" nechápal Prof.
"Zapomeňte na to, mluvil jsem, místo abych držel jazyk za zuby. Jak moc jsou ty mapy přesné?" chtěl vědět.
"Z fotografií, z desítek fotografií," prozradil Prof.
"Jdete po něm dlouho," zhodnotil Kovář a dopil svou kávu.
"Ano, čekám, kdy udělá chybu. Je to parchant, který si myslí, že může všechno. Stejně jako diktátoři, kteří ovládají městské státy okolo nás," ucedil Prof skrze zuby.
Kovář si půjčil pravítko a chvíli něco vyměřoval.
"Vila vrhá stín, stín pro infra reflektory. Pokud čidla, která má Hyvel k dispozici, nejsou moc citlivá, dostanu se tam."
Prof si Kováře chvíli přeměřoval.
"Jste šílenec, ale možná vám nic jiného nezbývá, než jednat šíleně. Až se dostanete na střechu ze směru, který jste ukázal, budete potřebovat, abyste měl volný prostor dole. Pomůžu vám. Sám, armádu do toho tahat nemohu. A taky s váma nepůjdu dovnitř. Když mě zabijí venku, Jankis, můj zástupce, bude vědět, jak z toho. Pokud bych to schytal

někde v Hyvelově rezidenci, měli by smůlu všichni lidé, kteří na mě spoléhají."
"To je víc, než v co jsem doufal," řekl Kovář a podíval se Tomáši Profovi do očí.
"Teď musíme vyřídit toho chlapa, co číhá ve stráni," změnil kapitán kopřivnické armády téma. Na dlouhé děkovací řeči očividně moc nevěřil.

Lenka Lavassi se probudila na zemi, s otlačeným bokem a tupou bolestí v hlavě, kterou zanechává omámení chloroformem. Věděla to, protože jednou se jím přiotrávila ještě v době studií medicíny. Podlaha byla špinavá, do tváře ji tlačila ostrá zrnka chutnající po cihlách a myšině. Ve vzduchu se vznášely i další pachy, které zatím nedokázala rozeznat.
Někdo ji zavřel do sklepa, pochopila. Pohnula nohama i rukama. A nesvázal ji, zjistila s úlevou.
Sáhla do kapsy a vytáhla benzínový zapalovač. Jednu z věcí, která patřila k doporučené agentské krabičce poslední záchrany. Škrtla, kamínek vydal svůj charakteristický zvuk a třícentimetrový plamen vyťal temnotě políček.
Lavassi potlačila výkřik a okamžitě zhasnula. Už věděla, co byly pachy, které jí podvědomí zakázalo rozpoznat. Pach lidských výkalů, krve, zvratků, všechno kořeněné esencí hnijícího masa. Toho zde nemohlo být mnoho, jen pár kousků, které před týdny, možná měsíci, odpadly z mučených těl. Bojovala se strachem, panikou. Vzpomněla si na dávno zapomenutou poučku, dýchala otevřenými ústy, zhluboka a rychle.
Nacházela se v mučírně, krátký záblesk světla jí to prozradil s příšernou jistotou.
Hyperventilace jí pomohla najít vnitřní rovnováhu. Možná to byl jen klam, olejová vrstva na moři rozbouřené hrůzy. Ona nebyla trénovaná pro podobné situace a možná že žádný trénink nemohl člověka připravit na ocelové konstrukce schované ve tmě okolo, nástroje určené k utrpení, ponižování a dlouhému zabíjení.
Když se nevzpamatuji, čeká mě právě tohle, opakovala si stále dokola.
Znovu sáhla pro zapalovač a při pohybu si uvědomila, že v podpaží stále cítí mrtvou váhu pouzdra s revolverem. Podcenili ji tak moc, že ji ani neprohledali. Zhluboka se nadechla. Musí se pokusit utéct, a pokud to nedokáže, musí si vydobýt příležitost vpálit si kulku do hlavy. Jinak bude umírat dlouho a bolestivě - tím si byla jistá.

Kovář se plazil trávou směrem k Hyvelově sídlu. Zpočátku si myslel, že se Prof spletl, když mluvil o infračervených reflektorech. Ve vzdálenosti zhruba půl kilometru se však na chvíli rozsvítily a pak zase zhasly. Zřejmě je provozovali v přerušovaném režimu. Nenechal se zlákat k rychlému postupu a postupoval stále stejně opatrně. Jen díky tomu nepřehlédl muže, hovícího si v prohlubni. Kouřil cigaretu, upíjel něco z lahve a vypadal celkově spokojený. Vedle sebe měl položenou pušku s vyčnívajícím hranatým zásobníkem. Kovář využíval občasných poryvů větru, a tak se mu dostal až na dosah. Daleko předsunutá hlídka měla smysl, jen když existovalo spojení s velením. Nemusel čekat dlouho.
Muž sáhl po přístroji skrytém za kamenem a několikrát zatočil klikou.
"Tady Vokál, všechno v pořádku, jako vždycky," ohlásil se.
Odpověď Kovář neslyšel.
"Rozumím, mám si dát pozor," zabručel muž. "Šéfové se prosté pomátli," dodal, když položil sluchátko.
V tu chvíli mu Kovář skočil na záda, srazil ho pod sebe a nožem mu přejel po hrdle. Infračervené reflektory se opět rozsvítily, viděl je jako dvojici oslepujících sluncí. Stín začínal pár desítek metrů před ním. Ve chvíli, kdy pohasly, vyrazil po břiše a loktech vpřed.

Hyvel seděl v křesle, v ruce sklenku dovozové whisky, a znechuceně pozoroval Kirskeho, jednoho ze svých tří bodygárdů. Nejchytřejšího, možná až příliš chytrého.
"Kdy se dozvíme, že je Prof mrtvý?" vyštěkl.
"Až ho začnou hledat jeho vlastní lidé," odpověděl mu Kirske klidně.
Statkář do sebe překlopil zbytek drinku, ale pak se opanoval. Nebylo dobré dávat najevo nervozitu - ani před vlastními lidmi.
"A jak to odhadujete vy? Zvládne ho?" zeptal se. "Wanzel tvrdí, že ten chlap je vážně dobrý."
"To je Prof také. Bude to jeden proti jednomu."
"Zvládne to?"
"Když se rozhodne, tak má šanci," připustil Kirske po chvíli a bez ptaní namíchal svému šéfovi další drink.
"Když se rozhodne? Co tím myslíte?" zareagoval vztekle Hyvel.
"Myslím tím to, že jsem nechal zdvojnásobit hlídky, změnil jsem harmonogram střídání. Člověk nesmí nikdy spoléhat na to, že odhadne, co udělá chlap, jako je ten Kovář."
"Dobře, to je dobře," přikývl po chvíli přemýšlení Hyvel. "Opatrnosti není v takovém případě nikdy dost.
"Kdyby se sem náhodou, nějakou neskutečnou náhodou opravdu dostal, půjde si pro tu ženskou," přemýšlel nahlas.
"Ano, pane," potvrdil Kirske.
"Tak to zařiďte tak, aby v kryptě zůstal s ní."
Krypta byl eufemismus pro mučírnu, Hyvel slovo mučírna neměl rád. Připadalo mu příliš přímočaré, příliš odhalující.
"To je docela dobrá pojistka, stačí zmáčknout jediné tlačítko a všechny dveře se zablokují," souhlasil Kirske. "Ale on se sem nedostane."
"Tím lépe," přikývl Hyvel.
Krátký rozhovor ho uklidnil. Měl všechny trumfy v rukou a právě rozjížděl největší obchodní operaci svého života. Tomáš Prof v duchu zaklel. Pohybujících se stínů tady bylo nějak mnoho. Napravo i nalevo od bunkru pochodovali vždy dva muži, ne pouze jeden, jak bylo obvyklé. Míjeli se přibližně uprostřed a pokaždé utrousili pár slov. Že by Hyvel něco tušil? Nebo to byla jeho pojistka, protože až tak docela nevěřil, že se mu Kováře podařilo zlomit? Nebo to

souviselo s něčím úplně jiným?
Čtyři muži. Kolik času ještě Kovář potřebuje, aby se dostal dovnitř? Nechal myšlenku rozplynout se a soustředil se na odhad vzdálenosti. Pak se posunul až ke stěně bunkru a vyměnil zásobník za druhý s náboji se slabší laborací prachu, na hlaveň pistole vyrobené Romanem Krystalem nasadil tlumič od stejného návrháře. Zvuk náboje vypáleného podzvukovou rychlostí s ním nebyl hlasitější než decentní zakašlání distingované dámy do kapesníčku. Sice bylo nutné pečlivěji mířit, ale nic na světě není jednoduché. Na to si Tomáš Prof už dávno zvykl.
Kovář pomalu stoupal vzhůru, stehny, bicepsy i předloktími jak nejsilněji dokázal svíral dvě k sobě kolmé stěny budovy. Ve chvíli, kdy si myslel, že už to dál nejde, že spadne, konečně našel spáru, nebo alespoň její náznak. Zeď byla extrémně hladká a poskytovala jen minimální chyty, v původním místě, zastíněném vůči infračerveným reflektorům, se vůbec nedokázal dostat nahoru a musel to zkusit jinde. Teď mu chyběl poslední metr, ale už mu nezbývaly žádné síly. Hranou podrážky levé boty našel další miniaturní prohlubeň, přitiskl ruce ke kolmým zdem a nastoupal dalších pár centimetrů. A znova, a ještě kousek. Oddechoval přerývaně, byl si jist, že ho musí slyšet na kilometry daleko. Od země ho dělilo šest sedm metrů, střecha byla zdánlivě na dosah. Snažil se vydýchat, dopřát zmučenému svalstvu odpočinek, jenomže to moc nešlo. Pokud by jen o trochu povolil, spadl by dolů.
Nikdy nic nejde podle plánu, běželo mu hlavou. A když nejde podle plánu víc věcí, je lepší to zabalit. Takové rozhodnutí jemu i mužům pod jeho velením několikrát zachránilo život. Jenomže on teď nemohl ustoupit, nemohl, protože někde ve sklepě čekala Lenka Lavassi, žena, kterou měl ochránit. Našel novou spáru, nepatrnou rýhu ve fasádě. Opět se posunul výš. Kousek nad sebou slyšel přibližující se a zase se vzdalující kroky hlídky, věděl, že už dlouho nevydrží a svaly mu vypoví službu. Nemohl couvnout. Mohl umřít, ale nemohl couvnout. Ne tentokrát. S nadlidským vypětím sil se mu podařilo dostat hlavu nad hranu stěny a bradou se zaklesnout za střechu. Každý kilogram, o který si mohl ulehčit, mu přinášel nekonečnou úlevu.
Muž ve volné bundě kráčel od něj, jeho silueta se rýsovala proti zářícím oknům vily postavené na střeše bývalého statku. Druhá hlídka, ta vzdálenější, se naopak přibližovala, ale nebylo pravděpodobné, že z takové vzdálenosti, napůl oslepena světlem vily, rozpozná hlavu těsně u země. Jenomže tu byla infra čidla. Záleželo na jejich citlivosti a na tom, jak dlouho bude Kovář na jednom místě. Bližší strážný došel k bodu obratu, prohodil se svým protějškem větu, otočil se a pokračoval v patrolování. Kovář si stále nebyl jistý, zda si může dovolit přehmátnout a zachytit se střechy, zda nespadne, zda ho paže, které přes ochromující bolest téměř neovládal, opět poslechnou.
Tomáš Prof kalkuloval a čekal, až se muži přiblíží k vybranému místu. Pistoli s namontovaným tlumičem držel uvolněné ve svěšené ruce. Nejprve bude muset zabít dva, kteří budou proti němu stát natočení tváří, pak ty, co se od něj budou vzdalovat. Tím pádem se ale bude muset podívat směrem k osvětlenému dvoru Hyvelova sídla a bude oslněn. S tím však nemohl nic dělat. V tomhle okamžiku, nebo až v tom dalším? Načasování často rozhodovalo o úspěchu, neměl ponětí, s jakými překážkami se mohl Kovář setkat.
Kovář se soustředil na obraz muže zprostředkovaný pasivními infrasenzory, samotný noktovizor byl zahlcen světelným pozadím vily. Blížil se pravidelným krokem, kterým byl zvyklý pochodovat celou noc. Už nebyl dál než sedm osm kroků. Kovář byl vděčný za každý okamžik odpočinku. Třeba ho nezahlédne, třeba vykoná ještě jedno kolo nekonečné obchůzky. Náhle na rozmazané skvrně obličeje vyskákaly rudé skvrny, červeným halem rozptýleného tepla obklopená silueta se pohnula. Kovář zaúpěl, sevřel zeď nohama, jak nejsilněji dokázal, švihl rukou k pouzdru na opasku, vytrhl z něj pistoli a bez míření, řízen instinktem a dlouholetou zkušenosti, vystřelil. Rukou bez citu ho trefil jen někam do stehna nebo do lýtka. K jeho štěstí se strážný neudržel na nohou a padl za zem - přímo do dráhy se zpožděním vypálených výstřelů.
Tomáš Prof odstoupil od stěny, která ho dosud kryla, mírný stoj rozkročný, pistoli sevřenou v obou rukou, paže mírně pokrčené v lokti. Stisk spouště, naučené vyrovnání zpětného rázu, přesun záměrné, další výstřel. Nedýchal, nepřemýšlel, střílel. Dva muži hroutící se k zemi; strojově přesný přesun směru palby, třetí pufnutí, tentokrát zasáhl nepřítele do ramene. Tlumený výkřik, muž zdánlivě nekonečně pomalu padající k zemi. Rychlá série výstřelů shora. Prásk, čtvrtá kulka přímo do hrudi.
Zbýval poslední z hlídačů. Ke své smůle strnul zmražen panikou, zbraň jen napůl pozvednutou, s hlavní směřující k zemi. První zásah dostal příliš nízko do břicha, druhý už přesněji, nalevo od středu hrudníku do blízkosti srdce. Kovář využil opory, kterou mu poskytla pravačka se zbraní, a konečně se vysoukal až na střechu. Dlouhá dávka druhého strážného oholila dlažbu metr od něj. Sám neschopný přesně zamířit vystřílel zbytek zásobníku rovnou ještě vleže, štěkání pistole proti rachotu automatické palby. Předposledním nábojem trefil hlídače do krku. Rozječela se siréna. Pokus o tichý průnik byl v tahu. No a co, stejně to nevzdá. Bylo to jisté jako fakt, že dnes v noci ještě umře spousta lidí.
Prof zaváhal jen na okamžik. Vystartoval k místu, kde padli k zemi strážní, periferním viděním registroval zatím chaoticky vířící světelné kužele reflektorů rodící se z noci. V běhu vrazil pistoli do pouzdra, shýbl se pro zbraň prvního mrtvého, druhá ležela jen o kousek dál. Nikdy předtím je neviděl, krátké hlavě s masivním perforováním chladičů, mohutné talířovité zásobníky. Pokud měl mít Kovář alespoň minimální šanci uspět, potřeboval pomoc. Otočil se směrem k bunkru hlídačů právě včas, aby spatřil otevírající se pancéřované dveře. Stiskl spoušť, těžký automat zachraptěl, hlaveň se při třetím výstřelu neovladatelné zvedla, nejrychlejší z obránců už však klouzal k zemi, paprsek reflektoru ozářil krví se lesknoucí ocel za jeho zády.
Kde tyhle kvéry Hyvel splašil? Jak obešel dohlížecí zákony? mihlo se Profovi hlavou. Na druhou stranu byl rád, že je teď má, a doufal, že v těch mohutně vyhlížejících zásobnících je co nejvíc nábojů.
"Do úkrytu, pane!" zavelel s nečekanou autoritou Kirske. "Jsou tady nahoře a útočí z více stran!"
Hyvel se zvedl ze svého křesla, v ruce stále sklenici s whiskou. Ve statkářově tváři se neodrážel strach, ale vztek.
"Jestli mi rozbijou jediný kousek," střelil pohledem k vitríně s dováženým křišťálovým nádobím, "stáhnu z nich kůži

zaživa!"
"K zemi!" zařval Kirske, skočil vpřed a srazil svého šéfa na zem za křeslo. Současně se roztříštilo okno, zvuk sypajícího se skla zanikl v explozi granátu.
"Taková bezohlednost!" téměř skučel statkář a pohled upíral na křišťálové suťoviště všude kolem. "Vždyť tu mohli být i poctiví lidi!"
"Takoví tu nejsou," řekl přesvědčeně Kirske. "Musíte se jít schovat, pak budeme mít větší prostor k tomu ho dostat."
"Heinrichu!" zaječel Hyvel, zatímco poslušně sledoval Kirskeho směřujícího ke schodišti dolů, do nižších pater sídla.
Ze dveří do kuchyně se vynořil mohutný muž s čerstvým šrámem přes čelo. Tlaková vlna exploze nenechala jediné sklo ve vile celé. Někde blízko zaječely další dávky, krátké, ne víc než dva tři náboje za sebou.
"Chci tu ženskou mrtvou. Kdyby se k ní náhodou dostali a ona svědčila, jsme všichni nahraní, rozumíš? Mrtvou bez nějakého hraní. I mrtvá bude jako vějička fungovat stejně dobře!"
Kolohnát se ušklíbl, podíval se na Kirskeho a vytáhl z pod saka revolver s tak krátkou hlavní, až se zdálo, že žádnou nemá. Se zaklapnutím zasadil do držáku vedle nábojového válce úzkou čepel. Bez dalších slov zamířil po schodech dolů.
Doktorka Lavassi se postavila zády ke stěny tak, aby až dotyčný vejde od něj byla pouhý krok. Nutila se dýchat a nezadržovat dech, střeva se jí vlnila strachem, potřebovala na záchod a nevěděla, zda v dalším okamžiku nezačne zvracet. Svůj malý revolver držela jako obušek v pravé ruce. Bylo jí jasné, že musí udeřit tvrdě, bez zábran. Pokud to nezvládne, skončí na mučících strojích ukrytých ve tmě. Ta představa jí dávala odhodlání a současné živila strach v jejím nitru. Zvenčí zaznívala tlumená, chaotická střelba.
Ze dveří vily se vyřítili dva horlivci, Kovář je smetl zdvojenou dávkou eMPé pětky a bleskově nasadil další granát. Střelil ho dovnitř vily rozšklebeným oknem, noktovizor utlumil záblesk, současně JFK ze tmy vylovil paprsek světlometu. Charakteristickým hlasem se poprvé rozječel kulomet. To bylo špatné, se stovkami nábojů v nábojovém pásu se dal odrazit útok celého praporu, ne jen dvou šílených mužů. Vzápětí se probudil další kulometčík. Ne špatné, prostě totálně mizerné.
Prof si uvědomoval, že náhle vrhá ostrý stín - to znamenalo, že jeho záda poskytují skvělý cíl, měl pocit, jako by ječeni kulometů zesilovalo, jak se hlavně natáčejí jeho směrem. Přesto pokračoval původním směrem a střídavou palbou z obou ukořistěných automatů kryl okna i dveře domu strážných. Nábojů bylo v zásobnících příjemně mnoho. Nemířil, ale přesto dokázal slušně zasahovat ta správná místa a viděl, jak matné stíny, snažící se vyběhnout nebo přímo z oken opětovat jeho palbu, padají k zemi v křečovitých záškubech. Zem napravo od něj se zvedla v širokém vějíři, kužel reflektoru ho sledoval jako přilepený. Už ho měli, pokud to kulometčík nezvorá, při dalším oblouku palby z něj udělá sekanou. Ve dveřích se objevil další muž, Prof ho přibil k zemi a běžel dál. Každý jednou umře.
Kovář vběhl do vily, úderem pažby rozbil kouli stropního světla, bez ohledu na střepy bleskově vyšrouboval žárovku a pak do závitu vrazil malý válec. Střepy skla, rozeseté všude kolem, se oslnivě leskly v bílé záři reflektoru, který ho pronásledoval. Packy mechanismu, schopné přizpůsobit se jakémukoliv závitu, se rozevřely se slyšitelným zaklapnutím, vzápětí všechny zvuky vymazala palba drásající fasádu budovy. Najednou se rozhostila absolutní tma - inteligentním akumulátorem generovaný proudový náraz pomocí superponovaných elektromagnetických pulsů spálil vinutí motorů napájejících síť a pak ještě vyřadil většinu pojistek celého systému.
Bitevní vřava umlkla v sekundovém šoku, Prof se vrhl stranou, válel se v divokých kotoulech a snažil se co nejvíc vzdálit z místa, kde se před chvílí nacházel.
Kovář vyběhl z vily a napůl sjel, napůl seskočil po žebříku dolů.

Palba propukla nanovo. Zmatená, divoká, vražedná. Žhnoucí hlavně automatů, zdánlivě nekonečné nábojové pásy mizející děsivou rychlostí.
Z kasárenského křídla se vyhrnuli muži. Kovář je přinutil krátkou dávkou zalehnout, ve chvíli, kdy opět začali vstávat na ně obětoval granát a posledním si prorazil cestu dveřmi, za kterými se podle Profa skrývalo vězení.
Prof se plížil pryč, v ruce jeden z automatů a zásobník z druhého. Vypadalo to, že ten ďábelský Kovář ještě neumřel a pokračuje dál. Přál mu úspěch, ale dál to byla už jen jeho práce. Náhle na noční obloze vzplála rudá a za ní zelená a zase rudá světlice. To byl signál kopřivnické armády - signál Nejvyšší nouze. Předchozí vzrušení z boje nahradil pocit úzkosti. Co bylo k čertu tohle?"
Zvedl se na nohy a poklusem vyrazil k nejbližšímu domu s telefonním spojením.
Kovář vklouzl do chodby, zprava se někdo vynořil, ale než stačil zvednout zbraň, praštil ho hlavní do krku. Náhle však měl někoho i za sebou. Úder pažbou, doprovázený uspokojivým zapraštěním kostí v obličeji, výstřel, který nikoho nezasáhl, kop do tváře padajícího muže blokujícího cestu. Tma nepřátele zpomalovala, a to byla jeho jediná šance.

Dveře se otevřely, doktorka Lavassi zatajila dech, zvuk střelby získal na intenzitě a stal se ohlušujícím. S rachotem a neznámým vklouzlo dovnitř nažloutlé světlo baterky.
"Kde ksakru -"
Udeřila vší silou, zdálo se jí, že bez účinku, až se zpožděním si uvědomila, co rána udělala s mužovou hlavou. Věznitel zvláčněl a podivné pomalu se sesul k zemi. Nikdy předtím ho neviděla, tělo ležící na zemi se najednou zdálo malé a - křehké. Překročila ho a vydala se do chodby. Hned za zárubněmi si uvědomila, že si nevzala svítilnu, ale vrátit se neodvážila. Revolver teď držela připravený k výstřelu.

ZÁLOŽNÍ TÝM

Bytewská byla v moravské centrále přítomna jen virtuálně. Z velkého monitoru shlížela na horečnatou práci von Wondera a celého jeho týmu. Podle úsečně štěkaných profesorových pokynů a soustředění jeho spolupracovníků bylo na první pohled jasné, že návrat agenta Johna Francise Kováře se vymyká standardní proceduře.
"Profesore, až budete mít chvilku, informujte mě!" poručila stroze.
Veďle ní z obrazovky přihlížel kapitán Rumin Griven z Military divize.
"Pokuď se doktorce Lavassi něco stane, bude vám to určitě přiřčeno k tíži," poznamenal se špatně skrývaným uspokojením. "Já bych celou operaci dokázal zabezpečit v jiném měřítku než vy."
"Vědecká sekce se obrátila přímo na mě, kapitáne," odvětila Bytewská a nic v jejím obličeji neprozrazovalo, co si myslí a jak se cítí.
Kontrolka nad pancéřovanými dveřmi, umožňující vstup ďo transportního prostoru, na chvíli blikla zeleně - návštěvník měl oprávnění ke vstupu.
"John tlačí na pilu, zatraceně moc tlačí na pilu," pronesl do mikrofonu von Wonder, pohled přitom neodlepil oď obrazovky před sebou a jeho prsty běhaly po dvou počítačových terminálech rychlostí, kterou by mu mohl závidět i legendární klavírní virtuos Chopin, o němž si lidstvo myslelo, že už je dávno mrtvý, ale který s von Wonderem občas zašel na skleničku.
"Vysílá nouzový signál a chce zařídit transport co nejdřív, tlačí nás až k samotnému okraji transportního okna."
Griven se nechápavě podíval na Bytewskou.
Šéfka oddělení pro kritické situace jen pokrčila rameny. V Agentuře bylo obvyklé, že se každý soustřeďoval jen na svou specializaci. Její podřízení byli výjimkou.
"Profesor von Wonder definoval parametry předpokládaného návratového okna tak, aby v jeho středu bylo možné tam nebo zpět transportovat tisíc sto dvacet šest kilogramů živé, maximálně organizované hmoty, nebo tři tisíce sedm set kilogramů materiálu. Pokud agent Kovář požaduje přesun příliš brzo, nebo pozdě, množství nákladu, který dokážeme přenést mezi světy, se úměrně odchylce snižuje."
"Ale to přece představuje veliké riziko a extrémní nároky na práci transportního týmu!" neudržel se Griven.
Bytewská po něm střelila pohledem.
"Zeptejte se na to vašeho týmu pro kritické situace. Pochybuji, že to dělají jinak. My to prostě hrajeme ostře a drsně."
"Mám přesné znění Johnova požadavku!" ozval se náhle jeden z Wonderových asistentů.
Sám profesor chvíli mžoural do monitoru, který před ním vybuchl záplavou čísel.
"Potřebuje pryč," zkonstatoval šedovlasý vědec a po podivínskosti, kterou si občas pěstoval jako masku, nezbyla ani stopa. "Připravte jednotku intenzivní péče a uvědomte doktory."
Pancéřové dveře se otevřely a vešli tři lidé současně.
Podsaditý, extrémně svalnatý chlap s vizáží drsného Mexikánce, přepásaný nábojovými pásy, v holstrech na stehnech automatické pistole, v ruce opakovací granátomet. Následoval ho obrovský černoch v maskovacím overalu s útočnou puškou v každé ruce, poslední vstoupila atraktivní sportovně vyhlížející žena beze zbraní.
"A tihle jsou co zač?" vybuchl kapitán Griven.
"Vega," představila suše prvního muže Bytewská.
Důstojník po jejím boku nedokázal zakrýt strach.
"Boorman," identifikovala druhého muže.
Grivenova tvář, aniž by si to uvědomoval, se zkřivila nenávistí.
"Pánové? Kdo je váš půvabný doprovod?" pronesla do mikrofonu určeného ke komunikaci s detašovaným pracovištěm profesora voň Wondera.
"Agentka ve výcviku Růstová," odpověděl obratem Frank Boorman. "Poplach stupně tři nás zastihl při večeři. Jako gentleman jsem ji nemohl nechat na místě, kam jsem ji vytáhl. Proto je tady se mnou."
"Ale to je porušení předpisů!" vybuchl rozhořčením Griven.
"To je," souhlasila Bytewská. "A vás to bude stát prémie, týden dovolené a jeden měsíční plat, Boormane," oslovila svého podřízeného.
"Jistě, madam," souhlasil obrovský černoch klidně, jako by to pro něj nebylo ani v nejmenším důležité, a soustředil se na displej, na kterém mu něco ukazoval jeden z von Wonderových asistentů.
"Bere svůj trest nějak klidně," poznamenal překvapené kapitán Griven.
"Jistě, byl mírný. Kdyby se zachoval negentlemansky, dopadl by mnohem hůř," zavrčela Bytewská. "Jsem žena, kapitáne, pokud jste si to ještě nevšiml."
"Mám další požadavek od Johna!" vykřikl někdo.
Vincent Vega vytáhl z holsteru ošklivě vyhlížející pistoli a vyměnil zásobník. Malý za větší. Za hodně velký.

BOLEST, KREV A SMRT

Vzduch čpěl spáleninou, korditem, krví, po předchozí sérii explozí se všudypřítomné štěkání automatů, vznášející se na dlouhých linkách vražedné kulometné palby, zdálo téměř tiché. Klika dveří nalevo se pohnula, JFK se vytočil na patě a muže, který se objevil mezi veřejemi, zasáhl nártem přímo do hrtanu. Mrtvý šel na místě k zemi, za ním stál nic nechápající muž s baterkou. A za ním další. Náboje, náboje, zněl Kovářovi v hlavě poplašný zvon. Sehnul se, nůž zasvištěl tmou a skončil v hrudi druhého nejrychlejšího. To už jeho parťáci v místnosti pochopili, že je něco špatně, zaduněla palba zesílená stísněnými prostorami chodby. Noktovizor zápasil se zášlehy z hlavní, Kovář klesl k zemi,

otřesen sérií zásahů do hrudi. Ale vesta vydržela. Polkl, stiskl zuby, aby zvládl adrenalinový šok, nasadil předposlední zásobník a zahájil odvetnou palbu.
Ďábelská přestřelka skončila během následujících sedmi sekund. Z místnosti, kde se ještě před chvílí mačkalo snad deset chlapů, se ozývalo jen sténání a nářek. JFK si na rameno a spánek přitiskl polymerovou náplast, simulující vlastnosti kůže. S bezohledností zrozenou šokem si píchl adrenalinovou injekci a opět se postavil. Byl čas jít dál, na konci té tmavé chodby čekala Lenka Lavassi, žena, o jejíž bezpečnost se měl postarat.
Heinrich stál zády přilepený k skrytým dveřím, jimiž do podzemí statku vešel. Vypínač zavírající všechny dveře do mučírny měl kousek od sebe po levé ruce. Ten chlap se dostal hodně daleko, mnohem dál, než pokládal za možné. To musel uznat. Jenomže to bylo taky všechno, co ve svém životě zvládl. Heinrich už několikrát sám sobě i jiným dokázal, že je tou poslední kapkou, troškou, na které ztroskotají touhy jiných mužů. Co se týkalo žen, jejich touhy rád uskutečňoval. I když si je třeba samy ještě neuvědomovaly.
Muž se blížil, trochu potácivě, jako by přece jen utrpěl nějaká zranění. V rozptýleném svitu vycházejícího Měsíce, přiváděném světlovodnými kabely, jednou z technických vymožeností, kterou Hyvel od svých obchodních přátel tajně zakoupil, ho Heinrich viděl jako rozmazanou siluetu. A to stačilo. Bylo příjemné zabít tak dobrého chlapa.
Kovář se snažil dýchat zhluboka, postupovat, jak nejrychleji dokáže, a přitom nepřehlédnout ani nejmenší drobnost. Bylo to těžké, měl pocit, že válčí proti nesmírné přesile už mnoho let a přitom přišel o většinu ze svých životů. Za sebou zaslechl šramot, bleskově se otočil a více méně po zvuku vystřelil. Možná nezasáhl přesně, ale stačilo to - z točitých schodů se zřítil muž s pistolí a baterkou, její rozptýlené světlo teď tmu sklepní chodby proměnilo v prašné šero. Další šramot, otočil se téměř stejně rychle jako před okamžikem, z rány na předloktí, o které nevěděl, jak k ní přišel, odstříkl cákanec krve.
Stál proti velkému muži držícímu revolver. Revolver s velmi krátkou hlavní. Noktovizor dokázal zužitkovat veškeré zbytky světla a ukázal křížem napilovanou kulku náboje lesknoucí se na dně černého tunelu. Kovář věděl, co to znamená. Křížem napilovaná kulka bude mít stejný, nebo ještě horší účinek než střela dum dum. Fakt, že ji viděl, svědčil o tom, že mu ten velký muž míří přímo do obličeje. Skutečnost, že nepatrně pohnul prstem, znamenala, že právě vystřelil.
Doktorka Lavassi všechno viděla od okamžiku, kdy někdo vzadu rozsvítil baterku. Když ten velký muž pozvedl zbraň a Kovář, pokud ta krví zastříkaná postava se zakrytým obličejem byla skutečně on, se otočil, vrhla se vpřed.
Z boční chodby, o níž neměl tušení, vyletěl rozmazaný stín, velký muž se pokusil uhnout a trhl rukou, kulka se roztříštila o beton stěny kousek od Kováře. Agent netušil, kdo mu právě zachránil život, ale bez váhání vyrazil k útoku. Střílet nemohl, protože by zasáhl neznámého pomocníka.
Velký muž jediným pohybem levačky smetl nečekaného útočníka stranou, okamžik se rozhodoval, po kom vystřelit, a pak zamířil na toho bližšího a menšího. Stiskl spoušť, vzápětí strhl hlaveň před sebe a znovu vystřelil.
Kulka sklouzla po neprůstřelné vestě a přitom se roztříštila, v dalším okamžiku už Kovářova pěst zasáhla ze strany mužův krk, druhou rukou chytil a sevřel zápěstí ozbrojené paže.
Velký muž byl těžší, silnější a obratnější, než vypadal, a díky tomu útok ustál, pouze zavrávoral a ustoupil o dva kroky vzad.
"Zabiju tě," zachrčel spokojeně.
Kovář ucítil, jak se mu do svalů předloktí zakousla čepel nasazená na revolveru protivníka.
Někde zpoza jeho zad zaznělo zasténání, zasténání ženy dusící se vlastní krví. Pochopil, kdo mu zachránil život.
Zaplavila ho vlna ledového vzteku. Vzteku na sebe samotného, protože selhal. Umírala jen kvůli němu.
S maximálním úsilím dočasně zastavil narůstající tlak a prsty pravačky se snažil nahmatat nervový bod pod spodní čelistí. Obr jen přitiskl bradu na hruď, Kovář nedokázal promáčknout svalový pancíř jeho býčí šíje.
"Zabiju tě, říkal jsem ti to," další triumfální zavrčení, nápor neodolatelné síly.
Prudký podřep spojený s vykročením a vytočením trupu, pravý loket zaklesnutý do obrova podpaždí, vše spojené s předklonem a tahem paže blokujícím ozbrojenou ruku.
Čepel se svezla po Kovářově předloktí, ale velký muž už letěl vzduchem přes jeho rameno. Dopadl s tupým zaduněním, JFK vytočil jeho paži ještě víc a lehkým trhnutím mu zlomil zápěstí, pak pákou přes vlastní stehno i loket.
Dál se o obra nezajímal a vrhl se k doktorce Lavassi. V noktovizoru měla její tvář téměř bílou barvu, oční panenky už byly neviditelné.
"Proč?" zakroutil hlavou Kovář a ohledával její zranění. Dostala ránu do ramene, ale napilovaná kulka se v jejím těle roztrhla, poškodila kloubní pouzdro a minimálně jednu plíci.
Všudypřítomná palba polevila, na okamžik slyšel její těžké chrčivé oddechování.
"Vy mě přece z té palby vynesete, ne?" podařilo se jí zašeptat, ale rty do obloučku už prohnout nedokázala.
"Jistě, na to můžete vsadit i ty své střevíčky od Versaceho," přikyvoval Kovář.
Současně jí roztrhl blůzu, miniaturním sprejem přestříkal a tím dočasně ucpal všechny rány na hrudníku, pak jí vstříkl koňskou dávku sofistikovaných opiátů, aby ji nezabil šok, a nakonec injekci adrenalinu pro podporu srdeční činnosti.
"Jdeme na to!" zavelel sám sobě, přehodil si Lavassi přes levé rameno, nacvičeným pohybem jednou rukou vyměnil zásobník u pistole a otočil se zpět k východu.
Právě včas, objevil se tam někdo se svítilnou.
Kovář vypálil dvě rány a baterka skončila na chodbě.
Náboje mu vystačily až k místu, kde si položil eMPé pětku. Poslední zásobník mu umožnil vyčistit prostor před sebou a dostat se až za bránu. Po dlouhém sprintu mezi chaoticky se křižujícími dávkami odhodil bezcenný automat a Lavassi co nejopatrněji položil trávy. Sám se svalil na záda.
Zorné pole zúžené nedostatkem kyslíku, bušení srdce přehlušující střelbu. Ve chvíli, kdy se opět dokázal pohnout, zkontroloval revolver a pět rezervních zásobníků na opasku. Z brány vykoukli první pronásledovatelé, kteří si

uvědomili, že kořist už je někde venku.
Kovář si klekl, zatajil dech a čtyřmi náboji dva z nich dostal. Zbytek se stáhl do bezpečí a čekal na posily.
JFK doplnil válec revolveru, se zaúpěním si nahodil Lavassi na rameno a jak nejrychleji dokázal, vyrazil k lesu.
Po patnácti krocích je opět dostihla střelba, tentokrát tvrzená dlouhými dávkami lehkého kulometu.
Kovář stiskl zuby, střely přeoraly zemi kousek od něj a obšťastnily ho štědrou dávkou hlíny do tváře.
"A to nás ti šmejdi ani pořádně nevidí," ucedil vztekle.
Zastavil se, otočil a jak nejlépe dokázal, zamířil do středu noktovizorem vykresleného šedozeleného hloučku lidí u brány. Se strojovou pravidelností vyprázdnil všech šest nábojových komor, někdo vykřikl, kulomet ztichl, ale vzápětí se z jiného místa ozval zvuk startujícího motoru a hlahol nové skupiny ozbrojenců.
Tak nevím, možná ty střevíčky nakonec prohrajete, krásná dámo, pomyslel si Kovář a běžel s Lavassi na rameni dál k lesu. Ale slibuji vám, že tu nezůstanete sama. Na obloze vzplála světlice a ozářila prchajícího muže s jeho břemenem.

SÁM PROTI VŠEM

"Agent Kovář žádá o přesun! Stav absolutní nouze, jeden těžce zraněný!" hlášení operátora utišilo jakoukoliv diskusi.
"Na hranici pásma i na hranici časového intervalu!" doplnil hlášení další muž.
"Fajn, otevřete mu bránu tak moc, jak to půjde," rozhodl von Wonder.
"Ale profesore! Za těchto okolností je to nebezpečné!"
Von Wonder pohlédl na podřízeného, který protestoval.
"Já vím a děkuji vám za upozornění."
To už pancéřovaným sálem pulsovalo hučení probuzených časových fantomů. Pro tento případ rizikového návratu byli ukryti v kobkách z oceli a železobetonu, ale bylo je možno sledovat na půltuctů obrazovek v sále.
"Podpůrný tým, na místa!" zavelela Bytewská z monitoru.
Kristýna Růstová sledovala, jak se po zuby ozbrojený Boorman a Vincent Vega staví každý na jednu z dvanácti značek a postupně je začíná zahalovat průsvitný mihotavý závoj.
Přestože jen tušila, co přesně se tu děje, cítila úlevu, že se někomu v tísni dostane pomoci.
"Máme kontakt! Brána otevřena!" zajásal někdo.
"Ale málo," zchladil nadšení Wonder a vzápětí jeho prognózu potvrdily sloupce čísel na monitorech.
"Za pět minut máme návratový tunel pro postupný přesun organizované hmoty do hmotnosti sto třiceti kilogramů. Tam můžeme poslat tak pytel cementu, víc ne."
Boorman s Vegou na sebe pohlédli, tváře stažené do grimas zklamání.
Pět minut? Za pět minut se toho může stát strašně moc, napadlo Kristýnu Růstovou a její pohled se mimoděk setkal s ocelovýma očima Ljuby Bytewské. Ona to cítila stejně.

Tuček byl nejrychlejší. Znal tenhle les jako svoje boty, vlastní světlomet upevněný na opakovači pušce nepoužíval, spoléhal se na rozptýlenou záři těch ostatních. Chtěl být první, za zabití té ženské slíbil Hyvel tisíc korun, za zabití toho chlapa další tisícovku. Než se rozední, bude boháč.
Protáhl se neviditelnou chodbičkou mezi na sebe namačkanými šípkovými keři, vyhnul se hlubokému korytu potoka protékajícího pod nimi a dostal se rovnou na palouk lemovaný keři a stromy. Na místě zastavil a zatajil dech. U stromu, sotva pár kroků od něj, ležela ta ženská, ve vzduchu cítil krev. Její krev. V dálce za sebou slyšel šustění postupujících spolubojovníků. Bude první, teď už to měl jisté.
Přiložil pažbu k rameni. Varoval ho závan vzduchu, rychle se zkusil vytočit, ale to už ucítil pod krkem silnou paži a v dalším okamžiku umřel s probodnutými ledvinami.
O kus dál se objevil další muž, tentokrát se samopalem. Kovář pustil mrtvého, nakročil si a vrhl nůž. Dávka původně určená Lavassi mířila do země, muž pustil zbraň a zapotácel se. Čepel mu probodla rameno. V dalším okamžiku už byl Kovář u něj a zlomil mu vaz, pak se bez přemýšlení vrhl po temné siluetě vystupující z keřů. Strhl nepřítele k zemi a vmáčkl mu oči hluboko do lebky.
Stříbrné měsíční světlo ozařovalo mýtinu s nepříjemnou jasností, houštím se blížili další a další, světla jejich lamp ještě víc ředila tmu. Kovář zvedl samopal, počkal, až se škodná přiblíží k samé hranici palouku, a přerušovanými dávkami kryl prostor, dokud měl nějaké náboje.
"Začíná transport!" ozvala se vysílačka - to znamenalo, že návratový tunel byl konečně otevřen.
Střelil pohledem směrem k Lavassi. Bezvědomou doktorku obalil kokon světla a byla pryč.
"Ještě držíme aktivní spojení! Můžete se vrátit i vy!" burácel něčí hlas ve sluchátku.
Kovář, aniž by se díval na návratový modul, jen zavrtěl hlavou.
"Na mé straně to kolísá, hodně kolísá. Mám strach, že byste mě převezli jen půlku."
Nelíbilo se mu, když někdo vraždil lidi, nelíbilo se mu, když někdo vraždil agenty, nelíbilo se mu, když někdo vraždil ženy. A nehodlal to tak nechat.
"Agente, co pro vás můžeme udělat?"
Měsíc zašel a palouk zahalila milosrdná tma.
"Pošlete mi zbraně," zamumlal. "Hodně zbraní," dodal, když slyšel množství přibližujících se nepřátel.
Tým lékařů už odvážel krví pokrytou postavu agentky Lavassi, jeden z nich telefonoval a instruoval, co připravit na operačním sále.
"Zbraně pro Kováře!" zaječel Boorman s Vegou a současně hodili vlastní výstroj na jednu z transportních pozic,

nejrychlejší z asistentů už tlačil vozík naložený municí a dalšími nástroji smrti připravený právě pro podobné případy. V následujícím okamžiku veškerý materiál ve světelném záblesku zmizel.
"Jo, to je docela slušné, to bude stačit. Ohlásím se při dalším návratovém oknu," zazněl z reproduktoru kovově znějící hlas muže bojujícího v jiném světě.
Pak, až do doby, než neúprosné zákony interrealitní fyziky tunel uzavřely, bylo slyšet jen palbu, výkřiky a chroptění zraněných.
Vega se podíval na Boormana.
"Nechtěl bych být na jejich místě."
"Ani já ne."

THE END

MELOUCH VINCENTA VEGY

Vega se postavil k oknu, do sklenice si nalil štědrou porci tequily, ale pak drink odložil. Mezi zuby držel nezapálený doutník. Už dávno na něj zapomněl, podmračeně sledoval záplavou vody řítící se z nebe rozmáčený obraz ulice dole. Měl dovolenou. Povinnou dovolenou, kterou mu zařídil nějaký umanutý psycholog a kterou doporučil i KILLER - Kvantový Interrealitní Inteligentní Retranslátor. Počítač bdící nad správným chodem celé pozemské báze Agentury.
Vega nenáviděl dovolené, prázdnotu, která je doprovázela. Vzpomněl si na Johna Kováře, který se odmítl vrátit z mise. Vega si byl jistý, že také nemá rád dovolené.
Zazvonil telefon, zastarale vyhlížející bakelitový aparát. Vega se na přístroj se zájmem podíval. Tenhle byt si pronajal před necelým rokem a nedalo se říct, že by se v něm zabydlel. Za celou dobu neodhlásil pevnou linku, která mu k ničemu nebyla. Ani neznal její telefonní číslo.
Další zazvonění, déšť zesílil, kapky bubnovaly o okno až skla drnčela. Vega pohybem líného ospalého lva zvedl sluchátko.
"Haló," pronesl klidně.
Možná někdo sháněl dřívějšího majitele.
"Potřeboval bych mluvit s Vincentem Vegou," oznámil někdo měkkou angličtinou na druhé straně spojení.
Podle dokonalého ticha, které následovalo, nerušeného žádnými ozvěnami, by se Vega vsadil, že neznámý sedí někde hodně daleko.
"Co mu chcete?" zeptal se.
"Mám pro něj nabídku, práci."
"On už takovou práci nedělá, stal se z něj bohulibý, zákonů dbalý občan, pane," odmítl Vega.
Mohly to být hrátky psychologů zkoušejících jeho duševní rozpoložení, loajalitu organizaci nebo bůhvíco.
Levou rukou vytáhl z kapsy krabičku zápalek, palcem ji otevřel a pak jednu eskamontérským způsobem zapálil.
"Platím dobře," prohlásilo sluchátko.
Oheň se přiblížil k seříznutému konci doutníku a olízl tabákové listy. Vega potáhl a převaloval doutník mezi rty, aby hořel rovnoměrně.
Mluvčí čekal a nezavěšoval.
"Řekl bych, že Vincent netrpí finančními problémy," prohlásil Vega, když odhodil zápalku a vytáhl si doutník z úst.
"Možná mám něco, co by ho zajímalo. Vím, že se snažil koupit ojeté Ferrari G68."
"Ale nevyšlo mu to, firma u nových modelů vyžaduje od svých zákazníků přednostní právo odkupu. A pak je prodávají podle pořadníku. Který je dlouhý, prakticky nekonečný," povzdechl si Vega.
"Mohl bych panu Vegovi zařídit třetí místo v pořadí při čekání na nový model."
"Nový model je moc drahý," zabručel Vega nespokojeně.
"A uhradit jeho cenu," navázal hlas.
"Řekl bych, že Vincent právě sešel na scestí. Od koho jste se o něm dozvěděl, kdo jste a co po něm potřebujete?" řekl Vega se zvýšeným zájmem, současně otevřel notebook a trojhmatem aktivoval program pro identifikaci osob.
Nechtěl použít agenturní databázi, proto zvolil volbu napojení přímo na databanky Interpolu, CIA, izraelské a ruské tajné služby.
"Jmenuji se Fernando Joseph Rodriguez a jsem statkář. Zemědělec. Mám pocit, že mě někdo z mého statku chce vystrnadit."
"Pocit?" nadhodil Vega.
"Pokusili se mě zabít. Střelbou, hadem v posteli, jedem."
"A od koho o Vegovi víte?"
"Od seňority Castre, pane."
Vega přimhouřil oči. Kolik to bylo let? Divoká, krásná, kdysi dávno v New Orleans, odmítla s ním odejít, protože jí woodoo řeklo, že ho čekají příšerné věci.
"Jak se má?" chtěl vědět.
"Je mrtvá, pane. Byla mou ženou."
Rozhostilo se ticho. Pro hlas plné vzpomínek, pro Vegu nutné pro cestu zpět z minulosti.
"Budu potřebovat peníze na cestu a zálohu," změnil téma. "A také hudební nástroje. Převážet je letadlem je riskantní,

snadno se rozbijí."
Notebook ohlásil negativní výsledek - jméno Fernando Joseph Rodriguez bylo databázím neznámé.
"Rozumím, nadiktujte mi prosím číslo vašeho konta. Letenka bude rezervována na vaše jméno, můj sekretář, pan Horn, vám dá přesnější informace."
"A máte podezření, kdo vás chce zabít?" ptal se dál Vega.
"Myslím, že někdo z mých lidí, zaměstnanců. Jsou to poloviční divoši."
"Fajn. A vaše adresa? Hledat vás mezi šesti miliardami lidí by mi chvíli trvalo."
"Ranč el Glastaca, nedaleko města Montepeco, Mexiko."
"To je všechno, co pro tuto chvíli potřebuji vědět," řekl Vega a zavěsil.
Nedávalo to smysl. Statkář, který mu zaplatí Ferrari a pošle si pro něho přes půl světa, Castre, na kterou už dávno zapomněl.
Přenesl si sklenku s tequilou a začal hledat alespoň nějaké informace o Montepecu a seňorovi Rodriguezovi, když už se o něj tajné služby ani policie nezajímaly. Těsně předtím, než bakelitový telefon opět zazvonil, narazil na zajímavou informaci. Fernando Joseph Rodriguez byl kdysi poměrně známý archeolog, ale zdánlivě bez důvodu nechal své práce a usadil se v Mexiku. Bohatý statkář? Bohatý archeolog?
Vega pokrčil mohutnými rameny a začal se balit. Kvůli Ferrari G68 klidně pár mexických indiánů postraší. A když to nevyjde, tak se nic nestane, má přece dovolenou.
Celník si prohlédl jeho černé lakované boty, černé kalhoty, černou košili s manžetami zdobenou stříbrnou výšivkou a černý kožený kufřík. Sombrero držel Vega v ruce a mírně se jím ovíval. Přes veškerou klimatizaci bylo v odbavovací hale hlavního letiště Mexico City vedro a dusno.
"Co vás k nám přivádí, pane?" zeptal se úředník nepříliš dobrou angličtinou.
"Vracím se domů, seňore," odpověděl mu čistou španělštinou Vega. "Už dlouho jsem byl ve světě a musím si odpočinout."
"A kam, pane?" vyptával se úředník, znovu si přeměřil fotografii v pase a porovnal ji s živým originálem.
"Kraj kamene a slunce, Banuaka, Montepeco," odpověděl Vega a prohnul ústa do úsměvu.
"Ale to je divočina, pustina, seňore!" řekl překvapeně celník a podal mu pas.
"Je, seňore, ale každý jsme se někde narodili, ne?" nadhodil Vega skoro dobrácky, pokynul mu rukou a zamířil k odbavení pro vnitřní lety. Ještě ho čekal pěkný kus cesty, i když proti dvanáctihodinovému letu z Londýna to už nic nebylo.
Poslední část cesty do Montepeca vedla po špatné silnici, která se občas měnila v dvojici vyjetých kolejí kroutící se mezi balvany a vysokými kaktusy. Vega nespěchal, stačilo pár hodin a přivykl přirozenému rytmu nehostinné krajiny dosud nezkrocené člověkem. Osmdesát kilometrů mu trvalo tři hodiny a jednou musel zastavit, aby neuvařil motor.
Do městečka dojel na konci siesty, kdy prašné cesty sálaly žárem a slunce se až s bolestnou silou odráželo od bělostných fasád domů. Vystoupil a nechal dveře vozu otevřené. Ticho, pes ležel ve stínu a ani po něm nezvedl hlavu. Koloniální architektura španělského stylu se mísila s novějšími a většinou méně kvalitními stavbami, kousek od hlavní ulice se tyčila ostrá věž kostela.
Vega cítil, jak se do jeho černého, prachem pokrytého oděvu opírá hladové slunce. Bylo mu horko, ale nepotil se. Přesněji, necítil, že se potí. Vysušený vzduch ho okamžitě zbavoval každé špetky vlhkosti. Jako by se vrátil domů. Znovu cítil alkalický prach v ústech, rány biče a štěkání dozorčího otrokáře. To už bylo tak dávno. V jiném čase a snad i jiném světě.
"Přejete si, seňore?"
Ze dveří nízkého domku s okny bez skel se vynořili dva kluci, šest, sedm let. Jim se siesta zdála až příliš dlouhá.
"Jo, přeju si," přikývl Vega. "Hledám hospodu, kde se můžu pobavit."
"Jediná restaurace je na konci ulice, u velké juky," oznámil mu menší z kluků.
"Ale nejvíc místních chodí támhle, k Děravému vědru," řekl ten menší. "A často se tam perou."
"Tak to je přesné ten podnik, který hledám," předvedl jim Vega oslnivý úsměv svých velkých bílých zubů, vyhodil do vzduchu dvě mince, nastoupil zpět do vozu a popojel o necelých padesát metrů.
Zaparkoval ve stínu řady mladých palem.
V hostinci ho přivítalo bzučení much a mrtvý klid. Když kráčel k nálevnímu pultu, zvuk podpatků jeho bot zněl, jako když hrobník zatlouká hřeby do rakve.
Zpoza korálkové zástěny vyšel tlustý, ospalý barman.
"Tequilu?" zeptal se nepřátelsky.
Vega zavrtěl hlavou.
"Víš, co by to udělalo s mým pitným režimem? Pivo."
Za sebou slyšel šouravé kroky prvních hostů. Novinka o cizinci se už stačila rozšířit.
"Máme jenom tequilu."
"Ale gringům ji stejně nenalejváme," ozval se ode dveří rezavý hlas.
"Gringům?" opáčil Vega, uchechtl se a otočil.
Viděl několik tvrdých, nepřátelsky zarputilých tváří prozrazujících indiánský původ a jednoho bílého muže; velkého a silného. Byl oblečen do bermud a květované košile vylepšené tmavými skvrnami potu v podpaždí.
"Ty ses gringo, kámo. Potíš se jako prase. Domácí se nepotí."
Do salónu vtančila, lepší slovo Vegu nenapadlo, černovlasá černooká kráska. Bosá, v rozevláté červené sukni a halence zapnuté na dva knoflíky. Ten vyšší se musel snažit, aby vydržel. Tak jí byla látka přes prsa těsná. Vega zakroutil hlavou. Castre byla podobná, spalující od pohledu.

"Vypadni, nebo tě naporcuju a uškvařím na motoru toho tvýho zasranýho auta," řekl bílý muž, očividné šéf města, nebo alespoň podsvětí, a pomalým krokem zamířil k Vegovi.
"To auto není moje, je půjčený," opravil ho Vega a čekal, lehce opřený o pult.
Hák přišel nečekaně, bez výstrahy. Vega ho srazil pohybem levačky připomínající snahu učesat si ultrakrátkého ježka a kontroval lehkým úderem do ramene a pak do loketní jamky. Muž však stačil ruku povolit a bolest vydržel. Jeho další útok byla přímočará rána na břicho, do které vložil každý gram hmotnosti svého přerostlého těla. Vega věděl, kam pěst dopadne, ale ani se nepohnul. Ve tváři bělocha se objevil vítězný úsměv, který se, když pochopil, že mexikánsky vyhlížející nepřítel nepadne k zemi, změnil v údiv. Poté, co ho Vega praštil zespodu do čelisti a následně do konců volných žeber, v bolest. Vládce Montepeca se začal hroutit a dostal kolenem do obličeje. S vypětím všech sil se narovnal, udělal dva nejisté kroky. Když ho do hrudi zasáhla Vegova bota, přepadl definitivně na záda.
"Lež, gringo, lež!" štěkl Vega a otočil se k barmanovi.
"Pro mě pivo a tady pro kamaráda," ukázal na sténajícího muže na zemi, "tequilu. Nebo chceš říct, že něco z toho nemáš?"
"Mám, všechno mám!" koktal barman.
Vega zvedl židli, položil ji tak, aby její příčka byla nad krkem poraženého muže, a obkročmo si na ni sedl. Kráska s uhrančivýma očima ho pozorovala, a přestože bylo dusné bezvětří, sukně jí tančila okolo boků.
"Pij, companéro!" pobídl Vega svého protivníka, drsně mu vrazil do úst otevřenou láhev kořalky a sledoval, jak vystrašený muž horečnatě nápoj polyká. Sám v klidu upíjel pivo a prohlížel si jednu nepřátelskou tvář za druhou.
Prkenná podlaha zapraštěla, v dveřích se objevil muž v bílém obleku s malým kufříkem v ruce.
"Horn, sekretář dona Rodrigueze," představil se. "Měl jste mi zatelefonovat, pane Vego," promluvil lítostivě. "Poslal bych pro vás auto a ušetřili bychom si tohle trapné nedorozumění."
Vega jen mávl rukou.
"Chtěl jsem se porozhlédnout po krajině. Máte můj nástroj?"
"Jistě, pane, přesně jak jste chtěl."
Vešel do baru a položil kufřík na pult. Vega vstal ze židle, otevřel ho a vytáhl z něj chromovaný velkorážný revolver Smith & Wesson se šestipalcovou hlavní. Vyklopil nábojový válec a pomocí rychlonabíječe do něj v mžiku namáčkl šest nábojů.
"Tak, bratři," rozhlédl se po přítomných. "Seňor Fernando Joseph Rodriguez, kterému tento kraj patří, mě najal, abych zjistil, kdo ho nemá rád. Nejsem moc dobrej hudebník, a znám jen jednu melodii," protočil nábojovým válcem, až mechanismus čistě zaklapal. "Ale tu zvládám dokonale."
"Myslím, že tady jsem řekl všechno, co jsem musel," zabručel směrem k Hornovi a zamířil k východu. "Jedeme na ranč. Komu patří ta kráska?" zeptal se, když vyšli ven.
"Nikomu, je svá," odpověděl mu sekretář.
"Hm, hm..." zabručel neurčitě Vega.

Kůň byl místní a krajinu dobře znal. Vega se proplétal mezi skalami a kaktusy, vysušenou pustinou, o které jeho hostitel a zaměstnavatel tak hrdě tvrdil, že ji vlastní. Vega si nemyslel, že je možné vlastnit nějakou půdu. Možná práva k jejímu využívání, to ano. Nechal koně, ať si jde svou cestou, a vrátil se v myšlenkách k Rodriguzeovi. Byl archeolog každým coulem. Prozrazoval to jeho dům, knihovna, exponáty ve vitrínách, rozpracované poznámky na pracovním stole. Přesto se zakopal tady a po deset let žil s Castre. Z jeho občasných poznámek, z toho, jak zařídila dům, jak se o něj starala, pochopil, že ta vášnivá dívka z jeho vzpomínek podivínského muže milovala. Mohla se změnit, ale stejně se mu to nezdálo, něco mu unikalo. A ty pokusy o smrt. Výstřel byl jasným varováním. Z místa, kde útočník stál a kde Vega našel nábojnici z winchestrovky, se nešlo netrefit. Ty další pokusy o vraždu už byly vážnější, ale pokaždé tak jiné...
Kůň neklidně přešlápl, chřestýš vyhřívající se na kamenině varovně zasyčel. Vega nasměroval grošáka stranou. Sup líně sedící na mrtvém stromě vzlétl, králík zapanáčkoval a změnil směr.
Něco Vegovi unikalo, ale určitě mu neunikl fakt, že po něm někdo jde.
Sklouzl z koně, plácl ho po zadku a veden instinktem rozeného guerillového bojovníka, se skryl v zastíněné prohlubni u velkého balvanu.
Chvíli seděl s přivřenýma očima a víc naslouchal, než se rozhlížel, čichal a ochutnával krajinu všemi smysly válečníka. Pak se bez výstrahy, jako kočkovitá šelma, zvedl a v hlubokém předklonu oběhl balvan a skryl se v úzkém průchodu v zeleném plotu agáví.
Dva muži, jeden indián a jeden míšenec, oba ozbrojeni puškou, se vynořili z úkrytů a nevěřícně zírali na koně bez jezdce.
"Tady jsem, companěros," zvedl se náhle Vega ze svého místa.
Nebyl od nich dál než patnáct metrů.
Už si to mohl dovolit, věděl, že jsou jen dva. A ne špatní, pohybovali se jako duchové.
Indián bleskově zvedl pušku k rameni, Vega pozvedl revolver. Výstřely zahřměly téměř současně, indián padl k zemi, list agáve kousek od Vegovy hlavy se roztříštil a potřísnil ho aromatickou zelenou šťávou.
"Co ty kámo?" namířil na druhého muže.
Ten odhodil pušku a zůstal stát. Vega k němu přišel a přiložil mu hlaveň revolveru k čelu.
"Pro koho pracuješ? Řekni mi to, nebo ti uřežu tvoje cojones."
Muž jen zavrtěl hlavou.
"Nebo tě zabiju, proč si špinit ruce," pokrčil Vega rameny, namáčkl spoušť a pak pohyb dokončil. Kohoutek udeřil,

kovový zvuk se rozlehl pustinou a muž s sebou trhl.
Vega zavrtěl hlavou.
"Jste ochotni pro vašeho šéfa umřít, to se často nevidí. Vezmi tu pušku, beztak nemáš na druhou, a pojď mi pomoct s tvým kámošem, nebo z toho prostřeleného stehna vykrvácí."
Když osaměl, bez svých nepřátel i koně, kterého jim půjčil, aby se zraněný dostal do města, začal zkoumat okolí. Měl pocit, že místo, kde ho napadli, si nevybrali bezdůvodně. Trvalo mu to až do západu slunce, než objevil stopy, které ho dovedly k cíli - ke schodům vedoucím do nitra pahorku. Pahorku, který byl kdysi aztéckou stupňovitou pyramidou. Podíval se na zapadající slunce, boha tohoto kraje, milovaného i proklínaného, a po chvíli váhání vstoupil dovnitř.
Když pak vyšel ven do nočního chladu, měl vážnou tvář a na zátylku zježené chlupy. Už věděl, co tady drží Rodrigueze. Objevil poklad, začarovaný kouzelný poklad Aztéků. Vega dobře věděl, že tahle realita je čistě technická, ale znal také poslední teorie šílenců z vědecké divize, že teď neznamená vždy a pak i ještě ďábelštější spekulace, že některé bytosti, si magii nosí s sebou. Vega ale na tohle všechno kašlal, někde v hloubi duše na magii věřil. Sám se s ní tolikrát potkal...

V městě se chystala slavnost a zvuk rachejtlí byl slyšet i na terase Rodriguezovy estancie. Drobný šlachovitý muž s brýlemi bez obroučků podal Vegovi vysokou orosenou sklenici a sám se napil z podobné.
"Vy jste objevil, co mě tady drží," řekl klidně. "Mí lidé mi to řekli."
"Ti, co po vás stříleli?"
"Možná," připustil archeolog. "Víte, já ten poklad zkoumám. Přiznávám, že jsem pár nejméně důležitých věcí prodal, abych mohl tohle území koupit a zabezpečit sebe i svou ženu, ale to je všechno. Teď ho jen zkoumám a snažím se pochopit, jeho... spiritualistické rysy."
"Je to váš poklad," opáčil věčně zachmuřený agent pouze.
Pokud vědec čekal, že Vega na jeho přiznání týkající se víry ve spirituálno nějak zareaguje, nedal najevo své zklamání.
"Jak jste se seznámil s Castre?" zeptal se ho agent místo další debaty o zlatě.
"Vlastně, vlastně jsme se potkali tady. Měl jsem pocit, jako by tu také něco hledala."
Vega mlčel.
"Víte, byla jako oheň, prudká, vášnivá, a úplně uvnitř byla chytrá, moudrá; rozuměla věcem, nad kterýma zůstával rozum stát. Občas mám pocit, že je pořád se mnou, že na mě dává pozor."
"To číslo, na kterém jste mě zastihl, vám dala kdy?" chtěl vědět Vega.
"Zhruba před rokem, týden před svou smrtí."
Agent jen přikývl. V té době ještě v bytě nebydlel.
"Půjdu do města na veselici. Všichni budou opilí, třeba se dozvím, kdo za útoky na vás stojí," rozloučil se.
Když se převlékal, píchlo ho v játrech a pak u srdce. Nevšímal si toho. Pak v ledvinách. Bolest byla tak silná, že se musel na chvíli posadit. Přesto se nakonec oblékl do čistých šatů a lehce shrbený bolestí vyrazil na koni do nedalekého města. Cestou musel zastavit a vyzvracet se, jak mu bylo zle. Vykloktal si ústa tequilou z polní láhve a jel dál.
Když vešel do tančírny, divoká kráska, která nikomu nepatřila, zrovna měla parket sama pro sebe. Sukně se jí vlnila kolem boků, odhalovala dokonalé nohy až nad kolena, smála se na všechny a na nikoho a v divokých, vyzývavých kreacích flamenga pokoušela všechny přítomné muže. Vega se dobelhal k pultu, objednal si tequilu a pozoroval ji. Netančila podle hudby, to hudebníci hráli podle ní. Když skončila, na řasách se jí leskly kapky potu.
"Nedáte si skleničku, seňorito?" promluvil Vega ve chvíli ticha.
Na okamžik vypadala překvapeně.
"A co takhle nejprve si zatančit?" nabídla mu.
"S tak krásnou ženou je hřích netančit," odpověděl Vega a s trochu strnulým úsměvem vyšel na parket.
Prvních několik taktů musel bojovat s bolestí, s bílými explozemi utrpení ve svém já, pak její pohyby, vůně a divoký rytmus zvítězily. Vystřídali flamengo, salsu, paso doble a nakonec se oba zchvácení odebrali k pultu.
"Teď ta sklenička?"
"Ano," přikývla.
Vega si dal dvojitou a čekal, až ostří mizerného, špatně páleného alkoholu otupí bolest.
"Proč zůstáváš tady, proč nejdeš odsud pryč? Do velkého světa?" zeptal se se vzpomínkou na vlastní minulost před očima.
"Abych se stala děvkou?" opáčila.
"Každý se stane tím, čím je," odpověděl.
"Tohle je moje země," zkonstatovala. "Zůstanu zde."
Věřil jí to.
Vpíjel se očima do krajkového výstřihu, opájel se vůní jejího těla, sledoval kalhotky narušující hladkou linii boků pod tenkou látkou šatů.
Stáli, mlčeli a pozorovali stále bujnější a bujnější zábavu, která se někdy v ránu změní z civilizovaného pohledu v orgie.
"Chceš mě?" zeptala se ho.
"Každý by tě chtěl," odpověděl ochraptěle.
"Ale ne každý si troufne."
Zvedl jí prstem bradu, aby jí viděl do očí, chytil kolem boků a dlouze, skoro hrubě políbil.
"Mám nahoře pokoj."
Vynesl ji po schodech nahoru a neohlížel se, aby zjistil, kdo se za nimi dívá.
Položil ji na postel, a i když mu chtíč velel něco úplně jiného, jemně vklouzl rukama pod šaty a sundal jí podprsenku,

pak stejně jemně a opatrně kalhotky, až zůstala zahalená jen do tenké, téměř mušelínové látky. Potom ji zvedl, posadil ji na parapet a pomalu, mučivě pomalu, ji svlékal. Chladný vzduch je oba občerstvil, pod dlaněmi cítil tuhé bradavky ňader. Klekl si a zabořil jí tvář do klína. Cítil, jak ho drží za vlasy, jak ho tahá, slyšel její vzdechy a až ve chvíli, kdy mu je začala rvát, se zvedl a miloval se s ní v okně s výhledem do temné mexické divočiny.
Ráno bylo studené a tiché, jak to po bouřlivých nocích bývá. Vega ležel v posteli a mlčky zápasil s bolestí. Přitom sledoval, jak jeho společnice stojí proti oknu a dívá se ven. Ve světle svítání byla jako socha, noční Venuše zrozená ze snu. V levé ruce něco držela. I když v šeru dobře neviděl, věděl dobře, co to je.
"Proč jsi mě nezabila?" zeptal se.
Otočila se a ukázala mu primitivní panenku propíchanou několika špendlíky. Vega věděl, že ta soška je on sám.
"Nevím," odpověděla.
"Přiznej si to," řekl tiše. "Jen když si přiznáš své slabosti, můžeš být silnější. To vždy říkala Castre."
"Ta, ta čarodějnice!" vykřikla, ale v jejím hlase zněl obdiv. "Patřil jenom jí, nedokázala jsem ho zabít, protože nad ním bděla! Ten poklad patří zemi a já jsem ta, co ho má chránit. Jsem jedna z dlouhé řady strážců od doby, co tady přistáli bílí."
"On ho také ukrývá před ostatními," připomněl jí.
"Ale chránit ho musím já!" nechtěla se uklidnit. "Já jsem opatrovník, putovala jsem po celé zemi, abych ho našla. Mě lidé poslouchají! Všichni až na něho, a on odolává jen proto, že její kouzla fungují i po smrti!"
"Proč jsi mě nezabila?" zopakoval Vega svou první otázku.
"Protože jsem první muž, který se staral o to, aby se milování líbilo i tobě," odpověděl si sám, když mlčela. "Vládneš jim, ale nemáš nikoho. Každý po tobě něco chce a nic ti nedává..."
"Můžu to napravit! Zabiju tě hned teď!" zasyčela a dotkla se špendlíku. "Jsi zatraceně silný, ale potom, co jsme se milovali, je tvůj obraz mnohem přesnější a mohu tě zabít!"
Vega cítil, jak ho srdce zabolelo, až se na okamžik zastavilo. Byla krásná. Jistým způsobem se opravdu podobala Castre.
"Nedělej to, nebo umřeš," zarazil ji, sáhl pod polštář a vytáhl její panenku. Podle toho, jak zasyčela, ji poznala okamžitě.
"Není dobrá, chybí v ní spousta věcí," nedala se.
Vega woodoo loutku vzal, otřel se s ní po hrudi, po ústech, po podbřišku a penisu. "A co teď?" zeptal se. "Ještě pořád není přesná?"
S posledním slovem se mu v ruce jako zázrakem objevil revolver. Namířil panence na hlavu a čekal.
"Už je správná, cítím to," přiznala po chvíli váhání. "Co po mě chceš?"
"Nech Rodrigueze žít. Hlídej ho, hlídej kouzelný poklad tvých lidí, ale nech ho žít."
"A když ne?" chtěla vědět.
"Víš, že jsem silný, než umřu, dokážu zmáčknout spoušť."
"Dobrá, souhlasím," přikývla, zamumlala několik slov v hatmatilce z několika jazyků a vytáhla z Vegova woodoo všechny špendlíky. Pak panenku schovala a Vega totéž udělal s tou její.
"A teď, když je ti mnohem lépe, bys mi mohl dokázat, že mi to stálo za to," řekla s kočičím úsměvem a vykročila k posteli.

Kapky narážely na okenní tabuli, Vega seděl v křesle s nohama na stole a listoval v nabídkovém katalogu Ferrari. Od doby, kdy Rodriguezovi oznámil, že mu podle jeho odhadu situace žádné nebezpečí nehrozí, ale vzhledem k tomu, že neodhalil útočníky, nežádá odměnu, uplynuly skoro tři měsíce a pořád toho nepřestával litovat. Odložil katalog, když náhle zazvonil zvonek. Vega se zvedl z křesla a odkryl závěs schovávající obrazovku kamery. V dešti venku přešlapoval pošťák.
"Dopis, pro pana Vincenta Vegu," ohlásil do mluvítka.
Vega pokrčil rameny a šel si pro něj. Naprosto netušil, kdo by mu mohl psát. Tuhle adresu znali jen v Agentuře, a ti obvykle používali rychlejší metody kontaktu.
Po roztržení obálky se objevil luxusní papír s červeně psaným textem:
Vážený pane,
S radostí Vám oznamujeme, že Vaší žádosti o koupi některého z našich vozů bylo vyhověno, stejně tak i požadavkům na technické úpravy.
Těšíme se na setkání v Turíně.
Podpis: Milano Sphagetti, zmocněnec pro kontakt se zákazníky Ferrari.
Pak objevil ještě jeden, menší dopis. Ten byl snad ještě honosnější než zpráva od automobilky. Oznamoval, že sedmnáctého listopadu se uskuteční sňatek Fernanda Josepha Rodrigueze s Arnascou Argemiro. Nic víc, nic míň.
"Tak Arnasca," pronesl Vega a podíval se do kalendáře.
Bylo sedmnáctého listopadu.
Pozvedl sklenku s pitím.
"Na vaše zdraví a dlouhý život," pronesl vážně a vypil drink až do dna.
Potom se posadil a znovu začal studovat katalog. Tentokrát s mnohem větším zájmem.

www.agent-jfk.cz